

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 24

CENA 80 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SMRT SA POZIVNICOM

Derek Finegan

SMRT SA POZIVNICOM

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
SMRT SA POZIVNICOM

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PUNY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĎA 24 —
VANREDNO IZDANJE — MAJ 1985. godine. Cena 80 dinara.
Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomi-
ra Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijev-
ski. Izdavački savet: Mlica Bogojević (predsednik), Mileta
Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Mio-
drag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Ma-
slovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jer-
ković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 i 712-247 lokal
28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa: »Li-
topapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT SA POZIVNICOM

Tišina.

Tišina u toplom, vlažnom vazduhu ispunjenom parom koju su već prvi zraci jutarnjeg sunca počeli da izvlače iz vlažne zemlje, vlažne trave, vlažnog drveća. Noćas je padala kiša, ali bi vlage bilo i bez nje: iz reke, koja je negde iza zelenog zastora džungle leno vijugala, razlivajući se oko korenja uspravnog drveća i stabala onog koje se lagano raspadalo u procesu truljenja čiji se zadah mešao sa gorko-slatkim mirisom sveže istrugane manioke.

Čak su i deca tiha, jer je tiho sve oko njih i jer će proći još sat ili dva pre nego što se sunce nađe nad njihovim glavama, označavajući da je vreme da se jede. Ona su svoju prvu lekciju već naučila: ne sme se galamiti sve dok su lovci u blizini, a posle... posle već mogu da budu prava deca koja se jure oko koliba, plivaju po reci, isprobavaju svoje prve duvaljke, lukove i strele.

Tišina...

Lovac, koji je jutros ranije od drugih krenuo vijugavom šumskom stazom, zastade i podiže glavu sa vlažnog tla. Šum koji je dopro do njegovih ošt-rih ušiju podsećao je na šum probijanja neke krupne životinje kroz šiblje. Bilo bi neobično da se neki tapir ili pekari pojavi ovako blizu sela, ali ne i suviše neobično. I bogovi su ponekad na strani lovaca, naročito kada im se žrtvuje deo plena, a on je to uvek brižljivo činio.

Lovac se prignu bliže zemlji, kao da traži zaštitu. Šuma je u poslednje vreme postajala neobično tiha i krupnije životinje, pa čak i brbljivi majmuni zbog nečeg su izbegavali ovu stranu reke. Starci su šaputali da su se pojavili zli duhovi, ali su ih mlađi podsmešljivo gledali.

Lovac se pogladi po trbuhu, sećajući se lepih stvari za jelo i vatrenog pića mnogo jačeg od njihove »čiče« koju je do-

bio poslednji put kada je odneo svoj plen do naseobine belaca. Ipak, urođena opreznost čoveka iz šume još ga nije napuštala.

Sada je jasno razaznavao šum koraka ljudi koji ne poštuju šumu, nemilosrdno gazeći mladice i šiblje koje im se ispreči na putu. »Ovako nikada ništa neće uloviti«, mislio je. »Ništa im neće pomoći, ni oružje koje vatrom ubija na veliku daljinu...«

Kroz splet drveća pogled mu odluta prema selu. Trebalo bi upozoriti ljude na dolazak stranaca, kako bi pripremili doček i ono što su belci uvek tražili da kupe.

Samo, zbog čega oni dolaze težim i napornijim putem kroz šumu? Reka je opala posle letnjih kiša i sada je plovidba bezbedna, čak i za krhke piroge od kore...

Ljudi u visokim čizmama, sivim vojničkim bluzama i sa tropskim šeširima na glavama prošli su ćutke pored njega, čak ne dižući pogled sa tla ispred sebe. Neobične, kratke puške bile su im u rukama, kao da svakog trenutka očekuju da iskrсне plen. Grešili su, naravno, jer i ono malo životinja koje su ostale u blizini sela do sada su već daleko u drugom kraju šume.

»Jedan prst... dva prsta...«, brojao je lovac u sebi, savijajući prste na ruci pokretima za koje zna samo ljudska vrs-

ta. »Jedna ruka i još tri prsta...«

Ti novi beli ljudi, nimalo nalik onima čija je lica video u naseobini, imali su opasne oči, oči zmije, i lovac uzdrhta od sujevernog straha. Da li su to uopšte ljudi?

Prsti mu noedlučno dotakoše duvaljku okačenu oko vrata. Znao je da će vrh strelice, premazan kurareom, gotovo trenutno ubiti svakog čiju kožu samo zagrebe, ali...

Instinkt mu je govorio da ove bele ljude treba ubiti pre nego što stignu do sela, ali je, uz instinkt, lovčevim ponašanjem vladala i gvozdена disciplina malog plemena. Legenda se prenosila usmeno, ali njene reči niko nije mogao zaboraviti: pre osamnaest proleća njihovi rođaci iz sela uz reku ubili su belog čoveka koji je uzeo jednu od njihovih žena...

Sela tu više nije bilo i šuma je brisala već i poslednje tragove. Nekoliko dece je preživelo da im ispriča o puškama koje bljuju smrt i plamen koji je munjevitom brzinom proždrao njihove kolibe od suvog palmovog lišća...

»Ne smeš ubiti belog čoveka«, govorio je zakon plemena.

Pognut gotovo do tla, lovac nečujnim korakom pođe za belcima, premećući u glavi ono nekoliko španskih reči koje je znao. Sme li da ih pita zbog čega su došli ovamo i

zašto idu putem kroz šumu? Šta žele da kupe?

Zastao je kada su kroz spilet granja ukazao krov plemenske kolibe koji je u zelenilu uspelo da razabere samo njegovo oštro, iskusno oko. Beli ljudi su produžili onim istim ravnomernim korakom, ali ne više jedan iza drugog, već u lancu, na rastojanju od desetak koraka.

Shvatio je šta hoće kada su zastali i progovorili među sobom nekoliko reči tihim glasovima. Nije razumeo nijednu od tih reči, ali su pokreti bili jasni, veoma jasni...

Naviknutim pokretom duvaljka mu skliznu u ruku i on oprezno postavi strelicu u nju. Oči su mu fiksirale leđa najbližeg čoveka dok je otvor lagano prinosio ustima.

Prekasno...

Iznenada krvožedno zaurlavši, belci ispališe svoje puške, ali te puške nisu prestajale da pucaju posle ispaljenog jednog metka kao one koje je lovac do tada imao prilike da vidi. Ove su grmele neprestano, zasipajući komadima metala sve oko sebe i lovac ču kako nešto nalik gradu šiba po lišću, po stablima, po zidovima koliba...

Oči lovaca zasvetlucaše kad jedna prilika u sivom besno zaurla, čupajući iz grudi strelu ukrašenu perjem i on ponovo prinese duvaljku usnama. Još jedan beli čovek posrte, okre-

ćući mu se licem, na kojem se čitao samo izraz iznenađenja. Kurare je ubijao brzo, kao grom.

Pljusak metaka podiže male vodoskoke vlažne zemlje oko njega i lovac jednim skokom potraži zaklon u šumi. Belci su bili već van domašaja duvaljke, skriveni među kolibama i retkim drvećem, sipajući plamen i metal u pravcu mesta gde se on nalazio. Pred tim pljuskom olova on se priljubi uz zemlju, osećajući kako po njemu padaju mladice presečene rafalima. Možda će ga i pogoditi... ali teško onom belcu koji dođe da proveriti da li je pogodio. Nož sa širokim sečivom, pažljivo nabrušenom na kamenu iz reke, bio mu je u desnoj ruci, priljubljen uz butinu.

Dolazili su sada prema njemu, neprestano zasipajući šumu mecima. Stežući zube, lovac se povuče nekoliko koraka dublje, tražeći neprestano zaklon širokih debala. Znao je da ga ne mogu videti i, ako bogovi budu na njegovoj strani, pašće bar još jedan belac pre nego što mu vatreno oružje donese smrt...

Ili ne...

Propustio je trojicu ljudi da prođu pored njega dublje u šumu, a sam se vratio do ivice čistine. Lice mu je ostalo nepokretno dok je pogled klizio po mrtvim telima i belcima koji su leno obilazili selo,

prenoseći plamen s jedne kolibe na drugu. Život u šumi je okrutan, i smrt vreba odasvud. Smrt za njega nije ništa novo...

Kao ni zakon plemena koji jasno zahteva krv za krv...

Beli ljudi su opet postali nepretni i jedan od trojice preostalih u selu zaluta preblizu njegovom zaklonu. Lovac je strpljivo sačekao svoj trenutak, jedan kratki trenutak kada su pogledi druge dvojice bili okrenuti na suprotnu stranu. Dve mrke ruke izroniše iz zaklona lišća, sklapajući se kao klešta oko vrata i usta, iznenađenog belca.

Zgarišta koliba sada su samo tinjala dižući u vlažni vazduh zadah smrti koji je, bar na trenutak, nadvladao miris truleži. Svi preživeli belci ponovo su bili na čistini, ali oprezniji, mnogo oprezniji nego do tada.

Lovac je i dalje strpljivo čekao. Njegov narod nije voleo da lopi noću, ali je on dobro znao da će od sada noć biti njegovo vreme.

Polako...

Ti beli ljudi — a on je sada napetim pogledom urezivao u pamćenje njihova okrutna lica — ti beli ljudi će umreti. Da li sada, ove ili neke od narednih noći, to je bilo svejedno. On je imao vremena, čekaće.

Hitrim i ekonomičnim pokretima, kao u svemu što su do

tada činili, belci pobacaše tela svojih mrtvih drugova na zgarište jedne od koliba, prekrivajući ih upola dogorelim gredicama sa drugih zgarišta. Časak kasnije crni dim ponovo se uzdiže u nebo, označavajući mesto gde se samo sat ranije nalazilo naselje ljudi koji su živeli tiho...

Lovac je čučao u svom zaklonu, a ruke su mu bile zauzete krvavim poslom koji je dobro poznavao. Kada je kratka kolona belaca krenula, on je bešumno krenuo za njom, savladavši trenutno iznenađenje u času kada su krenuli u pravcu koji on nije očekivao.

Niz reku...

*

* *

— Odvratna klima! — progundala Derner, raskopčavajući okovratnik košulje, već vlažan od znoja koji mu se slivao niz bikovski vrat. — Prokletstvo, ova zemlja nije za belog čoveka!

— Piješ pogrešno piće! — primeti Romanof svojim tihim glasom koji je, zbog nečeg, uvek išao Derneru na nerve.

Njegov engleski bio je savršen, sa naglaskom kojim potpuno prirodno umeju da govore samo potomci porodica koje su u Britaniju stigle sa Viljemom Osvajačem, ali je Derner već imao prilike da se uveri kako Romanof ume da

imitira naglasak rođenog Londonca ili stanovnika Glazgova... Ili stanovnika Pekinga i Bogote, uostalom. Romanof ni kada ne bi odgovorio na pitanje koliko jezika u stvari zna, ali se jedini snalazio u dijalektu kojim je govorila indijanska posluga. A to je, samo po sebi, mnogo govorilo...

— Da pijem votku, kao ti? — frknu Derner. — Hvala, ali ne želim da ovako mlad ostanem bez želuca!

Votka je piće za bogove! — zamišljeno reče Romanof, okrećući među dugim vitkim prstima kristalnu čašu u kojoj je zveckao led. Pogled mu je bio uprt u komadić limuna koji je plovio u bezbojnoj tečnosti. — Jedina dobra stvar koju su Rusi ikada izmislili...

— Sem carske porodice! — na Dernerovom grubom licu zablista osmeh. Svima je bilo dobro poznato koliko se Romanof ponosi svojim poreklom, iako je malo ko poverovao da je on zaista potomak poslednjih ruskih vladara.

»Naročito zato što je votka jedina ruska reč koju zna«, osmehnu se Derner još jednom, ali sada u sebi, motreći nepomično lice Romanofa. »Jer, ruski je jedini jezik koji nikada nije hteo da uči...«

— Možda klima — uređaj ne radi dobro — podsmešljivo primeti Romanof ponovo engleski, sa naglaskom rođe-

nog Bruklinca — ili si jednostavno nervozan, Derner?

— Zbog čega bih bio nervozan? — sleže ovaj ramenima, s gađenjem otpijajući još jedan gutljaj koka-kole od koje mu se stomak već nadimao. — Ovaj posao je prava dečja igra u poređenju sa onima koje sam već obavio.

— Nije to isto, Derner. Tada si radio sopstvenim rukama i rizikovao sopstveni vrat. Sada zapovedaš drugima... a ima ljudi kojima nikada nije jasno kako se to radi.

Derner se trže, nesvesno protežući mišićave ruke, tako da mu kosti zakrckaše.

— Ukoliko sam dobro razumeo — reče pretećim glasom — to bi trebalo da znači otprilike ovo: Derner je dobar kao operativac, ubica koji oružjem rešava sve probleme... Derner nije za organizatora krupnih poslova. Zanimljivo mišljenje, Romanof! Srećom, šef je drukčijeg mišljenja...

— Veliki poslovi! — Romanof ne podiže pogled zauzet punjenjem nove čaše prozirnom tečnošću. — Ovo danas je zaista veliki posao... uništiti tridesetak golih divljaka kojima su luk i otrovne strelice iz duvaljki najopasnije oružje.

— Ne govorim o tome, Romanof, već o zaista velikom poslu. Besniš zato što ga šef nije poverio tebi, već meni, a?

— Ako me pamćenje služi, poslednji veliki posao, tamo u

Nemačkoj, poprilično si zabrljao...

— Je li? Misliš zato što su pohvatali moje ljude?

Romanof više nije držao čašu u ruci i Dernerov bes naglo zameni oprez i ledena koncentracija kojom se uvek odlikovao u trenucima opasnosti. »Prokletstvo«, pomisli, »nije valjda toliko lud da nešto pokuša protiv mene... ovde i sada? Valjda zna da bi ga šef odmah likvidirao«!

— Tačno — reče drugi čovek, a ledene plave oči motrile su svaki Dernerov pokret — nemoj mi reći da je to bila uspešna akcija...

— Zavisi od tačke gledišta. Ti ljudi mi više nisu bili potrebni... a njihovo hapšenje stvorilo je kod policije iluziju da je sa terorizmom u Nemačkoj gotovo. Uskoro će shvatiti koliko greše, naravno.

— Može se dogoditi da propevaju, Derner. Ne verujem da bi ti se to dopalo...

— Ne može se dogoditi, jer u Nemačkoj policija zna šta je fer-plej. Niko od njih nije čak ni šamar dobio, Romanof... Sem toga, oni su uvereni da ću im uskoro omogućiti bekstvo, znaš.

— Znam. Samo u tu priču ne mogu beskrajno verovati i pre ili kasnije neko od njih će pomenuti i tvoje ime.

Derner se osmehnu, osećajući kako mu se raspoloženje naglo popravlja. Taj Romanof

nije toliko mudar kao što želi da misle ljudi oko njega. Zar je moguće da još nije shvatio koji je jedini izlaz iz te situacije? Ne treba mu još reći, naravno, ali... zašto da ne, do đavola? Ionako je prekasno da se bilo šta izmeni.

— Niko od njih neće pomenuti moje ime, Romanof. Niti bilo koje drugo ime. Obrati pažnju na sutrašnje vesti.

— Misliš da...? — po prvi put otkako ga poznaje, Derner primeti iznenađenje na licu Romanofa. Međutim, ni to nije trajalo dovoljno dugo da bi mogao da uživa u svojoj maloj pobedi.

— Dobra ideja! — reče Romanof, sa odobravanjem klimnuvši glavom. Zna li šef za to?

— Naravno. Uslov za saradnju je i bio da prekinem sve svoje ranije veze.

— To se i moglo očekivati. Zašto si tako prokleta tvrdo glav, Derner, i ne priznaš da je šef smislio tvoju malu operaciju?

— Nije. Njega ne zanima način na koji ću ja to učiniti, samo krajnji cilj. Kao i obično.

— Da, kao i obično — složi se Romanof tihim glasom. — Šef ništa ne prepušta slučaju, ali u ovom poslu se drukčije i ne može. DEA je sve opasnija, a njihovi ljudi bi, pre ili kasnije, stigli do ovog mesta i nećiju pažnju bi pri-

vukle priče Indijanaca o neobičnim zbivanjima u šumi.

Ovako je najbolje...

— Da. Mrtva usta ne govore...

Mali radio - komunikator, ostavljen na stočiću pored Dernerove ruke, blako zapišta. Skrivajući nervozu, Derner ga prinese ustima.

— Derner — reče prateći pogledom Romanofa. Ovaj je ponovo nalivao čašu, ali se Nemač nije zavaravao: znao je da ovome neće promaći nijedna izgovorena reč.

— Hoakino šefe — reče tih, ali razgovetan glas iz minijaturnog zvučnika.

— Posao je obavljen.

— Sve u redu?

— Da...

Demer zaškrjuta zubima. — Taj prokleti melez! Po glasu mu se oseća da nije sve u redu. — Govori! — reče. — Šta se dogodilo?

— Ovaj... izgubili smo tri čoveka...

— Tri čoveka! — grmnu Derner. — Kako, do đavola? I koga?

— Pablo, Fuente i Ričardson. Kurare.

Da li je to na trenutak na licu Romanofa zaigrao podrugljiv osmeh? Demer nije bio siguran, jer mu je drugi čovek bio okrenut poluprofilom.

Svejedno, šefu se neće dopasti kad dozna da je izgubio trojicu ljudi...

— Dobro—reče u komunikator — sačekajte me tu, dolazim...

Ošinuo je pogledom Romanofa dok je ustajao, ali se ovaj pravio da ništa nije čuo. Na neki neobjašnjiv način, Denera to još više razbesne, tako da je iz sve snage zalupio vrata za sobom, od čega se zatresla čitava krhka drvena konstrukcija.

Petorica ljudi, sa puškama u rukama, stajala su pred ulazom u nisku zgradu, koja je sa svih strana bila okružena gustom džunglom. Demer je, međutim, znao da su došli kroz uski tunel od zelenila, jedini prolaz kroz pojas prepreka kroz koji se nije moglo provući ništa veće od insekata.

— Šta je bilo, do đavola? osećajući kako mu topao i vlažan vazduh izvlači iz tela nove potoke znoja. — Ko je zabrljao?

— Ja, šefe! — pokajnički reče Hoakino, ali mu je u crnim očima igrao uobičajeni veseli plamičak. — Ti prokleti divljaci bili su oprezniji nego što smo se nadali...

— A ona trojica glupaka neoprezniji nego što je trebalo! — dopuni Demer gnevnim glasom.

— Do đavola s tobom, Hoakino! Reci mi, da li su svi tragovi izbrisani?

— Svi, šefe. Selo je spaljeno, a Pabla, Fuentea i Ričardsona smo gurnuli na lomaču.

— Svi indijanci likvidirani?

— Do poslednjeg, šefe — glas meleza bio je ubedljiv, a ni Derner nije imao razloga da mu ne poveruje. Kada se radilo o ubijanju, Hoakino nije grešio...

— Konačno i jedna dobra vest od tebe! — promrmlja Derner malo umiren. Do đavola s tom trojicom glupaka... nisu bolju sudbinu ni zaslužili ako ne mogu da izađu na kraj sa divljacima iz šume...

— U redu — reče — idite i odmorite se. Zvaću vas ako bude potrebno.

Derner s gađenjem, zapali cigaretu, kružeći pogledom po zelenom zidu oko sebe. Ne, ovo nije zemlja za belog čoveka. Što pre završi onaj veliki posao za šefa, to bolje... Konačno će moći da ode odatle u neko mesto sa pristojnijom klimom. I, za promenu, živi malo bez uzbuđenja, do đavola. Trideset osam godina... vreme je da se smiri.

U svakom slučaju, novaca mu neće nedostajati. Šef je široke ruke kada se radi o ovako krupnim uslugama.

U trenutku kada se okrenuo vratima, nešto tupo tresnu o usku betonsku stazu oko zgrade i on se instinktivno približi uz dovratak, tražeći vlažnim prstima dršku revolvera. Prokletstvo, šta je to?

Njegove izbuljene oči nekoliko trenutaka su odbijale da priznaju istinu, ali su činje-

nice, kao i obično, bile nemilosrdne...

Tačno u njega buljile su još jedne oči, prazne oči na poznatom licu zaraslom u gustu bradu.

Karl-Hajnc Derner promuklo opsova, povlačeći se korak nazad kroz vrata. Prokleti melez, opet ga je slagao!

Svi stanovnici sela nisu bili likvidirani. Dokaz za to, odsečena Ričardsonova glava sada je, činilo mu se, podsmešljivim pogledom pratila njegovo povlačenje u sigurnost.

Ne, do đavola, ovo nije zemlja za belog čoveka!

*
* *

»Efekt snežne grudve«, s gađenjem pomisli Fil Meklaski, odgurnuvši od sebe čitavu gomilu uredno otkucanih papira sa važnim zaglavljem »Generalna direkcija za droge«. Isto onako kao što se bačena grudvas nega na strmini pretvara u lavinu, rušeći sve pred sobom, tako nastaju i ogromne birokratizovane organizacije kojima više niko ne može da stane na put. O, da, dobre namere su, kao i uvek, iza svega toga, ali stvarne koristi ima sve manje...«

— Opet iste misli? — Keri En je sedela u neudobnoj stolici postavljenoj uza zid i izazivački mahala dugim nogama savršenog oblika — Prokletst-

vo, File, s tobom nešto nije u redu! Čitavo jutro pokušavam da ti dam do znanja da sam žensko, a ti se mrštiš i preturaš po hartijama!

— Znam da si žensko — osmehnu se Meklaski i oči mu gotovo nesvesno skliznuše po vitkom telu savršenih proporcija koje je više otkrivala nego skrivala tanka haljina. — Ali, šta to vredi kada me je neki pametnjaković odozgo postavio tebi za šefa i rekao da su odnosi između šefova i osoblja strogo, ali strogo zabranjeni. Inače...

Ona frknu kao mačka.

— Đavola bi ti obraćao pažnju na to da ti je stalo do mene, File. Muka je s tobom što umeš da misliš samo o poslu i ničem drugom! Šta te opet muči?

— Saznanje da naša uvažena direkcija postaje sve manje efikasna u srazmeri sa brojem novih ljudi i angažovanih sredstava, umesto da bude obrnuto. Pogledaj ovo! — on nasumice dohvati jedan list hartije sa gomile i počeo da čita: »Najkasnije do petog u mesecu za prethodni mesec dostaviti broj rešenih slučajeva izražen u procentu od ukupnog broja primljenih slučajeva u tom mesecu. Na za to predviđenom grafikonu izraziti taj broj u funkciji vremena i u odnosu na odgovarajući broj prethodne godine... itd, itd«. Aha, slušaj ovo: »Sve dostaviti u

šest primeraka sa obaveznom naznakom 'strogo poverljivo'. Divno, zar ne?

— Pa šta? — žena namerno sleže ramenima, paleći dugu, tanku cigaretu. — Ne vidim zbog čega te to uzbuđuje?

— Ne vidiš, a? Boga mu, ovde uskoro niko drugi neće ništa raditi nego popunjavati formulare, računati procenite i izvlačiti kopije. U po šest primeraka! A za to vreme... — on besno odmahnu rukom. — Dok se mi gušimo u gomilama hartija, dnevnih, mesečnih i godišnjih izveštaja, organizacije trgovaca drogom postaju sve efikasnije i snažnije, eto šta me zabrinjava!

— Opet te muči želudac? — Keri En Rubije se malo ispravi na stolici, isturajući grudi divnog oblika. — Hajde, Fil, stvari uopšte ne stoje tako loše kao što misliš... pogledaj izveštaj od...

— Izveštaj! To je upravo ono o čemu govorim: sve što radimo u stvari je stvaranje slike koja nekom gore u Vašingtonu služi da bi se izbio za što više novca od vlade i iluzije da se nešto preduzima kako bi se smanjio promet droge. A on raste, Keri En!

— Šta mi početnici treba da kažemo — reče žena — kad tako reaguje najstariji i najbolji agent Direkcije u Kaliforniji? Da dam odmah otkaz, a? Do đavola, File, imamo bo-

lje rezultate od svake druge agencije u zemlji! I to valjda nešto znači!

— Znači... da smo se nešto manje birokratizovali od drugih, ništa više. Deca i dalje umiru po ulicama od đubreta koje im za debele pare prodaju sitni trgovci drogom, jedini koje nekako uspemo da pohvatamo. Njihovi šefovi za to vreme se smeškaju i otkrivaju nove načine da nam ispred nosa ubace nove količine robe!

Nekoliko trenutaka vladala je tišina puna napetosti. Uz la-ko šuštanje haljine, žena se namerno osloni na njegov sto, tako blizu da on oseti privlačan miris njene kože i nekog dobrog parfema.

— Slušaj, File! — glas joj je sada zvučao potpuno ozbiljno. — Ne čini li ti se da ponekad preteruješ u svemu ovome... Mislim, ljudi počinju da gundaju. Jedino kod naše grupe nema nekog određenog rasporeda rada, nema slobodnih dana; dižeš nas u pola noći, ako ti to padne na pamet, a o godišnjim odmorima da i ne govorim. Meni lično to ne smeta, ali, do đavola, u grupi ima i oženjenih ljudi sa decom, a oni...

— Ni ja već tri godine nisam koristio godišnji odmor! — zareža Meklaski. — Boga mu, Keri En, plaćeni ste za to! I to dobro plaćeni!

— Znam, File, ali druge grupe...

— Druge grupe me ne zanimaju, do đavola! Ovo nije posao koji se radi u klimatizovanoj kancelariji od devet do pet, sa pauzom za ručak! Ako droga putuje noću i mi moramo biti na nogama da je sačekamo. Prokletstvo, to bi trebalo da bude jasno čak i jednom ograničenom ženskom mozgu!

Zastala je i okrenula mu se sa rukama na vratima. Crne oči su joj sevale, i on i protiv svoje volje zadrža pogled na grudima koje su se uzbuđeno dizale i spuštale pod haljinom.

— Filipe Meklaski! — reče ona glasom u kojem se osećao uzdržani gnev. — Ja i ostale dve milijarde žena na ovoj planeti nismo krive što te je ona drolja od tvoje bivše žene ostavila na onako odvrat-
tan način... Što pre to shvatiš, biće bolje... za tebe!

Staklo na vratima se zatreslo kada ih je bučno zalupila za sobom i Meklaski predee rukom preko čela orošenog znojem.

»Ima dana kada zaista ne vredi ustajati iz postelje«, pomisli. »Samo šta se to na mene ne odnosi, do đavola!... Noćas nisam ni legao. Prokleta ženska... ko li joj je samo rekao za Mardži?«

Lice Orlanda Čaveza, kada je oprezno zakucalo i ušao u

kancelariju, imalo je neutralan izraz, ali ga Meklaski ipak pogleda sa podozrenjem.

— Šta je bilo? — zareža. — Imaš li, možda, i ti neki komentar o mojoj bivšoj ženi?

— O Mardži? — Čavez je loše glumio iznenađenje. Kao jedan od dvojice ljudi koji su sa Meklaskim počeli rad u ispostavi DEA, Generalne direkcije za droge, znao je, naravno, celu priču o neuspelom braku. — Do đavola, otkud sad ona u čitavoj ovoj gužvi?

— Nije važno! — progundā Meklaski. — Zbog čega si došao?

— Da vidim zbog čega je naša lepotica izjurila iz tvoje sobe kao da je đavoli gone! — uzdahnu Čavez. Njihovo dugogodišnje prijateljstvo, u koje je gotovo neosetno prerasla uska saradnja na zajedničkom poslu, davalo mu je pravo na tako lak ton kada je u pitanju tema za koju su svi znali da je Meklaski osetljiv.

— O? — Meklaski podiže obrve. — Nešto je rekla?

— Naša lepotica ima duha. I jednu, za mene pomalo nerazumljivu primedbu, o muškim šovinističkim svinjama...

— Naša lepotica ima duha. I hrabrosti — osmehnu se Meklaski. — Slušaj, Ol... pomenula je nešto da ljudi gundaju zbog radnog vremena i slobodnih dana. Zar stvari tako loše stoje?

— Za sada ne, ali će biti gore.

— Zašto mi, do đavola, to nisi ti rekao?

— Spremam se već skoro deset dana — osmehnu se Čavez. — Međutim, kad pogledam koliko si posla natovarilo sebi na vrat, uvek se predomislim i čekam neki pogodniji trenutak.

— Lepo si sačekao, nema šta! — Meklaski je zamišljeno trljao neobrijani obraz. — Ne vidim šta tu može da se učini, Ol, boga mu. Jednostavno, nemamo dovoljno ljudi.

— Znam. Utoliko više moraš da paziš kako koristiš njihovo vreme, File.

Meklaski podiže glavu, fiksirajući Čaveza zakrvavljenim očima.

— Jutros su moji ljudi odlučili da budu otvoreni — progundā. — Govori, Ol... loše organizujem posao, to hoćeš da kažeš?

Čavez obori pogled, nelagodno se premeštajući s noge na nogu.

— Paaa — oteže — ne baš tako, ali...

— Ali se na to svodi! Šta nije u redu?

— U redu — uzdahnu Čavez — kad već toliko navaljuješ... Vidiš, svi — tu ne izuzimam ni sebe — svi polako stičemo utisak da ti, u stvari, ne znaš šta hoćeš. Čekaj! — on zapovednički podiže ruku kako bi preduhitrio ono što je Mekla-

ski zaustio da kaže. — Sačekaj malo, File... kad sam već skupio hrabrost da ti sve kažem, onda me bar pusti da u tome uživam... Ljudi ne shvataju zašto ih neprestano premeštaš sa jednog zadatka na drugi, zašto ih povlačiš kad im se čini da posao tek što nije obavljen i šalješ u akcije od kojih na kraju ništa ne ispadne.

Meklaski je mrko buljio u sto pretrpan hartijama.

— Tako to, znači, njima izgleda — reče tiho. — I tebi, Ol?

— I meni.

— Kako onda objašnjavaš da je naša grupa najuspešnija u čitavoj Kaliforniji, do đavola? Valjda i to nešto govori?

— To je **bilo** tačno, File — Čavezov glas bio je čvrst. — Pitanje je kako će naši rezultati izgledati kada ova godina prođe.

— Radim izgleda, sa gomilom prokletih glupaka — uzdahnu Meklaski. — I neka sam proklet ako ti dopustim da izletiš odavde dignutog nosa i uvređene njuške kao ona ženska maločas! Ja sam tebe saslušao, sada saslušaj ti mene...

— Hoću, File — mrko Čavezovo lice bilo je ozbiljno i zabrinuto. — Pre toga, samo dve reči... kako bi bilo da ipak uzmeš nekoliko dana odmora?

— O tome posle! — zareža Meklaski dižući se sa svog mesta.

Prišao je prozoru i zabuljio se u sliku koju je već znao napamet: dugi redovi niskih zgrada, okruženi sasušenom travom. Milje i milje sličnih kuća između kojih se probijaju zmijske auto-puteva koji vode do obale okeana, čineći prohodnim ovaj mravinjak koji su nekad davno nazvali Los Anđeles. Grad anđela... poslednje ime koje bi izabrali da su znali kakva ga sudbina očekuje.

— Naši rezultati jesu lošiji nego prošle godine, Ol — reče ne okrećući se sagovorniku — ali ne zato što sam ja umorniji, nervozniji i manje koncentrisan nego ranije. Postoji mnogo jednostavnije objašnjenje...

— Neko nas odaje? — u glasu Čaveza bilo je mnogo sumnje.

— Znam šta ćeš pomisliti: klasični simptom paranoje, kada se neki tajanstveni uticaj optužuje za sve lične neuspehe. Ništa od toga, Ol. Ako malo bolje razmisliš, videćeš da činjenice... pazi, činjenice, upućuju na to.

Čavez se, sa uzdahom, spusti na stolicu. Ruke mu nesvesno posegnuše prema džepu od sakoa, ali je već na pola puta znao da tu neće naći zguzvanu kutiju cigareta. Nije je bilo već... koliko? Gospode bože, izdržao je već trideset dva dana!

— Da čujem! — reče mirno. Meklaski se osvrte u mestu i pogled mu je na trenutak

imao onaj intenzitet, onu skrivenu vatru koju je Čavez pamtio s početka njihovog prijateljstva.

— Ludaku treba povlađivati, zar ne? — nasmeja se suvo. — Dobro, Ol. Zbog čega je propala ona akcija u Long Biču prošlog meseca?

— Znaš i sam, do đavola! — začuđeno podiže pogled Čavez. — Policija je zakasnila na lice mesta i momci su nam umakli. Nećeš valjda da kažeš da je to bilo namešteno?

— Da! Tu negde u ovoj gomili prokletih hartija imam poverljivi izveštaj koji tvrdi da su sva policijska kola u tom delu grada primila prioritetni nalog da krenu na jug, prema obali. Ko je izdao taj nalog, Ol? Ja? Ili neko drugi?

— Prvi put čujem za to, boga mu! Kako se to moglo dogoditi?

— Kako? Vrlo lako, Ol. Dečja igra za čoveka koji brzo misli i zna šta treba učiniti. Bolje mi odgovori na pitanje ko je sve znao za tu akciju?

— Naša grupa i...

— Naša grupa, i to ne cela, Ol. I oni gore. Morao sam ih obavestiti kako bih zvaničnim kanalima dobio pomoć od policije u Long Biču, inače ni oni ne bi pojma imali šta planiramo!

Čavez odmahnu glavom.

— Izvini, File, ali moguće je i jednostavnije objašnjenje...

u ovom poslu koincidencije su česta stvar i...

— Koincidencije! — prezrivo frknu Meklaski. — Fino... objasni mi onda onu prošlonedeljnu koincidenciju kod olimpijskog stadiona!

— Kod stadiona? Kad je kamion naleteo na naša kola? Ma hajde, File, ne misliš valjda da je i to bilo namešteno?

— Mislim i dokazaću! Birokratija je spora, ali uporna, Ol. Dobió sam dosije vozača tog kamiona. Momak je odležao svoje zbog šverca droga pre neku godinu u Montani. I to je koincidencija, a?

— Kako se onda dogodilo da su ga pustili iz zatvora?

— Zakon — umorno reče Meklaski vraćajući se za sto. — Ponekad pomislim da su zakoni načinjeni da štite zločince od policije, a ne miran svet od zločinaca. Za policiju je to bio banalni saobraćajni prekršaj. Niko se nije uzbuđivao što je u toj gužvi Džo Malakis izleteo iz naših kola i nestao bez traga... saobraćajce to ne zanima. A ti, Meklaski, počni ponovo potera za Malakisom. Naći ćemo ga, sigurno... onog dana kad isušimo okean i povadimo sve one nesrećnike koji su na plivanje krenuli sa sto funti betona na nogama...

— Misliš da je likvidiran?

— Naravno da je likvidiran.

One malopredašnje energije nestalo je iz tela Meklaskog i

on je sada sedeo opuštenih ramena, pognute glave.

— Šefovi ništa ne rizikuju, Ol. Uklanjaju svakog na koga padne i tračak sumnje. A to je ono što ja ne mogu da učinim, bez čvrstih dokaza...

Čavez je s nevericom vrteo glavom.

— Sve je tu, u hartijama, Ol — tiho reče Meklaski. — Ako ne veruješ meni, uzmi tu prokletu gomilu i pročitaj. Ne, Fil Meklaski nije počeo da brlja! Sva ta iznenadna premeštanja sa zadatka na zadatak, sve te nagle promene trebalo je da posluže jednom cilju: da zavaram onoga koji svaki naš potez otkucava kraljevima droge...

— I?

Meklaski je lagano dobovao prstima po stolu. Tišina.

Čavez se promeškolji na stolicu. Sve je, zaista, iznenada video u novom svetlu. Da, ono što se u poslednje vreme događalo moglo se protumačiti i na taj način. Hmmm...

— Ne mogu ti još reći na koga sumnjam, Ol...

— Nadam se samo da to nisam ja — u Čavezovom smehu osećao se napor.

— Ne, nisi to ti, Ol. Niko iz grupe. Špijun je negde gore...

— U direkciji za Kaliforniju? — Čavez tiho zviznu. — Isterao si krupnu divljač, File.

— Tačno.

Ponovo tišina puna napetosti.

Meklaski se uspravi sa uzdahom, dohvatajući cigarete sa stola da bi ih gurnuo u džepove izgužvanog sakoa.

— Hajde, idemo napolje! — reče. — Ispričaću ti šta name-ravam da preduzmem...

Čavez se trže.

— Misliš da...?

Meklaski značajno klimnu glavom. Iz prostorije su izašli jedan za drugim, mnogo tiše nego obično, kao da se plaše nevidljivog prislušivača...

*
* *

Starac koji je sanjivo klimao glavom na klupi u parku nije privukao mnogo pažnje, uprkos svojoj odeći hipija iz ludih šezdesetih godina. Stanovnici Kalifornije već su navikli na ekscentričnost ni košulja na cvetiće, drečava marama oko vrata izlizane farme-rke na mršavim staračkim nogama nisu više nikoga šokirale, čak ni upadljivim kontrastom sa dugom, potpuno sedom bradom i pravom grivom bele kose koja je padala na povijena ramena.

Samo bi zaista dobar posmatrač otkrio nešto neprirodno u načinu na koji je starac oslanjao glavu na svoju ruku prebačenu preko naslona klupe. Desno uho bilo je potpuno prekriveno raširenim pr-

stima, slično pokretu kojim se hvatamo za bolno mesto, ali su — začudo — ispod šake dopirali nerazgovetni glasovi koji su zvučali kao udaljen razgovor dvojice ljudi.

Starac se s mukom uspravio kada su se na izlazu visoke zgrade na drugoj strani ulice pojavila dva čoveka, zauzeta živim razgovorom. Nespretnim pokretima vezao je onu drečavo crvenu maramu oko glave i ponovo bi samo veoma pažljiv posmatrač shvatio da je ono što je do maločas držao u desnoj ruci sada bilo ponovo oslonjeno na uho ispod marame...

Ona dvojica predoše ulicu sigurnim korakom gradskih stanovnika, nimalo impersionirani rekom automobila koja je jurila levo i desno i sada su ušli u park, nesvesno se prilagođavajući sporosti kojom su s kretali ostali posetioči.

Starac pođe za njima, pomalo hramljući na levu nogu, pogleda uprtog pravo pred sebe. Pravac njegovog kretanja narednih petnaestak minuta potpuno se poklapao sa pravcem kretanja one dvojice, i dalje zauzetih živim razgovorom. Začudo, iako su se neprestano osvrтали, kao da se plaše da ih neko ne uhodi, nijednom nisu primetili upadljivu starčevu pojavu. Ne slučajno, naslućujući nekim šestim čulom kada će se jedan od one dvojice okrenuti, starac bi potražio

zaklon iza žbuna, vodoskoka, žene koja je mirno gurala kolicica sa bebom, čitajući roman raširen nad njima...

Načinivši čitav krug po parku, ona dvojica sada malo bržim korakom pođoše prema zgradi iz koje su nešto ranije izašli. Starac ih ovoga puta nije sledio. Promrmljavši smežuranim usnama nešto nerazgovetno, on drhtavim rukama smače maramu s glave, skrivajući pod košulju sitan predmet izvučen iz nje.

Na klupi pored minijaturnog jezerceta čitala je devojkica, ne obraćajući pažnju na dečake koji su u neposrednoj blizini počinjali neku svoju vatrenu i bučnu igru. Povremno je sklanjala sa čela uvojke crne kose koje je nosio vetar i hitrim pogledom kružila oko sebe. Malo kose oči i krhko, iako lepo građeno telo, u jednostavnoj odeći, odavali su njeno orijentalno poreklo.

— Oprostite, gospođice — zahripa starac iznenada nad njenom glavom — da li je slobodno? — Ona ne odgovori.

— Oprostite, gospođice — počeo ponovo molećivo gledajući u nju — da li biste mogli da mi date pola dolara? Užasno mi se pije kafa, a... ovaj... izgleda da sam opet zaboravio novčanik...

Devojkica se glasno nasmeja, odlažući knjigu na klupu pored sebe.

— Dosta komedije! — reče mirno. — Misliš da te nisam prepoznala, Leslie?

— Šta?! — zahripa starac tako tužno da se devojka trže, ali odmah zatrese glavom, kao da sebe uverava u nešto.

— Ne pomaže; Leslie Eldridge! — ponovi oštrijim glasom. — Tu masku već poznajem. Uostalom; ko ti je kupio tu užasnu košulju prošle godine u San Francisku?

I starac se iznenada nasmeja, punim, snažnim glasom muškarca koji poseduje snagu i to vrlo dobro zna.

— Nije upalilo, znači! — reče. Glas mu je zvučao mladalački, bez onog šištanja i krkljanja kojim je počeo da govori. — Sva sreća da momci koje pratim nemaju tako oštar pogled kao ti.

— Doznao si nešto?

Starac neupadljivim pogledom pređe po licima u parku oko njih.

— Mnogo! — reče tiho. — Meklaski nije tip na koga sam sumnjao...

— Sigurno?

— Potpuno. Inteligentniji je nego što sam mislio. I on sam je shvatio da neko iz DEA u Kaliforniji odaje svaku planiranu akciju bandama koje rade s drogom i sada smišlja kako da se dočepa špijuna.

— Pomoći ćeš mu?

— Naravno. Meklaski je čovek na svom mestu, Sumiko, a i taj Čavez koji je sad bio

s njim. Oni sada znaju da ih neko prisluškuje, ali ne i ko... Uzmi ovaj uređaj i presnimi sve na kasetu. Ostavićeš ga na uobičajeno mesto, može mi uskoro ponovo zatrebati. I neka ostane uključen, možda ću od Meklaskog da doznam još nešto zanimljivo...

Neupadljivim pokretom, devojka u svoju tašnu prebaci sitan predmet koji joj je »starac« dodao. Na licu joj zaigra osmeh.

— Čudno — reče — kako se čovek obučavan u tradiciji srednjovekovnog Japana ovako lepo snalazi sa modernim elektronskim uređajima. Šta bi na ovo rekao tvoj sensei, Les?

— Moj sensei? Ne bi rekao ništa, devojčice. Ta spravica je oružje kao i svako drugo... a on je godinama učio ninde da oružje postaje svaki predmet kojim se stiče neka prednost nad protivnikom. U borbi na život i smrt sva sredstva su dozvoljena... a ako baš hoćeš, u tvom srednjovekovnom Japanu prve ninde su i bili upravo špijuni i teroristi, da upotrebim savremene termine. Oni su bili ti koji su se bavili prisluškivanjem, sabotажama, uklanjanjem važnih ličnosti iz neprijateljskog tabora. Sve one godine koje sam proveo u školi potvrdile su ono što sam znao i pre toga: u borbi protiv zločina sredstva se ne smeju birati...

Devojka se nasmeja.

— Vaše predavanje, profesore, nije bilo potrebno. I sama dovoljno znam o nindama... Srećom, svako se nasmeje čim se pomene mogućnost da ih još uvek ima.

— Nisam siguran — pogled čoveka koga je devojka nazvala Leslijem iznenada postade zamišljen. — Vidiš, sve ninde ostavljaju za sobom trag smrti, a moj trag, ovde u Kaliforniji, već je i dug i širok, Sumiko. Sam način na koji ubijam odaje ninđu... a to će neko, pre ili kasnije, shvatiti.

— I?

— Ništa! — osmehnu se on. — Senku je teško uhvatiti... a o nindama u Japanu postoji ona izreka, sećaš se?

— Da... — glas joj je bio vrlo tih. — Ninđa je senka senka koju čovek ostavlja za sobom hodajući u noći bez mesečine. Ali...

On joj kratkim pokretom dotače ruku, kao da je upozorava.

— Ništa »ali«, Sumiko. To što si rekla je istina... A sada, idi.

Ona hitrim pogledom pretraži prostor oko njih.

— Nešto se dogodilo? — prošaputa. — Osećam to...

— Da. U blizini je drugi čovek koji prati i prsiluškuje Meklaskog. Želim da ga uhvatim... živog...

— Opasno je?

Pogled tamnoplavih očiju pod sedim obrvama bio je ve-

oma rečit i devojka klimnu glavom. Dohvatila je knjigu sa klupe i krenula hitrim gipkim korakom na drugu stranu od bučne ulice. Čovek je nekoliko trenutaka sa divljenjem gledao za njom, a onda onim istim staračkim hodom pođe po stazi paralelnoj sa ulicom na čijoj se drugoj strani nalazila ona visoka, usamljena zgrada.

Stotinak jardi dalje jedna poprečna ulica izbijala je na široku aveniju i starac strpljivo sačeka da semafor prekine dugu kolonu vozila pre nego što je prešao. Ostavljajući zgradu sa leve strane, on pođe uskim trotoarom one poprečne ulice duž koga je bio parkiran čitav niz vozila.

Prastari kombi, sa nekada raskošnim natpisom neke kineske praonice, stajao je na parkingu kao da nikada više neće krenuti. Prašnjav, sa krupnim mrljama rđe po bokovima i prljavim staklima koja su vrlo efikasno sprečavala svaki pokušaj da se zaviri u njegovu unutrašnjost. Naravno, ako bi nekome uopšte palo na pamet da zaviru u unutrašnjost takve olupine.

»Starcu«, međutim, nije promaklo da su gume potpuno nove, iako zaprljane i da je kombi, nimalo slučajno, postavljen tako da odmah može da krene sa svog mesta.

Sada je išao sve sporije, grčeci lice od bola i neprestano

zastajkujući da bi levom rukom dotakao grudi. Čak i za neiskusno oko bilo je očigledno da ima problema sa srcem, ali su ga retki prolaznici zaobilazili u širokom luku, sa tipičnom hladnokrvnošću stanovnika velegrada.

Teško dišući, starac se dotetura do kombija i osloni obema rukama o bok, kao da ne primećuje sumnjičav pogled vozača koji je sa cigaretom u ustima tobože dremuckao za volanom. Mršavo telo klizilo je duž boka, sve dok ne stiže do kraja. Posmatraču sa strane učinilo bi se da je starac izgubio ravnotežu i našao se na kolovozu iza kombija.

Naslepo pipajući mršavim rukama, čovek se dočepa zarđale brave i otvori je iznudaćućom brzinom. I ne samo to: jednim skokom, neverovatno veštini za njegov izgled, on se nađe u unutrašnjosti vozila povlaćeci vrata za sobom.

Vozač se trže od šuma koji je limena karoserija prenela do njegovih ušiju. Prokletstvo, kao da su se zalupila vrata? Ali...

Odbacivši cigaretu kroz otvoreni prozor, on izađe na trotoar, leno se protežući, ali su mu pod gustim obrvama oči streljale levo i desno. Odšetao je do zadnjeg kraja i lagodno se oslonio rukom o lim, tražeći pogledom starca koji se maločas muvao unaokolo.

Nije ga bilo i on se zamiš-

ljeno počea po proređenoj kosi. Prsti leve ruke neprimećno zadobovaše po limu.

— Alf! — reče oštro, gledajući na drugu stranu. — Javi se, Alf!

Nikakvog odgovora i lice vozača se izobličilo u ružnu grimasu. »Prokletstvo«, prolete mu kroz glavu, »ovde nešto gadno smrdi...«

Ščepao je bravu i odlučnim pokretom širom otvorio vrata. Starac je čučao na samom ulazu, ljubazno ga gledajući tamnoplavim očima iz kojih je sebao neočekivani plamen.

— Šta želiš, sinko? — zašušketala on bezubim ustima. — Da uđeš, a? Pa uđi, uđi!

Pokret koji je izveo rukama bio je tako prirodan da bi svako pomislio kako jednostavno pomaže čoveku da se uvuče u uski prostor. Vrata se zalupiše za vozačem i njihov tresak priguši uzvik bola koji je dopro iz unutrašnjosti.

Vozač, zgrčen u uglu, još uvek je treptao od iznenađenja i bola: dve snažne ruke uvukle su ga u kombi kao malo dete, ali taj starčić pred njim... ne, boga mu, taj ne bi imao snage za to!

Pogled mu pade na zgrčeno telo u dubini kombija. Omanji čovek u dosta finom odelu, sa slušalicama na ušima. Sem jednog manjeg dela pozadi, čitav kombi bio je ispunjen elektronskim uređajima koji su tiho zujali.

Mozak vozača radio je sporo, ali je konačno ipak došao do neizbežnog zaključka. Uz glasnu psovku, on poseže pod umašćeni sako.

Starac je nepomično čučao na istom mestu, prateći pažljivim pogledom svaki pokret. Stisnutih zuba, vozač podiže teško, nezgrapno oružje prema njegovom licu...

I još jednom zatrepta od iznenađenja, osećajući kako mu se vilica trese. Pištolj je samo trenutak ranije bio u njegovoj ruci, a sada...

A sada je on sam buljio u njegovu mračnu cev!

— K-k-kako... kako? — promuca. — Ko...?

— Mnogo pričaš, sinko! — šušketao je starac. — Nije to loše, nije... Reci mi sada lepo, ko te je poslao ovamo?

— Ko... ko...?

— Tačno, Ko je to bio?

Vozač odmahnu glavom, pokušavajući da se sredi. U redu, čiča ima pljucu u rukama, ali ako bi iznenađa... Ne. Ne bi valjalo... Pogled tih tamnoplavih očiju jasno je opominjao da bi to bila igra sa smrću.

— Ko si ti? — upita promuklo.

— A-ha! — odmahnu starčić glavom. — Ja pitam, ti odgovaraš, tako smo se dogovorili!

Pogled vozača skliznu pored njega, do zgrčenog tela sa slušalicama na glavi. Oči mu se raširiše, jer je tek tada shva-

tio zbog čega je Alfov vrat u nekako neobičnom položaju.

Tamna odeća upila je krv tako da se jedva primećivala, ali je duga, uska rana na vratu zjapila nalik otvorenim ustima, odajući da je sa Alfovom karijerom zauvek svršeno...

Vozač oseti kako mu se košulja lepi za leđa, iznenađa mokra od ledenog znoja...

Starac se kreštavo zakikota izrazu njegovog lica.

— Video si? — upita. — Tvoj drugar ne može više da govori... prema tome, moraćeš ti...

Nagnuvši se unazad, on ispruži desnu ruku, prebacujući pištolj veštim pokretom u levu. Prekidač postavljen na podu kombija tiho školjčnu i zujanje uređaja prestade.

— Tako — klimnu starac glavom — sada smo sigurni da naš mali razgovor niko neće čuti... Možeš da počneš...

Vozač podiže ruku da dlanom skine gusti znoj koji mu se slivao u oči. Mozak mu je užurbano radio.

— U redu, mister — reče slabašnim glasom — šta vas zanima?

— Za koga radiš?

— Za... za šefa...

Pokret desne ruke starca bio je tako brz da se vozač trgao tek kada je osetio bol u obrazu. Dotakao ga je rukom, vrlo oprezno, i zabuljio se u dlan prekriven krvlju.

— To je tek početak — tiho reče starac — koliko da znaš da se ne šalim, momak! Ko ti je šef?

Vozač zajeca, gutajući pljuvačku, ali njegovo cviljenje nije više privlačilo Eldridžovu pažnju. Skupljenih obrva oslušivao je nešto, neki šum koji je postajao sve snažniji...

Motor.... Snažni motor kola čijem se vozaču jako žuri...

Pogled mu pređe po uređajima naslaganim duž zida kombija. Da, svaka izgovorena reč do maločas se mogla čuti na mestu gde se nalazi dvojnik tih uređaja.

A to mesto je bilo bliže nego što je očekivao...

Ruka sa revolverom naglo polete prema licu vozača. Pre nego što je čovek uspeo da pomeri glavu, na lobanju mu se sruči teška drška oružja i on skliznu na bok, u dubokoj nesvestici koja će potrajati bar nekoliko časova. Odbacivši nepotrebno oružje Eldridž odškrinu vrata i, vraćajući se svojoj ulozi, nespretno siđe na tle. Sluh mu je govorio da ima gotovo čitav minut pre nego što kola koja je čuo stignu do kombija. Dovoljno. I više nego dovoljno...

Zastao je u jednom uskom prolazu koji je vodio u prazan prostor između dve male prodavnice i još jednom obrišao lice svojom maramom. Još trideset sekundi...

Gume zaškripaše i sa aveni-

je u poprečnu ulicu naglo skrete jedan veliki crni »mercedes«, rasterujući pešake pred sobom kao lišće na vetru. Teška kola se zanjhaše, ali je za volanom bio vešt vozač: izpravivši se, »mercedes« jurnu dalje.

Počeo je da koči dvadesetak jardi ispred kombija i Leslie Eldridž se povuče malo dublje u zaklon, prateći pogledom sve što se zbiva, iako mu je scenario čitavog događaja već bio potpuno jasan.

Staklo na zadnjim vratima kola bilo je spušteno i kroz njega pod kombi dolete omanji predmet u najobičnijoj plastičnoj kesi. Eldridž se približi zid.

Nepotrebno. Čovek koji je proračunao količinu eksploziva znao je svoj posao, a samo početnici misle da je dvadeset funti uvek bolje od pet funti...

Kombi odlete gotovo tri stope uvis na vatrenom stubu koji se uz tutnjavu podigao sa tla. Lebdeo je samo delić sekunde tako, a onda se bukvalno rasprsnuo u vazduhu, zaspajući ulicu, okolne zidove i prolaznike stotinama sitnih komadića metala, plastike... i ljudskog mesa.

Leslie zavrte glavom, prateći pogledom »mercedes« koji je već hitao niz ulicu, povećavajući brzinu iz sekunda u sekund. Čist, profesionalno obavljen posao. Neko je na vreme predvideo ovakvu mogućnost i ko

mbi je negde pod svojom karoserijom nosio već pripremljen eksploziv. Trebalo ga je samo aktivirati, ništa drugo...

Jedan trag ovde se naglo prekidao, ali je mudrost ninda govorila da tragovi ostaju čak i u vazduhu... za onoga koji ume da gleda.

Obrisavši još jednom lice maramicom, »starac« odšepa niz ulicu, pogleda uprtog pred noge. Urlik sirena, zapomaganje povređenih i plameni jezici nad zapaljenim kombijem nisu ga ometali u razmišljanju.

*
* *

Jeftine tapete, drečave zavesе, izlizani tepih na podu: svi oni dobro poznati atributi malih motela u predgrađu čije cene garantuju krov nad glavom i malo topline čak i onima koji u džepu imaju svega nekoliko dolara.

»Ovaj motel je bar čist«, pomisli Sumiko, prateći pogledom visokog mladića duge plave kose koji je nervozno koračao unaokolo, neprestano u opasnosti da glavom zakači luster na niskoj tavanici.

— Sedi, Pite — reče kroz smeh — on neće doći ništa ranije ako ti trčkaraš unaokolo.

Mladić sleže svojim džinovskim ramenima, ali se poslušno spusti u otrcanu fotelju koja zaškripa pod njegovom težinom.

— Trebalo je da bude ovde pre jednog sata — uzdahnu. — A znaš da je uvek veoma tačan...

— Jeste... pod uslovom da ne iskrсне ništa novo.

— A šta bi moglo da iskrсне?

— Svašta — devojčin glas bio je miran. — Juče mi je rekao kako stiće utisak da će se stvari uskoro događati daleko bržim tempom nego do sada. Prema tome...

Mladić je nekoliko trenutaka ćutao, a onda podiže pogled.

— A da li ti je rekao kako sumnja da će ga neko uskoro otkriti?

— Da će neko uskoro otkriti da je... ninda? Da, rekao mi je. Jutros u parku.

— U parku? — nasmeja se Pit. — Čekaj, pusti da pogođim kakvu je masku imao... starac u šašavoj hipi odeći, a?

— Tačno — osmehnu se ona — nije je odavno koristio.

— Znam. Sećaš se šta se dogodilo onom momku koji ga je jednom napao u San Francisku? I to je bilo u nekom parku, ali noću...

— Sećam se, Pite. Vatrogasci su ga ujutru skinuli sa drveta i nikako nije uspevao da objasni kako se gore našao. To to pokušavaš da me razvedriš, je li? Otkud ti uopšte ideja da se brinem za Leslija?

— A zar se ne brineš?

— Da, ali ne dopuštam da se to vidi, mada znam da je to najčešće bezrazložna briga. On je ninda, Pite!

— Znam. Jedini na čitavom Zapadu, ali to još ne znači da je besmrtni. To je ono što mene brine.

Devojka se blago osmehnu, promenivši malo položaj u fotelji u kojoj se sklupčala kao mačka. Na sebi je sada imala odeću Japanke, koja je oduda rala od jeftinog uređenja tog malog apartmana, golih zidova, čak i bez onih uobičajenih bledunjavih reprodukcija.

— Ne moraš više da brineš — reče — on dolazi...

Pit podiže pogled i oslušnu, a onda odmahnu glavom.

— Ne znam kako ti to uspeva, devojko. Ja još uvek ništa ne čujem. Opet neki japanski trik, a?

— Možda. Ninđe to nazivaju haragei, osećaj potpunog jedinstva sa okolinom, kada telo spremno prima svaku impresiju iz nje. Čitavo telo, Pite, ne samo onih pet čula na koja se obično oslanjamo.

— Znam, do đavola. Da, sada i ja čujem... još uvek je pod istom maskom, tako sporo hoda.

Vrata apartmana, u stvari jedne od tridesetak kućica razbacanih po kržljavoj šumici iza glavne zgrade motela, tiho se otvoriše. Uđe Lesli Eldridž, sa olakšanjem ispravljajući leđa ukočena od neprirodnog po-

ložaja. Tek sada se moglo videti da je samo nešto niži od Pita, iako ne tako širokih ramena.

— Dobro došao, Les! — osmehnu se devojka, ispitujući pogledom njegovo lice. — Nešto se dogodilo?

Lesli je hitrim pokretima uklanjao sa sebe masku starca, otkrivajući preplanulo lice oštih crta i kratku crnu kosu.

— Događilo se svašta — reče. — Uhvatio sam momke koji su prisluškivali Meklaskog, ali je njihov gazda neverovatno brzo reagovao. Sada su mrtvi, obojica. Bomba u kombiju koji su koristili za svoje uređaje. Čist posao.

Pit klimnu glavom, kao da je to od početka znao.

— Tako ti i treba! — reče. — Kad nisi hteo da ti i ja pomognem...

— Znam, pogrešio sam — nasmeja se Lesli, zbacujući sa sebe onu smešnu odeću. — Ti bi, naravno, uhvatio u ruke eksploziv i vratio ga tipovima koji su ga bacili, a onda iz njihovih ostataka doznao ko im je šef i gde se nalazi. Zar ne vidiš da bi tako bilo mnogo manje zanimljivo, Pite... zločin bi bio iskorenjen za tri dana. Bar ovde, u Kaliforniji...

Nestao je u kupatilu praćen glasnim smehom Tabasko Pita i Sumiko. Jedan od retkih trenutaka u kojima je, inače veoma ozbiljni, ninda dopustio sebi poneku šalu na svoj ra-

čun ili na račun uvek previše vatrenog Tabasko Pita, njegovog vernog pratioca u mnogim uzbudljivim avanturama.

Kada se, osvežen i presvučen vratio iz kupatila, na stolu ga je čekala laka večera koju je brzo pojeo, vešto se služeći štapićima, kao rođeni Japanac.

— Šta sada? — nestrpljivo upita Pit kada je Leslie sa zadovoljnim uzdahom odgurnuo tanjir od sebe.

— Sada? Sada ćemo da spavamo...

— Da spavamo? Leslie! Do đavola, noć tek što je pala...

— Da, pa šta? Noć je za spavanje, zar ne?

Pit je mahao glavom s jedne strane na drugu, kao da ne shvata šta mu se govori.

— Momci koje mi tražimo noću ne spavaju, Leslie... Oni noću rade! Znaš li koliko će droge do jutra stići u ruke narkomana i koliko dolara u džepove trgovaca?

— Ne znam, ali mogu da pretpostavim! — mirno odvrati Leslie, dok mu je u očima igrao šeretski plamičak. Devojka je sa osmehom na licu pratila razgovor čiji je ishod već naslućivala.

— I baš ništa ne misliš da preduzmeš?

— Noćas ništa. Sem ako se ne dogodi nešto nepredviđeno... Pite, pokušaj da shvatiš da su ljudi koji prodaju drogu po ulicama samo oni naj-

sitniji točkići u jednom ogromnom mehanizmu. Oni nam nisu potrebni, jer niko od njih čak i ne zna odakle dolazi roba koju prodaju...

— Đavola ne znaju! — progundā Pit. — To zna svako dete. Iz Kolumbije, iz Bolivije, iz Meksika... i iz Tajlanda i Pakistana, boga mu, odakle god hoćeš!

— Tačno. Ništa ne bismo postigli hvatanjem preprodavaca, jer bi na njihovo mesto odmah uskočili drugi. Čak i glavni ovde u Americi su samo sitne ribe. Kraljevi kokaina su na drugom mestu, Pite, a ja želim njih da se dočepam...

— Džo Ledera, na primer? — suvo se nasmeja Pit. — To ti je baš šašava ideja, Leslie! Tom momku ne može niko ništa: ima čitavu armiju ljudi, svoje listove i radio-stanice dole u Južnoj Americi... da i ne pominjem sve one jahte i devetnaest automobila ostavljenih na Bahamima kad su ga prognali momci iz DEA.

— Ne mislim na Ledera, on svoju delatnost usmerava uglavnom na istočni deo zemlje. U pitanju je neko drugi, mnogo opasniji već samo zbog toga što se ne zna ni ko je, ni gde mu je skrovište. A što se DEA tiče, čuo si koliko nagradu daje Leder za likvidaciju visokih funkcionera Direkcije?

— Čuo sam — Tabasko Pit sleže ramenima — 350 hiljada

dolara! Suma o kojoj vredi razmisliti.

— Upravo tako! — Na usnama ninde zaigra lukav osmeh. — Toliko za likvidaciju, iako je to veoma opasan posao. Šta misliš, onda koliko se više isplati kupiti nekoliko funkcionera DEA. Nisu loše plaćeni, priznajem, ali sto ili dvestot hiljada dolara godišnje u nekoj stranoj banci su mamac kojem malo ko može odoljeti.

— Nije mi jasno — upade Sumiko — kako nikome ne uspeva da otkrije Lederovo sklonište? Po onome što sam o njemu čula, tip je prilično upadljiv...

— Ne zaboravi da je otkup »koke« često jedini izvor prihoda za siromašne seljake u tim krajevima! — odgovori Lesli. — Oni nalaze svoj interes štiteći Ledera i njemu slične. Pitanje je da li uopšte znaju kakve posledice ima ono što rade...

— Da, stvari otprilike tako stoje — reče Pit mrkog lica. — Kako napreduje tvoje praćenje ljudi iz DEA u gradu?

— Dobro, mada još ne znam ko je taj koji špijunira za račun prodavaca droge. Ali saznaću. Sumiko, uređaj koji pri sluškuje Meklaskog i dalje je uključen?

— Naravno — osmehnu se ona — i sve automatski snima na kasete, kao i obično. Želiš da čuješ?

— Ne sada — nindin oprezni osećaj za vreme govorio je da se bliži termin glavnih informativnih emisija na mnogim televizijskim stanicama. — Bolje da najpre pogledamo da li se danas u gradu dogodilo nešto zanimljivo. Uključi televizor, Sumiko.

Ekran zatreperi obiljem boja sa reklamnog spota neke nove rok grupe, ali nju ubrzo smeni ozbiljno lice poznatog voditelja. Vesti svojim sadržajem nisu mnogo odudarale od uobičajenih. Bezuspešni pregovori uvaženih političara, uspešne akcije terorista u raznim krajevima sveta, nekoliko malih zemljotresa i velikih požara, suvoparne brojke o mrtvima i ranjenima u jednom od petnaestak lokalnih ratova.

»Ponekad se pitam«, pomisli Lesli, »da li stanovnici ove šašave planete uopšte zaslužuju sve ono što činim i što sam činio za njih... Kao da svesno srljamo u propast, iznalazeći svakog dana nove načine da uništimo sebe i svoje bližnje...«

— I jedna vrlo sveža vest — produži komentator nešto življim glasom nego do tada. — Upravo smo doznali da je Filip Meklaski, jedan od viših funkcionera Generalne direkcije za droge u Los Anđelesu stradao u saobraćajnoj nesreći. Prema tvrdnjama očevica, Meklaski koji je, izgleda, bio sam u svom »korveru«, iz-

nenada je izgubio kontrolu i survao se u okean sa litice visoke gotovo stotinu stopa u neposrednoj blizini Santa Ane. Ekipe za spasavanje još traga ju, ali do sada nisu pronađena kola, a ni telo Meklaskog... Filip Meklaski — nastivi on da čita dok su se na ekranu smenjivale fotografije čoveka umornog i napetog lica — bio je jedan od najupornijih bora ca protiv trgovaca drogom u našoj državi i...

— Isključi to! — reče promuklo Pit. — Sit sam ovakvih nekrologa, do đavola! Proklete ubice!

— Ubice? — Sumiko podiže glavu. — Misliš da...?

Lesli joj blago pogladi ruku.

— Naravno, devojčice. Neko je shvatio da Meklaski postaje suviše opasan i odlučio je da ga ukloni sa puta. Klasična priča...

Ona ga je gledala pravo u oči.

— Les...

— Kaži, devojčice.

— Ovaj... onaj uređaj... šta misliš da li je zabeležio nešto što bi nam moglo pomoći da pronađemo ubicu?

Oči ninđe zasijaše.

— Naravno! Kako se odmah nisam toga setio, do đavola! Dođi!

U dva skoka on se nađe u susednoj prostoriji, maloj spavaćoj sobi sa dva kreveta prekrivena ćebadima, koja su sa-

mo bojom i šarama podsećale na čuvenu ćebad Navaho Indijanaca. Iz plakara je izvukao oveći crni kofer i podigao mu poklopac, otkrivajući čitav splet raznobojnih kablova i zagonetnih uređaja od kojih je najveći deo napravio on sam.

Igla na jednom od instrumenata je podrhtavala, što je značilo da minijturni mikrofoni još uvek prima i verno prenosi svaki šum iz svoje okoline. Zadržavajući dah, Lesli pojača signal.

Glasno i vrlo razgovetno dahanje čoveka izloženog velikim naporima. I tihi šum koji se tek s mnogo muke mogao identifikovati kao pljuskanje sitnih talasića o obalu.

Pogledi troje prijatelja se sretoše.

— Pa on je još živ — prošaputa Sumiko. — Lesli, on je još živ!

Ninđa je već bio na nogama.

— Pite! — reče oštro. — Pripremi kola! Dolazim za dva minuta... samo da uzmem nekoliko sitnica... Hajde!

Devojka je ćutala, ali joj je lice imalo takav izraz da je ninđa na časak morao da zastane pred njom.

— Ne možeš da pođeš ovoga puta! — reče tiho. — Tip koji je pokušao da ubije Meklaskog svakako je još u blizini, čekajući da vidi koliko je uspeo...

— Ja se ne bojim, Les...

— Znam da se ne bojiš, ali ovo nije posao za tebe. Nadam se da ću ščepati tog ubicu, a onda...

— Onda nećeš birati sredstva da ga nateráš da progovori?

— Tako je... a taj prizor neće biti za tvoje lepe oči...

Poljubac nije trajao dugo, jer se nindži, kao mnogo puta do sada, još jednom žurilo da krene putem na čijem će kraju neko ponovo sresti svoju smrt...

*
* *

Prvi signal da nešto nije u redu Meklaski je primio u trenutku kada je negde pod njegovim nogama odjeknuo prigušen pucanj, a volan u njegovim rukama poskočio i nastavio da se slobodno okreće na svojoj osovini.

»Eksplozija u mehanizmu za upravljanje«, prolete mu kroz glavu dok je sleđen sedeo sa beskorisnim volanom u rukama. »Prokleta dobro proračunato... daljinska komanda, verovatno?«

Misao je prekinuo tupi udar s kojim je teški »korver« odneo nekoliko stopa niske čelične ograde nad stenama u čijem je podnožju svetlucala površina okeana. Zakoni inercije bili su neumoljivi: vozilo je na stavilo da se kreće po tangenti u trenutku kada je mehanizam za upravljanje otkazao u sa-

mom temenu duge i oštre krivine auto-puta koji je iz Santa Ane vodio na jug.

»Korver« s veličanstvenom sporošću, ili se Meklaskom tako samo činilo, zaplovi kroz topli noćni vazduh, po sve strmijoj paraboli. Udar o mirnu površinu vode nije ni čuo, jer je inercija gornji deo njegovog tela, uprkos sigurnosnom pojasu, bacila na potpuno nepotrebni volan. Pred očima mu je blesnula munja i on je na trenutak izgubio svest.

Srećom po Meklaskog, nesvestica je trajala samo delić sekunde. Nekim čudom kola se nisu razbila posle pada sa stotinak stopa visine, zahvaljujući tome što su zadržala prirodni položaj u letu, ali su sada brzo tonula prema dnu, dok je topla voda nadirala kroz stakla razbijena od potreša.

Meklaski duboko udahnu, kidajući rukama pojas sa sebe, a onda se snažno odbaci od sedišta, pravo kroz otvor koji je do maločas predstavljao — vetrobran. Dugi trenutak agonije dok se koprcalo da oslobodi skut kaputa koji je zapeo za jedva vidljivi ostatak pleksiglasa...

A onda je poleteo naviše, snažno se odbacujući nogama. Pluća su ga već bolela od napetosti.

»To su sve one cigarete koje si popužio noćas i danas«, pro

lete mu kroz glavu. »Tvoja pluća su zaboravila da dišu...«

Panika ga na trenutak obuze i on samo s mukom obuzda poriv da otvori usta i udahne, bilo šta, punim plućima, oslobodi ih ovog nesnosnog pritiska... Uostalom, čemu se još boriti... možda je bolje... za njega i za sve druge... okončati sve jednom zauvek...

Uz prasak u ušima, glava mu izbi na površinu i on šumno uvuče vazduh kroz stisnuto grlo. Nekoliko trenutaka se njihao na malim talasima, duboko dišući i čekajući da mu se u glavi razbistri.

Nešto pljusnu u vodi pred njegovim očima, dok se mučio da zbaci sa sebe sako i cipele, i on se zbunjeno osvrte. Tamna površina okeana bila je potpuno prazna. Možda je neka riba iskočila na površinu? Ili možda...

Novi pljusak, samo nekoliko inča od njegovog lica, ali ovoga puta praćen karakterističnim zviždukom metka.

Prokletstvo! Neko puca na njega!

Strugnuvši mokri kaput sa sebe, Meklaski zaroni, promeniivši pod vodom pravac kretanja. Mozak mu je grozničavo radio. Nevidljivi strelac nalazi se negde gore, na stenama pored puta i svakako koristi snajper sa prigušivačem, inače bi morao da čuje pucanj.

Samo svetucavoj površini okeana, koja onemogućuje pre

cizno nišanje, može da zahvali što još nije na putu prema dnu sa komadom olova u glavi. Međutim, plaćene ubice u Kaliforniji znaju svoj posao... pre ili kasnije jedan me tak će pogoditi, a onda...

Meklaski još jednom izroni, hvatajući žedno vazduh otvorenim ustima. Do pre neku godinu ovo bi za njega bila dečja igra, ali sada... Ne, zaista previše vremena provodi za stolom i u kolima. Skoro je zaboravio čemu služe mišići ruku i nogu...

Trebalo mu je nekoliko sekundi da shvati šta se dogodilo kada mu je nešto poput usijanog gvožđa ošinulo rebra. Jedan metak ipak je našao svoj cilj, iako ne onako kako bi to strelac želeo...

Ali će i to biti dovoljno... Stežući sa obe ruke dugu brazogtinu na grudima, Meklaski izroni, stežući zube. Znao je da u ovom stanju ne može doplivati do strme obale, naročito kada će ga svaki zamah rukama približiti nevidljivom ubici, ali jedan deo njegovog mozga odbijao je da prihvati tu činjenicu, sa onom nelogičnošću svojstvenom ljudskoj rasi.

Ima ljudi koji nikada neće priznati da su pobeđeni. A Filip Meklaski spadao je u tu grupu.

Jecajući od bola i napora, on zamahnu rukama. Jednom, drugi put... pred zamagljenim očima stene su nemirno poi-

gravale i činilo mu se kao da se odmiču od njega, cereći se prezrivo njegovoj slabašnoj borbi za život. Mišići na leđima su mu se skupljali, očekujući svakog trenutka novi hitac koji više ne može promašiti...

Ali hitac nije stizao ili se smrtonosni vodoskok podigao negde iza njega, tamo gde ga nije mogao videti. Dahćući psovke promuklim glasom, Meklaski je napredovao, odbijajući da razmišlja šta će učiniti ako ikada stigne do podnožja stena uz koje se ni mačka ne bi mogla uzverati.

Pluća su ga izdavala i on se na trenutak okrete na leđa, raširenih ruku i nogu, slabašno kašljući i uvlačeći vazduh širim otvorenim ustima. Nebo nad njim bilo je osuto krupnim zvezdama i on oseti bol pod dijafragmom. Život je ipak tako prokleta lep... i nikome se ne žuri da ga napusti...

Ta pomisao navede ga da pogledom pretraži mračne naslage stena nad sobom. Tu negde, među njima, nalazi se čovek sa puškom koji sada svakako čeka siguran hitac...

Prkosno dobacivši grubu psovku prema stenama, Meklaski zapliva obnovljenom snagom, pitajući se da li zaista niko nije primetio kada su njegova kola sletela sa puta. U ovo doba noći auto-put je bio gotovo prazan, ali se jasno sećao

farova u svom retrovizoru, nekoliko trenutaka pre nego što je izgubio kontrolu nad »korverom«.

Nešto pljusnu u vodu pored njega i on se instiktivno zgrči, pretražujući pogledom površinu.

— Zmija?

Do đavola, u okeanu nema zmija. Stisnuvši zube, Meklaski ispruži ruke da dohvati tanku crnu nit koja se uvijala oko njega.

Uže!

Otkuda? Kako?

Njegov umorni mozak odbijao je da traži racionalno objašnjenje za taj događaj, jer je instinkt samoodržanja imao apsolutnu prednost; šcepavši tanko crno uže obema rukama, Meklaski oseti kako ga nešto snažno privuče stenama, udaljenim sada svega petnaestak jardi.

Voda je bila duboka i u samom podnožju stena, ali je ipak na njima bilo neravnina za koje se mogao pridržavati. Šumno je disao nekoliko minuta, čekajući da se snaga vrati u umorne udove.

Da li je to ubica odlučio da ga dokrajči tiho, iz neposredne blizine?

To bi moglo biti objašnjenje za to tanko uže od crne svile, koje mu je seklo ruke, jer stotinak jardi dalje sa stena su dopirali uzbuđeni glasovi i videle se neke nejasne senke. Struja ga je zanelà sve do o-

vog mesta, svakako, ali će pre ili kasnije neko od tih ljudi na putu zalutati i ovamo... U svakom slučaju, strelac više ne sme da puca, pa čak ni uz pomoć prigušivača.

Ili ipak neće... Šokirani očevi ubeđeni su da niko živ ne može izaći iz kola koja su letela stotinak stopa kroz vazduh, da bi se stropoštala u okean. Oni sada uzbuđeno brbljaju, pričajući jedan drugom kako se to odigralo...

Uže se iznenada ponovo zateže i Meklaski ga stisnu obeima rukama, omotavajući ga oko podlaktica. Noge u čarapama lako su našle oslonac na steni i on počeo da se penje, sa zahvalnošću se sećajući onih nekoliko lekcija iz alpinizma dok se kao student pentrao po stenama Sijera Nevade.

«Neka me izvuče do vrha», mislio je. »Moraće da upotrebi nož... a onda ćemo već videti... postoji još nekoliko trikova koje stari Fil Meklaski može da proba čak i plaćenim ubicama...«

Osamdeset šesta stopa više i pet minuta kasnije shvatio je da je ipak precenio svoju snagu, jer u trenutku kada se dokopao izbočine po kojoj se mogao ispružiti čitavom dužinom u njegovom telu nije preostao ni atom upotrebljive energije, a iz ruku isečenih tankim užetom kapala je krv.

Zastenjao je i podigao glavu, tražeći pogledom čoveka

koji će ga uskoro ubiti. Ako ništa drugo, naći će snage bar da mu pljune u lice...

Senka pred njim bila je nepomična; jedino su ruke užurbano radile, namotavajući mo kro uže ispalo iz otupelih ruku Meklaskog.

»Crnac?«, pomisli Meklaski ispitujući pogledom tu mračnu priliku. »Prokletstvo, čak bi se i njemu videle beonjače u mraku, a ovo... Sva sreća da nisam sujeveren, inače...«

— Jesi li dobro? — dopre do njega prigušen glas, kao kada se govori kroz maramicu. — Ranjen si?

Meklaski se s mukom uspravi. Da, sada je video bolje, pošto su mu se oči privikle na mrak. Čovek pred njim bio je obučen u crno od glave do pete; čak je i na glavi imao crnu kapuljaču, samo sa dva uska proreza za oči.

Šta to znači, do đavola? Da li je u pitanju čovek čije lice poznaje? Ali, čemu ta maska rada kada će ga ionako za koji trenutak ubiti?

— Radi svoj posao! zareža Meklaski. — I skini tu masku... hoću bar da vidim lice čoveka koji će dovršiti Fila Meklaskog!

— Za to je još rano — odgovori prigušeni glas i Meklaskom se učini da se maskirani smeje. — Da vidim gde si pogođen...

Vešti prsti u crnim rukavicama razgrtoše već pocepanu

košulju. Meklaski se trže od bola kada oni dotakoše dugu brazgotinu na levoj strani njegovih grudi.

— Ništa opasno — reče maskirani uspravljajući se. — Čak je i krvarenje skoro prestalo. Možeš sam da dođeš do puta?

Meklaski klimnu glavom, ne shvatajući. Ko je onda ovo, ako nije čovek koji je pucao?

— Hej! — reče slabašnim glasom. — Mogao bi mi bar objasniti o čemu se ovde radi... I ko si ti, do đavola?

— Profesionalna deformacija! — dopre prigušen smeh ispod kapuljače. — Ne brini, Meklaski, ako sam na ičijoj strani u ovoj gužvi, to je tvoja strana. Samo... idući put moraš biti mnogo oprezniji...

— Zašto?

— Zato što će i oni koji žele tvoju smrt biti mnogo efikasniji. Pravo je čudo kako im i ovoga puta nije uspelo... mada to olakšava tvoj plan, zar ne?

— Moj plan? — Meklaski se trže kao gromom ošinut. — Kako...?

— Nemam sada vremena da ti objašnjavam! — odmahnu maskirani glavom. — Na tvom mestu ja bih iskoristio ovu priliku da nestanem... želiš li da ti pomognem?

Meklaski je nekoliko trenutaka napeto razmišljao, a onda klimnu glavom, šireći usne u osmeh.

— Kad nema boljeg, ni đavo nije loš saveznik — reče. — Pomozi mi da ustanem, mislim da će ove moje stare noge moći da načine još nekoliko koraka...

Oslanjajući se o snažnu ruku maskiranog, Meklaski oprezno zakorači naviše. Put nije bio naročito težak, jer se od tog mesta zemljište blago uzdizalo, tako da je bilo mesta čak i za nekoliko drveta između auto-strade i stenja.

— Hej! — trže se iznenada. — Ko je ovo?

Jedna tamna prilika ležala je pod drvetom, a kraj nje duga puška sa dvogledom i prigušivačem na vrhu cevi. Meklaski prigušeno opsova, odbacujući nogom u stranu to opasno oružje.

— Pravo je čudo što te nije pogodio — reče maskirani. — Hajde da požurimo, moja kola su malo dalje...

— Trenutak...

Meklaski se naže nad mrtvo telo, pokušavajući da nazre u tami crte lica. Shvatio je da nešto nije u redu tek kada je njegov umorni mozak registrovao značenje duge crne brazgotine koja je glavu čoveka delila na dva simetrična dela.

Već mokro čelo iznenada mu se orosi novim kapima znoja. Koje je to strašno oružje bukvalno raspolutilo glavu plaćenog ubice?

— Ti... ti si ovo učinio? — zamuca.

— Jesam.

— Kako, do đavola? Čime?

— Nemam sada vremena da ti to objašnjavam. Hajde!

Meklaski je oklevao, a kroz glavu mu prolete misao koje se časak kasnije postideo...

»Pomenuo sam đavola u šali«, mislio je. »A šta ako je ovo zaista... đavo?«

— Mora da je pomislio da sam sam đavo! — nasmeja se Lesli dovršavajući svoju priču o susretu sa Meklaskim. — Samo da ste videli kako je sedeo u kolima pored mene... kao da će svakog trenutka otvoriti vrata i iskočiti napolje!

— I gde je sada? — upita Pit zainteresovano.

— Tražio je da ga ostavim u blizini jedne telefonske govornice. Pozvaće bez sumnje Čaveza, on je jedini upućen u njegov plan. Na žalost, moj uređaj za prisluškivanje sada je na dnu okeana; bio je zakačen za sako Meklaskog, pa tako neko vreme nećemo znati šta naš prijatelj radi i gde se nalazi...

Pit odmahnu glavom.

— Meni tu nešto nije jasno — reče. — Videli smo vest na televiziji, čuli pripremljeni nekrolog sa fotografijama Meklaskog... a ti si ipak stigao na mesto događaja, samo nekoliko minuta pošto je on sleteo

sa puta! Ili je naša televizija počela da radi brzinom svetlosti, ili...

— Ili je nekom odgovaralo da se vest o njegovoj smrti što pre pojavi — nasmeja se ninda, opušten u fotelji onog istog malog apartmana u predgrađu. — U stvari, sam Meklaski je donekle kriv za to: pripremio je taj materijal i anonimno ga dostavio televiziji. Suviše rano, naravno. Neko je to doznao i odlučio da od lažnog načina pravi nesrećni slučaj. Vidiš, Meklaski je smislio prilično lukav plan: da nestane i nastavi istragu u tajnosti, znajući da ga niko više neće ometati, mislim na špijuna u vrhu DEA.

— Meni je jasno — sleže Pit ramenima. — Čavez.

— Kao jedino koji je znao za plan Meklaskog? Sumnja sasvim prirodno pada na njega, ali mislim da se ovoga puta varaš, Pite. Čuo sam njihov razgovor jutros u parku... savetovao je Meklaskom da ne žuri, ali ga ovaj nije poslušao. Srećom po njega, zakasnio je sa realizacijom plana, tako da se vest na televiziji pojavila mnogo pre nego što je uopšte krenuo prema Santa Ani.

— Njegov plan jeste bio lukav, ali su naši prijatelji bili još lukaviji. Ne treba mnogo eksploziva da se uništi uređaj za upravljanje... a nikome neće pasti na pamet da zaviruje u kola čak i ako nekome uspe

da ih izvuče sa dna okeana, u što sumnjam. Ako se ne varam, na tom mestu obala je veoma strma.

— Tako je. Ipak, igrali su na sigurno i poslali čoveka sa snajperom da dovrši Meklaskog ako nekako uspe da ispliva. I tako bi i bilo da nisam naišao u pravi čas. Dosta zgođan splet okolnosti... a to je ono što mi se u celoj stvari ne dopada...

— Zašto, do đavola? Sve se lepo završilo?

— Jeste, nindžino lice bilo je zamišljeno — ali ne volim situaciju u kojima moram da se oslanjam na sreću...

— Tvoja stara bolest! — uzdahnu Pit. — Želiš da proračunaš sve do najmanje sitnice, kao neki prokleti kompjuter... Ponekad pomislim da je tvoj sensei u Japanu bio obična cepidlaka.

— Pa i jeste! — nasmeja se Lesli. — Uvek bi se on nasmejao kada bi čuo taj izraz. Znaš, briga o svakom, pa i najmanjem detalju, prva je odlika dobrog ninđe. Iznenadio bi se kada bi znao koliko je dobrih zamisli propalo zbog sitnice koja je u početku izgledala potpuno nevažna...

— Pobrini se za detalje, a celina će se već pobrinuti sama za sebe — promrmlja Pit zevajući. — Nešto slično sam i ja čuo u pešadijskoj školi u Fort Beningu... pre nego što su generali shvatili da od me-

ne nikada neće postati dobar oficir. U svakom slučaju, ova se priča lepo završila i ti i ja možemo mirne savesti u krevet...

Sa osmehom na licu, Lesli Eldridž odloži čašu koju je do tada držao u ruci. Ponovo je bio obučen u jednostavnu odeću.

— Žao mi je, Pite — reče — ali ove noći nema spavanja...

— Šta?! Čekaj, do đavola, pa ti sam si pre dva sata rekao da...

— Jesam, ali sam u međuvremenu doznao jedan zanimljiv podatak od Meklaskog...

— Kakav sad podatak, Les? Meni se spava, boga mu!

Ninđa sleže ramenima.

— U redu, snaći ću se nekako i sam... mada će biti veoma zanimljivo... Meklaski je provalio da će noćas stići velika pošiljka iz Južne Amerike.

— Droge?

— Ne, nego meksikanskog pasulja koji skače! Kokain, dečko moj, kokain!

— Čekaj, do đavola... zašto mi idemo kad Meklaski zna za to? Zar ih policija neće dočekati?

— Ovoga puta neće. Meklaski želi da ima na oku lokalnog šefa u mreži rasturača, pravilno rezonujući da je taj ipak sitna riba. Nada se da će ga ovaj odvesti do pravih glavešina, ali ja u to ne verujem. Njegove metode su ipak

previše nežne za taj posao.

— Sad shvatam! — nasmeja se Pit. — Ščepaćemo momka i istresti istinu iz njega, a? To mi se već više dopada, da znaš. Do đavola sa spavanjem! Ideš u kostimu?

— Ovoga puta ne. Nema potrebe.

— Šteta! — razočarano uzdahnu Pit. — Uvek sam uživao u izrazima lica tipova kada te ugledaju u njemu... ali, biće veselo i bez toga, osećam. Kad krećemo?

— Odmah. Ovaj motel u Santa Ani nisam slučajno odabrao, iako si gundao da je daleko od centra Los Aiđelesa. Roba stiže na jedan sportski aerodrom u blizini, tačno u tri. Sutra uveče, pošto je razblaže, već će je biti po ulicama...

— Hmmm... I Meklaski će biti u blizini?

— Verovatno, ali ne verujem da će smetati. Mudar je to momak...

— Ipak ja ne verujem policajcima i tipovima koji se bave sličnim poslom! — progundao Pit. — U redu, da krenemo onda. Nećemo buditi Sumiko.

— Nećemo, samo bi se uzalud brinula. I za nju je ovo bio naporan dan...

Pola sata kasnije Leslie Eldridž zaustavi svoj neupadljivi crni »bjuik« u senci drveća kraj sporednog puta koji je iz Santa Ane vodio na istok. Aerodrom koji su tražili nalazio

se pola milje dalje, iza čitavog niza luksuznih vila okruženih visokim ogradama, u ovo doba godine praktično nenastanjenih, tako da im nije bilo teško da mu se neopaženo približe.

— Petnaest do tri — šapnu Pit gledajući na svoj sat.

Njih dvojica čučali su u zaklonu žive ograde iza koje se pružala široka travnata površina aerodroma, mračna i tiha, kako se i može očekivati od aerodroma koji nije opremljen za noćnu upotrebu.

— Aha. Avion će uskoro sleteti. Moramo biti bliže zgradi ako želimo da ščepamo tipa koji dolazi da primi robu. Ja idem napred, ti pedesetak jardi iza mene, za svaki slučaj. U redu?

— U redu. Koliko ljudi će biti ovde, Les?

— Sedam ili osam, ne računajući ekipu iz aviona. Tamo kraj zgrade vidim samo dvojica kola.

Ne izazvavši ni najmanji šum, ninda se provuče kroz gustu živicu i pohita po mekoj travi, dok su mu oči tražile tamne senke čuvara kojih je u blizini svakako bilo. Oni će se držati ivica polja, sasvim prirodno, tako da je ovo bio najsigurniji put do niske montažne zgrade koja je takođe bila u potpunoj tami. Svetla duž improvizovane piste upaliće se samo minut ili dva pred sletanje, trgovci drogom

su veoma dobro znali da bi generalna direkcija za drogu platila lepu sumu svakom dostavljaču za informaciju o ovom mestu i zato je za njega znao samo mali krug ljudi.

Vetar, koji pred zoru duva sa okeana, donese do njegovih oštih čula miris koji je i očekivao. Na drugoj strani piste, negde kraj živice, nalazio se čovek sa psom, a to je značilo da pasa svakako ima još.

U tami, usne mu se razvukoše u osmeh. Jedan običan pas-čuvar, bez ikakvog pedigreea, u ovoj situaciji bio bi mnogo pogodniji od pasa-ubica, istreniranih da napadaju i ubijaju bešumno. Njihovi vlasnici polazili su od pretpostavke da se takvom psu ne može odupreti čak ni čovek naoružan nožem ili revolverom i želeli su da se sa svakim uljezom obračunaju bez mnogo buke, što je svakako išlo na ruku čoveku sposobnom da u tišini ubije takvog psa golim rukama... mnogo pre nego što iko primeti da se nešto dogodilo.

Vlažni vetar, sa jakim mirisom soli, ovoga puta išao mu je na ruku i nijedan od pasa nije osetio njegovo približavanje. Pet minuta kasnije, ninda je bio priljubljen uz zid montažne zgrade, osluškujući nerazgovetne glasove iznutra. Prozori su bili dobro zamračeni, tako da napolje nije prodirao ni tračak svetlosti. Utoliko bo-

lje. Čovek sa puškom u ruci, koji je revnosno obilazio zgradu, nije primetio vitku senku koja se iznenada odvojila od zida i pala mu na leđa...

U stvari, ne bi značilo ništa i da je bio upozoren nekoliko desetina sekundi ranije, jer se ta senka kretala brzinom gotovo nezamislivom za normalno ljudsko biće, demonstrirajući još jednom da o krajnjim dometima čovekovog organizma još uvek veoma malo znaju čak i najuspešniji atletičari i stručnjaci za borbu izbliza.

Jedna ruka se kao čelični obruč obavila iznenađenom čoveku oko vrata, izdižući ga čitavu stopu iznad tla; druga je zadala munjevit kratak udarac u predeo slepoočnice, tamo gde se lobanja može povrediti uz minimalni utrošak energije. Opušteno telo, čiji su udovi još uvek refleksno drhtali, klonu uza zid zgrade, ne izazvavši ni najmanji šum.

Položivši pored zida i čovekovu pušku, ninda produži do niskog prozora okrenutog prema pisti. Zaveses su bile navučene, tako da ni ovoga puta nije uspeo da razabere nijednu reč iz razgovora koji se unutra vodio. Jedino što je uspeo da zaključi bilo je da se tu nalaze tri čoveka, što se slagalo sa njegovom procenom. Trojica unutra, jedan pred kućom i najviše četvorica na stanicama travnatog četvorou-

gla; ako bude potrebno, moći će sve da ih savlada čak i bez Pitove pomoći...

On podiže glavu jer mu je pažnju privukao neki tihi šum, ali razloga za uzbunu nije bilo: njegovo oštro uho razaznalo je karakteristični zvuk kretanja glomaznog tela Tabasko Pita. Trenutak kasnije Pit se zaustavi kraj njega.

— Sve u redu? — šapnu.

— Aha. Samo čekamo da se upale svetla, podigne zavesa i predstava može da počne...

— Proverio sam kola iza zgrade. Stari »oldsmobil« će bolje ići nego što izgleda. Iz onih drugih sam ispustio benzin...

— Dobra ideja. Čim otkrijemo ko je šef i pokupimo ga, kidamo odavde, sa što manje gužve i, ako je moguće, bez pucnjave.

Pit se zagleda u svetleći brojanik svog časovnika.

— Minut do tri — promumla. — Krajnje je vreme da upale svetla...

— Zatvori oči — upozori Lesli — da te iznenadna svetlost ne zaslepi. Evo, već čujem avionski motor...

Svetlo se upalilo iznenada: dva duga niza bleštavožutih svetiljki koje su precizno označavale pistu. Trenutak kasnije otvoriše se i vrata niske zgrade i dva čoveka izađoše, zastavši na trenutak da prilagode oči promeni osvetljenja.

Uz žustro zujanje motora, mali sportski avion dotače travu i nekoliko puta poskoči smanjujući brzinu. Kao po komandi, svetla duž piste se pogasiše.

— Sada! — šapnu Lesli. — Ti preuzmi trećeg koji će sad izaći...

Pilot malog aviona znao je svoj posao i laka čelična ptica u mrklom mraku načini uski krug ispred same zgrade. Dvojica ljudi pred njom bezbrižno su stala na mestu, uvereni da je i ove noći obezbeđenje besprekorno i da ih ni ovoga puta niko neće iznenaditi.

Okrenuli su se kada je sa vrata dopro tup udarac i šum stropoštavanja nečeg teškog na tle. Iako ni izbliza tako tih kao ninda, i Tabasko Pit poznavao je tajnu brzog obračuna golim rukama...

Onaj za koga je ninda odmah pogodio da je šef, reagovao je daleko brže od tipa u mehaničarskom kombinezonu, iako je ovaj drugi već imao pušku u rukama. Ruka mu je skliznula pod dugi, elegantni sako, odakle se munjevitom brzinom pojavi revolver velikog kalibra. Mehanizam suvo škljocnu kada je ubacio metak u cev...

Jedna senka diže se iz trave pred njim i revolver u dugom luku odlete u stranu. Čovek u elegantnoj odeći dreknu od gneva i straha, instinktivno odskakući korak unazad.

Onaj drugi, iako mnogo sporije, dospeo je da obori cev svoje puške prema prilici pred sobom, ali se nije odlučivao da pritisne obarač, jer je ta senka neprestano menjala položaj u nekom čudnom, neuhvatljivom plesu. Mnogo vremena za odluku i nije imao, jer iz tame iznenada stiže udarac vrhom cipele, nepogrešivi udarac borca koji zna koliko je čovek ranjiv u predelu solarnog pleksusa.

Avion završi kretanje po luk i njegovi reflektori u pravom trenutku osvetliše lice napadača. Čovek u elegantnoj odeći još jednom kriknu, ali je sada strah u njegovom glasu potpuno potisnuo i poslednji trag gneva. Ninda mu se približavao brzim korakom, kao da klizi po travi, sa rukama spremnim na udarac. I zatvorenih očiju. To je bilo ono što je najviše šokiralo njegovog protivnika...

Uostalom, lepi Lu Dugan već godinama nije ni imao prilike da se sopstvenim rukama obračuna sa protivnicima, jer su godine provedene sa uličnim bandama u Bronksu bile daleko iza njega. Sada, ako je Lu Dugan nekoga želeo da ubije, bilo je dovoljno da pokaže prstom. U najgorem slučaju — da podigne revolver, leđeno se nasmehne i pritisne obarač...

Udarac ga je pogodio pravo u visoko čelo, sa kojeg je kosa velikom količinom briljan-

tina bila zalizana unazad. On i ninda pali su na travu gotovo istog trenutka, ali je ovaj drugi odmah ustao, po drugi put izbegavajući kratak i veoma precizan rafal koji je stigao iz aviona.

Za treći rafal nevidljivi strelac nije imao vremena, jer se ruka ninde podiže jednom, pa drugi put i dva sitna metalna predmeta zazujaše kroz topli vazduh. Dva šurikena, čelične zvezde užasno oštih ivica, sposobne da probiju i pancirnu košulju ako ih vešta ruka usmeri pod odgovarajućim uglom, nađoše svoj cilj...

— Tišina...

Tišina prekinuta povikom koji je stigao odnekud od živice sa njihove desne strane.

— Hej, ljudi — vikao je jedan od čuvara — šta je to? Ko puca, do đavola?

— Idemo, Pite — dobaci ninda podižući s lakoćom opušteno Duganovo telo iz trave — pre nego što ovaj inteligentni stražar shvati da nešto nije u redu...

— U kola?

— Naravno... nemam nameru da nosim našeg prijatelja čitave pola milje... i još u pratnji pasa! Pazi!

Jedan od pasa, džinovska životinja širokih grudi stizala je u dugim skokovima, bezglasno otvarajući usta sa iskeženim zubima sa kojih je kapala pena. Glasne žice ovih pasa bile su presečene, što ih je či-

nilo još užasnijim u napadu, i Pit na trenutak zastade, kao da pokušava da shvati kakva ga to zver napada.

Ispustivši Dugana, ninda se jednim skokom nađe između njega i životinje, malo pognut, i u tom trenutku i sam nalik zveri kojoj iz očiju plamti paklena vatra.

Pas pokuša da se zaustavi, ali široke šape skliznuše po vlažnoj travi. Udarac nogom, odozdo, podiže ga u vazduh i bukvalno okrete za čitavih sto osamdeset stepeni. Ponovo na nogama, životinja zastade, odmeravajući protivnika o kojem njeno iskustvo nije ništa zna-
lo...

Još uvek sa onim istim plamenom u očima, ninda stupi korak napred, dižući desnu ruku. Pas se zguri uz zemlju, lagano se povlačeći unazad. Nekoliko trenutaka dve snažne volje su se borile, ali je ishod bio unapred jasan.

Podvivši rep, zver se okrete u mestu i nestade u mraku.

— Hajde, ponesi ga! — prosihta Lesli. — Brzo, do đavola, pre nego što stignu i ostali stražari!

Nekoliko trenutaka kasnije bili su u kolima. Ubacivši Duganovo telo, Pit zastade.

— Hoćemo li im prirediti oproštajni vatromet? — upita.

— Ne — odmahnu ninda glavom. — Znam da bi tvom stilu odgovaralo da ta kola tamo pretvorimo u plamenu bu-

ktinju, ali ne želim da privučem previše pažnje na ovo mesto. Neka sve ostane kako jeste... Možda će neko da pomisli da se radi o privatnom obračunu sa šefom ove bande.

— Zgodan momak — prime-
ti Pit dok su kola naglo kre-
tala prema izlazu sa aerodro-
ma. — Baš me zanima koliko
će moći da nam kaže...

Derner u već prepunoj pe-
peljari zgnječi još jedan opu-
šak vlažan od znoja i po sto-
ti put baci pogled na niz ča-
sovnika, uredno poređanih pod
staklenom pločom na jednom
zidu. Svi su se slagali u se-
kundu, iako je svaki od njih
pokazivao različito vreme. Ob-
jašnjenje za to nalazilo se u
kratkim natpisima ispod njih:
Los Anđeles, Njujork, Bogota,
Tokio, Grinič...

»Još pet sekundi«, mislio je.
Prsti njegove desne ruke sa
oklevanjem se primakoše je-
dnom u nizu prekidača pore-
đanih na kontrolnom stolu is-
pred njega.

— Biiip! Biip! — začu se
iznenada iz zvučnika na stolu
i Derner se trže, iako je to
bio signal koji je očekivao. Ze-
lenkasti ekran radara zasja u
polutami, pokazujući svetlu ta-
čkicu među beličastim kontu-
rama oblaka koji će za dva-

desetak minuta doneti kišu i u ovaj deo džungle.

On sa uzdahom pomeri prekidač i signal iz zvučnika promeni visinu tona. Sve je teklo po planu i on zapali novu cigaretu. Neće morati da interveniše još nekoliko minuta, sve dok avion, koji se pravilno identifikovao, ne dođe u neposrednu blizinu tajne piste.

Sve je teklo kao već stotina puta do sada, utišavajući Dernerovo urođeno nepoverenje prema svim mehaničkim spravama, tako često kod ljudi od akcije, naviklih da sve probleme rešavaju svojom snagom i inteligencijom.

»Ovo već postaje dosadno«, pomisli. »Krajnje je vreme da počnem sa izvođenjem onog velikog posla... a ovo, ovo bi umesto mene mogao da radi i svaki prokleti Indijanac iz ove šumetine posle tri sata obuke...«

Novi zvučni signal upozori ga da je vreme da interveniše i on sa uzdahom pritisnu red tastera koji su svetleli mutnom crvenom svetlošću. Znao je da svaki od njih uključuje džinovske motore postavljene u betonskim komorama duboko pod zemljom, tako da se na površini njihova buka nije mogla čuti. Čitavi odseci šiblja, prošaranog drvećem, sada su klizili u stranu na širokim šinama, otkrivajući urednu betonsku pistu po kojoj su već

mnogi avioni ostavili crne tragove sagorele gume.

»Grandiozna ideja«, mislio je, po ko zna koji put s poštovanjem. »I grandiozna realizacija... Ko bi ikada pomislio da se ovde, usred džungle, nalazi aerodrom sposoban da prima avione u svim vremenskim uslovima. I to aerodrom koga nikakvi izviđački avioni i radari ne mogu otkriti...«

I ne gledajući na ekran interne televizije, znao je da avion završava svoj put po pisti, postepeno se spuštajući u niski betonski tunel koji će ga, iako su motori već bili ugašeni, dovesti u džinovsku podzemnu prostoriju, smeštenu tačno ispod mesta gde se on nalazio. Još jedan pritisak na red tastera i ploče od armiranog betona, duge sto i široke trideset stopa, lagano se vraću na svoje mesto, prekrivajući pistu, kao da je tu nikada nije ni bilo...

Zapalio je cigaretu, rasejano trljajući neobrijane obraze. Da, trebalo bi da se obrije, jer će šef uskoro doći u salon, a on ne podnosi neurednost. Čudan tip... ali tip vredan poštovanja.

Prijatan zvuk gonga upozori ga da neko poziva kontrolnu odaju i on lenim pokretom uključi ekran pred sobom.

— Šta hoćeš, Hoakino?

— Soldžer Boj je doleteo iz LA, šefe. Hoće da govori s vama?

— Do đavola, Hoakino, nemam vremena! Zar to ne možeš ti da završiš?

— Možda, šefe — melez se drsko osmehivao — ali momak neće da mi kaže o čemu se radi...

— U redu — progunda Derner — pošalji ga... i upozori da će leteti pravo u reku ako me gnjavi zbog neke sitnice!

Još jedan zvučni signal, ova ga puta onaj koji je najavljivao da neko želi da uđe. Na ekranu monitora iznad vrata videlo se ozbiljno i usredsređeno lice čoveka koji je u Vijetnamu stekao kapetanski čin i manire koji su mu doneli nadimak »Vojničina«; nadimak zadržan i pošto je, pod prilično nejasnim okolnostima izgubio i čin i toplo mesto u jednom pešadijskom puku.

Derner otvori vrata pritiskom na jedno dugme i bivši kapetan Eskju odsečnim korakom stupi u prostoriju.

»Prava vojničina«, pomisli Derner odmeravajući oniskog, plećatog čoveka koji je pred njim stajao u stavu mirno. »Bez mnogo mašte, ali zato bolji od svih drugih kada mu poveriš dobro razrađen plan...

— Šta se dogodilo, Eskju? — upita. — Hitno?

— Mislim da jeste, ser — i dalje stav mirno, pogled uprt tačno Derneru u oči. — Bentonov avion je napadnut pri sletanju u Santa Ani. Četiri mrtva, Dugan nestao.

— Šta?!

Eskju je ćutao svojim stavom pokazujući ogorčenje zbog tako nejasno i nevojnički formulisanog pitanja.

— A roba?

— Ni dirnuta.

Derner se zavalio u fotelju, brišući znoj sa lica. Napeto je razmišljao, na trenutak zaboravivši na prisustvo bivšeg oficira.

— Čudno — reče zamišljeno. — Ko je to mogao da učini... i zbog čega, prokletstvo?

— Ne znam, ser! — kratko i jasno, ni jedne jedine nepotrebne reči.

— Dugan je, dakle, nestao... Hm, to je loše, veoma loše. Sposoban čovek...

Ispod oka je motrio Eskju ovo lice, ali ono nije pokazivalo nikakvu reakciju, iako je svima bilo poznato da je Eskju u svoje vreme očekivao Duganov položaj. Nije ga dobio, naravno... kao što ga neće dobiti ni sada, kada je Dugan nestao.

— Ima li nekih tragova, da li je neko nešto video? Govori, Eskju, do đavola?

— Po svemu sudeći, bila su samo dva čoveka. Dvojica čuvara ubijeni su, izgleda, golim rukama, dvojica u avionu... ovim...

— Šta je to?

Odsečnim koracima Eskju priđe bliže. Na dlanu su mu svetlucala dva metalna pred-

meta oblika šestokrake zvezde i veoma oštih ivica.

— Šta je to, do đavola? — upita Derner oprezno prihvatajući zvezde iz Eskjuove šake.

— Ne znam, ser. To smo izvukli iz Bentonovog tela i tela njegovog pomoćnika. Taj drugi, Alison, bio je jedini koji je pucao.

— I, naravno, nije pogodio. Banda prokletih nesposobnjakovića! — cedio je Derner kroz stisnute zube. — A glupavi Dugan je dozvolio da ga uhvate živog... sve lepše od lepšeg!

— Ako dopustite, ser ja bih pošao u Los Anđeles da ispitim tu stvar... Imam utisak da Duganovi ljudi nešto skrivaju, jer priča o dvojici golorukih ljudi koji su to izveli zvuči prilično neuverljivo, naročito kada se tome doda činjenica da robu nisu ni dotakli. A taj tovar vredeo je šest stotina hiljada dolara, ser.

— Znam, do đavola, koliko je vredeo! — obrecnu se Derner. — To sa Duganom je veoma neobično... pitam se da nije u pitanju neki njegov privatni obračun, nešto što nema veze sa poslom?

— To je upravo ono zbog čega bih želeo da odem u LA, ser.

Derner se nasmeja.

— I uzgred likvidiraš Dugana, ako posumnjaš da je propevao, a?

Ni ovoga puta nije se pomerila nijedna crta na Eskjuovom licu.

— Ukoliko procenim da je to neophodno, ser.

— Tvoja ideja mi se dopada, Eskju! — klimnu Derner glavom. — Naravno, moram da obavestim šefa...

Vrata kroz koja je Eskju maločas ušao otvoriše se i Derner skoči na noge, proklinjući sebe što nije obratio pažnju na monitor koji je pokazivao prilazni hodnik. Ovako, zatečen je kako opušten, raskopčan i neobrijan sedi u fotelji sa čašom pored sebe...

Znao je, naravno, ko dolazi, jer su se sva vrata u podzemnom centru automatski otvarala pred samo jednim jednim čovekom...

— Dobro jutro — glas Ernana Rokvela bio je tih i precizan, ali jedan od onih glasova koji, kada se začuju, na gotovo volšeban način prekidaju svaki drugi razgovor u blizini. Možda zbog one neobične osobine tog glasa da uvek podseća na голу čeličnu oštricu spremnu da se zarije u onoga ko mu se suprotstavi...

— Dobro jutro, Ernano! — veselim glasom reče Derner, skrivajući zbunjenost. Eskju samo ukočeno klimnu glavom, uklanjajući se korak unazad sa Rokvelovog puta.

Niski, vitki čovek potpuno celave glave i bledog aristo-

kratskog lica, u kućnoj haljinici od najbolje svile, pređe pogledom po prostoriji. Orbve mu se skupiše, a to je, Derner je dobro znao, bio najbolji znak prigušenog gneva.

— Šta je ovo ovde, Derner? — reče glasom koji je šibao kao bič. — Nisi imao vremena da se uljudiš? I zbog čega svetli crvena lampica u sektoru H-6? Čoveče, nisi ovde na letovanju, već na poslu!

Derner stisnu pesnice u nemogućnom gnev, isuviše dobro svestan da to nije promaklo pogledu Rokvelovih zmijskih zelenih očiju. I pored svog španskog imena, lice mu nije pokazivalo ni traga južnoameričke krvi, podsećajući pre na izdanak neke od starih plemićkih porodica čije članove rano ubijaju neumoljivi zakoni genetike.

Ali je to bio samo privid i Derner je to dobro znao. Ernano Rokvel posedovao je nazgled neiscrpnu energiju i paklenu inteligenciju, koja mu je omogućavala da u deliću sekunde proceni i predvidi reakciju svakog čoveka iz svoje okoline. Da, izgledalo je da se jednim skokom može stvoriti pored njega i svoje ogromne šake sklopiti oko tog krhkog vrata, ali...

Rokvel je bio brz kao zvečarka. I otrovan kao zvečarka. Derner je jednom video kako Salmiento, jedan od Hoakiovih ljudi, doveden do belog

usijanja Rokvelovim žaokama, divljački urla i zamahuje svojom mačetom prema toj goljoj glavi. I on, Derner, osetio je opasnost i potegao revolver, ali je Rokvel za delić sekunde bio brži. Tanka i duga čelična igla zarila se kroz oko Salmientu u mozak pre nego što ga je teški metak iz Dernerovog oružja bacio na pod.

— Dakle, Derner? — Rokvel se sada leđeno smeškao.

Nemac obori pogled.

— Žao mi je, šefe — promrmlja. Znao je da nikakvi izgovori ne pomažu.

Rokvel ga je nekoliko trenutaka motrio suženim očima, a onda se na peti okrete prema bivšem oficiru.

— Eskju — reče — krenućes večeras u Los Angeles. Hoću žive... pazi — žive... ta dva čoveka koja su napala aerodrom. Poželjno je da i Dugana dovedeš živog, ali to nije obavezno. Jasno?

— Razumem! — Eskju se uspravi, odvrćajući pogled.

Derner je ćutao. Rokvel nije imao vremena da prati svaku reč izgovorenu u podzemnim prostorijama, iako su mu savršeni uređaji za prisluškivanje to omogućavali. Bila je samo njegova loša sreća što je čuo upravo njegov malopredašnji razgovor sa Eskjuom...

— Derner!

— Izvolite, šefe!

— Neka te Romanof zameni u dežurstvu. Za pet minuta će

kam te u salonu!

»Zakopčanog i obrijanog!« dovrši Derner rečenicu u sebi, gledajući za Rokvelom koji je onim istim žustrim korakom već bio na pola puta do vrata. »Prokletstvo, olenjio sam se... ništa me nije koštalo da se jutros obrijem...«

Kratak elektronski pisak i Derner se sa uzdahom okrete da uključi ekran. Hoakinovo lice bilo je iscereno kao da je upravo čuo novi odličan vic.

— Šefe, loše vesti! — počeo sa lažnim ustručavanjem. — Kvesada je ubijen...

Derner izbacila pravi rafal nemačkih psovki. Hoakino ga je mirno gledao, sa osmehom na licu.

— Kako se to, dođavola, dogodilo?

— Naš prijatelj iz šume. Kvesada je bio u patroli, ali se nije vratio na vreme, pa smo krenuli da ga tražimo...

— I?

— Našli smo samo njegovu glavu, šefe. Prilično loše izgleda, znate!

Derner lupila pesnicom po tasteru i ekran se zamračila. Psujući, okrenuo se Eskjuu koji je i dalje nepomično stajao na istom mestu.

Ako je kod njega tražio simpatije, nije je našao. Pogled plavih očiju bio je, kao i uvek, hladniji od polarnog leda...

*
* *

— Još uvek mi nije jasno zašto baš ovde — odmahnu Pit glavom, sumnjičavo se osvrćući.

— Ti samo imaš komplekse jer nisi navikao na ovako otmene četvrti. — Lesli Eldridž se nađe da proverila disanje čoveka ispruženog na zadnjem sedištu. Njegova oštra čula s lakoćom su registrovala da je ovaj došao sebi, ali da i dalje glumi nesvesticu, tražeći izlaz iz situacije koju svakako nije očekivao sinoć kada je krenuo po novu pošiljku droge.

— Došao je sebi, a?

— Aha. Utoliko bolje, biće ljubazan, pa će nam otvoriti kapiju i ulazna vrata kuće. Hajde, momak, ustaj!

Dugan se oprezno uspravi na zadnjem sedištu, tobože zbunjeno trepćući.

— Gde... gde smo ovo mi? — upita promuklo. — Ko ste vas dvojica, dođavola?

— Ivica i Marica! — nasmeja se Tabasko. — Zalutali smo u šumi i došli do kuće stare zle veštice, pa bismo sad hteli da uđemo. Veštice, veštice, hoćeš li da nas pustiš unutra?

Dugan se blede osmehnu, ali mu je mozak grozničavo radio. Ta dva tipa dovela su ga pred samu njegovu vilu... šta to znači? Ako misle da će tamo naći kompromitujući materijal, grdno se varaju, iako...

— Vi radite za policiju? DEA?

— Nešto slično! — klimnu Tabasko glavom. Ninda je ćutao, prepuštajući svom drugaru da vodi razgovor, dok je on sam obraćao pažnju na prelive u Duganovom glasu, jedva primetna oklevanja i način disanja dok je govorio, sve ono što jednim delom čini i dobar detektor laži.

— U redu, šta hoćete od mene? — uzdahnu Dugan rezignirano.

— Rekoh ti već, hoćemo da uđemo. Naravno, mogli bismo to i bez tvoje pomoći, ali se ti valjda bolje snalaziš u ovom čudovištu od kuće... Reci, koliko soba imaš? Dvadeset... trideset?

— Trideset pet — bezvoljno odvrati Dugan. — Čekajte, boga mu... kako ste znali da...?

— Luis Dugan, zvani Lepi Lu — sa uživanjem počeo da recituje Tabasko. — Rođen u Bronksu, 11. marta 1938, majka Luiza Dugan, otac nepoznat. Osuđivan... treba li da nastavim, Lu? Istina, spisak je podugačak, možda si i sam već zaboravio kada si i gde sve osuđivan.

— Nemamo mnogo vremena! — podseti Lesli. Istina, očekivao je da će Duganova luksuzna vila u Long Biču biti poslednje mesto gde će ga njegovi ljudi tražiti, ali ovo dugo stajanje pred kapijom predstavljalo je nepotreban rizik. — Daj ključeve, Dugan... i reci mi ima li koga u kući.

Pazi, ako dođe do gužve, ti si prvi koji će stradati...

— Nema nikoga... — Dugan je to rekao sa toliko rezignacije u glasu da je čak i Tabasko shvatio kako govori istinu. — A kapiju otvara... evo, ovaj ključ.

— Takvog te volim! — nasmeši se Pit prihvatajući svežanj ključeva iz Duganove ruke.

Nekoliko minuta kasnije kola se zaustaviše pred raskošnim ulazom u kuću koja je blistala na mesečini fasadom od čistog belog kamena.

— Pokaži gde je salon, Dugan! — zapovedi Pit, izvlačeći trgovca drogom iz kola. — A kad dođemo tamo, pokaži gde je bar. U redu?

— U redu, u redu — Dugan je drhtavim rukama preturao po svežnju ključeva. — Slušajte, momci, nema razloga da budete grubi... sešćemo, popiti nešto i porazgovarati kao ljudi. Do đavola, svi mi radimo svoj posao, a stvar se uvek može urediti tako da...

— O tome posle — nasmeja se Pit gurajući Dugana ispred sebe. — Kakav si ti to biznismen, Dugan... pričaš o poslovima, a tvoji gosti još nisu ni seli! Razgovaraćemo, naravno da ćemo razgovarati... nismo ovamo došli ovako rano ujutru da bismo se divili tvom lepom licu!

Lesli dade neupadljiv znak Pitu i ovaj klimnu glavom, gurajući Dugana i dalje u prav-

cu kojim je ovaj mlitavo krenuo. Ninda ostade u mračnom predvorju, ispitujući pogledom prostor oko sebe. Istina, Dugan je rekao da je kuća prazna, ali on nije želeo ništa da prepusti slučaju. Nečujnim korakom, poput senke, počeo je da istražuje prizemlje, zastajući nekoliko trenutaka pred svakim vratima pre nego što ih otvori.

Petnaestak minuta kasnije bio je siguran da u prizemlju nikoga nema, tako da se malo bržim korakom mogao vratiti u predvorje odakle je stepenište vodilo na sprat. U trenutku kada je nogu stavio na prvi stepenik, pažnju mu privuče tihi šum iz pravca ulaznih vrata.

U tri skoka ninda prelete predvorje i priljubi se uza zid. Da, sada je već sasvim jasno čuo: neko je stajao pred vratima, pokušavajući da ih otvori.

»Neko od Duganovih ljudi?«, pomisli ninda. »Ne verujem da bi oni bili ovako tihi...«

Vrata škljocnuše i odškrinuše se tek toliko da propuste malo nezgrapnu priliku krupnog čoveka sa šeširom na glavi. Međutim, i ono malo svetlosti koja je u tom deliću sekunde prodrila spolja bilo je dovoljno nindi da prepozna pridošlicu.

Načinio je nečujan korak u stranu i dohvatio čoveka za desnu ruku.

— Psst! — prošišta.

— Ko...?

— Tiše, Meklaski, do đavola! — šaputao je ninda. — Dugan je u salonu sa mojim prijateljem... želiš li da zna da si preživeo napad? I otkuda ti ovde?

Agent DEA se tiho nasmeja.

— Prijatelju, lukavstvo nije vrlina kojom si samo ti obdaren... pratio sam tebe i tvog prijatelja još od aerodroma. Čestitam, stvar je bila vešto izvedena...

Ninda se osmehnu u tami. Naravno, Meklaski je naslućivao da je pored njega čovek koji ga je izvukao iz nevolje na obali okeana, jedini kojem se i poverio za akciju na aerodromu.

— Ti znaš ko sam ja? — upita.

— Ne, ali naslućujem. Ovo ga puta nemaš masku, a?

— Ne, ali ipak ne bih voleo da mi vidiš lice.

— Znači li to da treba da se okrenem i izađem kroz ova vrata? Prokletstvo, trebalo mi je čitavih pet minuta da ih otvorim!

Lesli je razmišljao. Pomoć Meklaskog, čoveka koji je daleko bolje poznavao posao trgovine drogom od njega, mogla bi mu biti dragocena u pretresu Duganove jazbine. Toliko dragocena da je to opravdavalo rizak otkrivanja sopstvenog identiteta. Prema tome...

— Ne — reče — ostani.

Meklaski se tiho nasmeja.

— U redu, Vampiru...

— Kako si me to nazvao?

— po prvi put posle mnogo godina ninda je bio iznenađen i to se gotovo pokazalo u njegovom glasu. — Kakvo je to ime?

— Vampir. Nisi znao da te tako zovu?

— Ne, nisam. Ko me tako zove?

— Podzemlje. Ti si jedini koga se plaše... čovek koji ubija brzo i nečujno, hladnim oružjem ili golim rukama, ne ostavljajući nikakav trag za sobom...

Ninda se prigušeno nasmeja.

— Priče za malu decu, Meklaski. Ne veruješ valjda i ti u to...

— Ja tu nisam bitan, ortak. Važno je da gangsteri veruju u tebe... do te garnice da je, recimo, obećana nagrada od deset hiljada dolara za svaku informaciju o tebi...

— Jeftino. Ni sto hiljada im ne bi pomoglo.

— Može biti, ali bih ja ipak bio oprezniji da sam na tvom mestu...

— Nemamo sada vremena za to — prekide ga Lesli naglim pokretom ruke. — Šta misliš, gde možemo da nađemo Duganove hartije i ostalo?

— U njegovoj radnoj sobi, valjda. I ja sam prvi put u ovom kraju.

— U prizemlju nema nikakve radne sobe... sem ako nije u kombinaciji sa salonom. Jedino tamo još nisam ulazio.

— Sprat?

— Upravo sam krenuo gore kada sam te čuo pred vratima. Zar nije čudno da je radna soba na spratu...

— U ovom poslu sve je čudno! — uzdahnu Meklaski. — Hajde, idemo da vidimo...

Razdvojili su se u širokom hodniku koji je spajao dva krila ogromne zgrade i Lesli nečujnim korakom pođe desno, ponavljajući postupak iz prizemlja. I ovde su sve prostorije bile prazne, od velikog salona za stotinak gostiju, sale sa nekoliko kockarskih stolova i spavaća soba, do raskošnih kupatila, dostojnih i najbogatijih ljubitelja čistoće na svetu.

»Ima istine u onoj tvrdnji da vrednost prometa droge samo u Americi dostiže sto milijardi dolara godišnje«, mislio je ninda nastavljajući svoju pretragu. »Do Dugana doprevaju samo mrvice... ali ovo svedoči o tome da i te mrvice nisu za bacanje...«

Sa uzdahom je zatvorio vrata jedne prostorije za sobom i već hteo da krene natrag, uveren da je kuća zaista potpuno prazna. Iz drugog krila, tamo kuda je krenuo Meklaski, takođe nije dopirao nikakav zvuk.

Bilo je, dakle, vreme da se ozbiljno pozabavi Duganom i pokuša da izvuče istinu iz njega...

Šta je to?

Iza jednih vrata, u nizu koji još nije pregledao, doprešum vode. Kupatilo?

Prišunjavao se vratima i naslonio uho na njih. Da, sada se sasvim jasno čuo šum tuša... Dugan je ipak imao posetioca o kojem, verovatno, ni sam nije znao ništa.

Odgurnuo je vrata i otvorio ih, sužavajući oči kako ga ne bi iznenadila nagla svetlost, ali je to bilo nepotrebno! Svetlost u još jednom od raskošnih kupatila bila je prigušena, senzualna, u pravom skladu sa prizorom koji mu se ukazao pred očima.

Žena pod tušem imala je telo zbog kojeg se muškarcima steže grlo čak i kada je vide potpuno obučenu.

I to je veoma dobro znala... Mirno je stajala, posmatrajući Lesliejevo lice, ne čineći nijedan od onih pokreta koji se očekuju kada golu ženu u kupatilu iznenadi nepoznati muškarac.

— Lu se vratio? — upita grlenim, uzbuđenim glasom. U tom glasu Leslie oseti ton koji se koristi u razgovoru sa potčinjenima i poslugom.

Ne odgovorivši ništa, on se nađe nad hrpicu odeće neuredno bačenu na pod kupatila. Ne gledajući u ženu dohvatio

je njenu minijaturnu torbicu i počeo da pretura po njoj.

— Hej! — uzbuđi se ona. — Šta to znači? Lu će...

Lesli sa osmehom vrati torbicu na pod.

— Lu neće ništa učiniti! — reče. — Moram reći da ste vrlo neoprezni, gospođice Rubije.

— **Gospođa Rubije!** — ispravi ga ona hladnokrvno. Zatvorila je tuš i dohvatila veliki peškir, energično trljajući glatku kožu. — Ko si ti?

— Ne radim za Dugana, ako je to ono čega se plašiš. Iako ne sumnjam da biste se izvukli čak i u tom slučaju, gospođo Rubije. Umete brzo da razmišljate...

Ne skrivajući svoje telo ona mu priđe i počeo da se oblači hitrim pokretima, kao da je potpuno sama u kupatilu.

— Svako se bori onim oružjem kojim raspolaže! — reče mirno. — Kada sam shvatila da neko pretražuje kuću, sklonila sam se u ovo krilo. Duganovi momci imaju lošu naviku da prvo pucaju, a onda postavljaju pitanja. Naga žena pod tušem, međutim, nije prizor koji bi ih naveo na takav postupak, zar ne?

— Tačno. Naročito žena sa takvim telom.

— Gle? — reče ona suvo. — Mislila sam da to niste ni primetili, sudeći bar po vašim reakcijama.

— Ako nisam skočio na vas, to ne znači da mi se niste dopali. Spadam u onu grupu muškaraca koji umeju da cene saradnju u krevetu... a kladim se da ste i u tome jako dobri, gospođo Rubije.

— Zavisi s kim! — ona je hitrim pokretima uređivala kosu pred ogledalom. — Dakle, na čemu smo sada?

— Na jednom pitanju: šta radite ovde?

— Isto što i vi — sleže ona ramenima — pretražujem Duganov stan.

— I?

Ona raširi ruke:

— Pretresli ste moju tašnu, videli me bez odeće... ništa nisam mogla da sakrijem, zar ne?

— Ono »i« trebalo je da znači piatnje šta sada nameravate.

— Ah, to? Nameravam da produžim pretres, ako nemate ništa protiv.

— Imam.

— Oho? — ona podiže svoje lepe obrve. — Gospodine, moram vas upozoriti da ometate jednog predstavnika vlade u vršenju službene dužnosti!

— Toga sam potpuno svestan. Kao i činjenice da ste upali u stan jednog građanina — i to uvaženog građanina — bez naloga za pretres.

— Advokat! — reče ona prezirivo. — Vi ipak radite za njih, a?

— Ako je to razlog da odmah odete, onda je odgovor — da!

Duboke tamnoplave oči tražile su nešto u Lesliejevom pogledu, ali to očigledno nisu našle. Žena sleže ramenima i okrete se, izazovno njišući bokovima u hodu.

— U redu — dobaci preko ramena — odlazim. Znam put, nije potrebno da me pratite!

— Ipak ću vas otpratiti! — nasmeja se Lesli diveći se njenom gracioznom hodu. — Bojim se da ne zalutate...

»Meklaski će valjda biti toliko mudar da se ukloni kada nas vidi«, mislio je. »Sem ako i gospođu Rubije ne želi da uvuče u uski krug onih koji znaju da njegovo telo sada ne leži na dnu okeana...«

— Dosta je, za ime boga! — procedi Meklaski slabašnim glasom, brišući krupne graške znoja sa lica koje je postepeno dobilo zelenu boju. — Pa ti nisi čovek...

— Ni Dugan nije čovek — lice Tabasko Pita bilo je ledeno i nepomično, gotovo strašno u svom miru. — Seti se samo sve one dece koja su sada pod zemljom, Meklaski, zbog đubreta koje im prodaju Duganovi plaćenici...

Onaj koga su u podzemlju nazvali Vampir kao da nije

čuo taj razgovor. Dugi, oštri vrh neobičnog oblika, sa hirurškom preciznošću, zari se u splet nerava na Duganovom telu i koju su određivale čvrste nice koju su određivale čvrste veze. Iz očiju razrogačenih od straha linuše suze, kvaseći lice već mokro od znoja. Usta zatvorena povezom od krpe ispustiše neki nerazumljivi krik, nalik kriku divlje zveri uhvaćene u zamku.

Meklaski istrese do dna čašu viskija koju mu Pit gurnu u šake, ali alkohol kao da nije delovao na njega. Ukočenim pogledom i dalje je buljio u čoveka koji je metodično i lagano, ali bez uživanja, pronalazio bolne tačke na Duganovom telu.

— Da li si spreman da govoriš, Dugan? — upita hladno. Bodež na trenutak ostade da lebdi nad licem vezanog čoveka.

Po prvi put Duganove oči se sklopiše i on jedva primetno klimnu glavom. Ispod trepavica su se kotrljale krupne, mutne suze.

— Skinu mu povez, Pite! — reče Lesli. — U stvari, možeš ga potpuno osloboditi. U ovakvom stanju nam ne može pomoći...

Iako odvezan, Dugan ostade u fotelji kao lutka iz koje je radoznalo dete istreslo svu strugotinu. Meklaski sa užasom odvrati pogled od krvavih mesta na telu na kojima je Vam-

pir upotrebio svoj bodež. »Gospode bože«, mislio je, »pa on je zaista đavo, a ne čovek!«

Pit je, međutim, već znao kako treba tretirati takve slučajeve. Nekoliko minuta kasnije Dugan je brisao lice velikim peškirom, zastajući samo da bi zahvalno otpio novi gutalj iz velike čaše sa konjakom koju je Tabasko neprestano dopunjavao.

— U redu — reče Lesli oštro — da te čujemo, Dugan... ko je šef i gde ga možemo naći?

Ne slučajno, oštrica dobeža u njegovim rukama odbi jedan zrak svetlosti pravo Duganu u oči i ovaj uzdrhta. Ako mu je konjak povratio nešto malo hrabrosti, sada je i s tim bilo gotovo...

— Rokvel... — procedi. — Ernano Rokvel... on je šef...

— Gde?

Dugan se još jednom trže, kao od udarca biča. Meklaski je morao sebe da uverava da je ta ruševina od čoveka zaista onaj moćni bos koji je kokainom prosto zasipao čitav zapadni deo Amerike.

— N-n-ne znam... to niko ne zna...

— Priče za decu, Dugan. Hajde, davno je svanulo...

— Ne znam... ne znam... ne znam... časna reč... Jednom mesečno u mojoj pošti se nađe magnetna kartica, slična onoj koju izdaju banke. Naši avioni imaju specijalni uređaj u koji se ta kartica ubaci i on

ih automatski odvede u samu blizinu cilja...

— Gluposti, Dugan. Nijedan pilot nije tako glup da ne može da odredi koordinate tog mesta...

Gangster je sada odgovarao kao automat i to se Meklas-kom učini čudno.

»Hipnoza?«, pomisli. »Ali kako? Čime?«

— Po dolasku se svaki avion pretresa, vrlo temeljno... Svi normalni uređaji za navigaciju sa njih su skinuti. Sem toga, avion nikada ne leti direktno tamo, već dva ili tri puta sleće, zbog goriva...

— Zar nijednom nisi pokušao da doznaš gde se nalazi skrovište tvog gazde, Dugan?

— Jesam... jesam... Nije uspelo. Makijan, jedan pilot, raspitivao se po aerodromima gde se nalazi... ali mu tamo niko ništa nije hteo da kaže. Makijan mi je rekao da mu se činilo kako oni to zaista ne znaju...

— Gde se on sada nalazi,

— Makijan? Njegov avion je zahvatila oluja, negde se srušio. Tako su mi javili...

— A posle toga ti verovatno nije ni na pamet padalo da se dalje raspituješ? — nasmeja se Pit. — Kada dobijaš sledeću karticu?

Dugan se trže kad začu taj novi glas, tako različit od onog kojem je sve do sada gotovo nesvesno odgovarao. U njegovom telu, međutim, nije ostalo

ni trunke otpora.

— Kod mene je — reče slabim glasom. — U novčaniku.

Tabasko Pit preteče Meklaskog koji se iznenada ustremio prema Duganu. Ninda ga zastavi hladnim pogledom.

— Kuda? — upita. — Ta kartica pripada meni.

Meklaski oseti kako mu krv navire u glavu. »Dođavola«, mislio je, »ovo je već previše!«

Ni sam nije shvatio kako mu se u ruci našao veliki službeni revolver.

— Daj tu karticu ovamo! — reče kroz stisnute zube. — I za mene je ova noć bila naporan... a moji nervi nisu kao što su nekada bili. Mogao bih slučajno — slučajno kažem — i da opalim...

Čovek koga je već i sam u mislima nazivao Vampir uspravi se jednim pokretom i pođe prema njemu.

— Ti nećeš pucati, Meklaski! — reče mirno.

— Đavola neću!

Vampir stade.

— Pa u redu. Pucaj!

— Nemoj me izazivati! — žile na čelu Meklaskog iskočiše, a vilice su mu se pomerale kao da žvaće.

— Pucaj, šta čekaš? Ili si izgubio hrabrost? Da nisu možda i tebe kupili, Meklaski?

Zakrvavljenih očiju, agent DEA promuklo kriknu. Revolver u dugom luku odlete u suprotni ugao prostorije.

— Proklet da si! — prosikta. — Znao si da ne mogu da pucam na tebe!

— Znao sam — na Lesliejevom licu sada je lebdeo osmeh. — Ima još mnogo toga što možeš da izvučeš iz Dugana, Meklaski, ali je obračun sa njegovim gazdom posao za mene. Sam mu ne bi mogao ništa, a znaš kako bi se završio pokušaj da organizuješ akciju protiv njega... naročito ako se ispostavi da je negde u Južnoj Americi.

Meklaski se umorno spusti u fotelju, brišući znoj sa čela. Na Lesliejev znak, Pit mu doneše njegovo oružje i gurnu u šaku.

— Idemo! — reče tiho. — Čuj, bilo bi pametno da Dugana odvedeš na neko sigurnije mesto. Hoćeš da ja pozovem tvoje ljude?

Agent mlitavo odmahnu glavom. U ovakvom stanju, Dugana bi efikasno moglo da kontroliše i sedmogodišnje dete. Ponos mu nije dozvoljavao da zahteva pomoć.

Kada je ponovo podigao pogled, one dvojice više nije bilo u salonu, a Dugan je jecao na svom mestu, nastojeći da skupi toliko snage da dohvati čašu s konjakom ostavljenu na sto.

— Idemo, Dugan — reče Meklaski sa uzdahom. — I u tvom je interesu da se ukloniš odavde: kad gazda dozna da si propevao, nikakve te pri-

če ne mogu spasiti! Možeš li da hodaš?

Dugan nemo odmahnu glavom.

— Konjaka — prošaputa — konjaka...

Uzdahnuvši, Meklaski mu prinese grlić flaše usnama, strpljivo čekajući da se Dugan napije.

— Idemo, ortak — reče, podpirući ga da ustane — čeka nas još jedan dug razgovor...

Da je napolju dan shvatio je tek kada ga je zablesnulo sunce na stepeništu. Osvrnuo se, pokušavajući da se seti gde je ostavio svoja kola, boreći se sa teškim, crnim umorom koji je stvarao utisak da mu je glava puna vate kroz koju misli sporo, užasno sporo putuju. Da, kola su tamo, odmah iza kapije, noćas kada je dolazio nije hteo da bukom motora uzbudi onoga ko se možda nalazio u kući.

Bez mnogo ceremonija, on spusti Dugana na beli mermer stepenica.

— Sačekaj ovde! — reče. — Idem po kola...

Sunce je peklo i on zbaci šešir sa glave, umorno stavljajući jednu nogu pred drugu, iako je to iz koraka u korak zahtevalo sve više napora.

»Umoran sam«, mislio je. »Toliko umoran da više ne mogu čak ni da se radujem što imam Dugana u šakama... On mora da zna ko u DEA radi za Rokvela... i ja ću to izvući iz

njega, pa makar morao da koristim iste one metode kao prokleti Vampir...»

— Stani, prijatelju! — govori iznenada jedan glas iz šiblja pored staze. — I digni ruke gore!

Meklaski odmahnu glavom kao da želi da rastera maglu pred očima, iako je prizor bilo potpuno jasan u jutarnjoj svetlosti. Iz žbunja je štrčala duga, ružna cev revolvera sa prigušivačem, a nad njom se naslućivalo iscereno lice momka koji je očigledno dobro znao kako se tom stvarčicom rukuje.

— Ruke! — podseti on oporim glasom. — Gore!

Bledo se osmehnuvši, agent podiže ruke, obuzet za njega neobičnom apatijom.

»Postajem prestar za ovaj posao«, pomisli. »Dokora me ovakav usranko nikada ne bi mogao iznenaditi... ali...«

I dalje se cereći, visok, mršav čovek, u jeftinoj odeći, izađe iza žbunja. Njegove hladne oči pažljivo su motrile na Meklaskog.

— Ko si ti? — upita. — Gde je Lu?

— Lu? Ko je Lu, do đavola?

Pažnju Meklaskog privuče pokret u onom istom žbunju. Prokletstvo, pa to je...

Momak s revolverom nije primetio trzaj na njegovom licu, ali se cev ipak preteći pomeri.

— Bolje ti je da govoriš — posavetova. — Olovo u stomaku još niko nije uspeo da svari...

— Neću da govorim! — zareža Meklaski i načini korak prema njemu. Znao je da to jedini način da privuče pažnju Duganovog ubice.

Trbušni mišići mu se zgrčiše dok se bacao na ubicu skokom očajnika, svesnog da nije ni dovoljno hitar ni dovoljno snažan da bi uspeo. Oči mu se instinktivno sklopiše kad odjeknu suv prasak oružja...

— U redu je, File — reče jedan poznat glas. — Dobro došao među žive!

On otvori oči, brišući znoj sa čela.

— Keri... Ker En... prokletstvo, malo je nedostajalo!

— Budalo! — ženin glas je bio hladan. — Zbog čega si onako divljački nasrnuo na njega, umesto da sačekaš da ga sredim? I kakva je ono komedija s tvojim kolima? Zbog čega si želeo da svi mislimo da si mrtav?

— Polako, polako... — umorno uzdahnu on, zaobilazeći telo Duganovog čoveka. Metak iz revolvera Keri En Rubije bio je malog kalibra, ali sa tog rastojanja dovoljan da mu odnese čitav zatiljak. Oko glave čoveka širila se lokva krvi prošarana komadićima mozga i on oseti kako mu se želudac ponovo diže.

— Idemo odavde! — reče hvatajući ženu sa ruku. — Dugan je tamo, potpuno sam! Možda ima još njegovih ljudi u blizini!

Klimnula je glavom i potrčala, neobično hitro, uprkos visokim potpeticama. Meklaski, ukočenim prstima izvuče svoje oružje ispod sakoa, merkajući zamagljenim pogledom oko sebe.

— Prokletstvo! — zaškruguta zubima.

Široko mermerno stepenište bilo je prazno. Na njemu više nije ležala mlitava Duganova prilika.

— File! — vrisnu Keri En. — Dole!

Naglo ga je povukla za ruku i on izgubi ravnotežu, tako da se oboje stropoštaše u travu pored staze. Rafal zlokožno fijuknu, zasipajući ih lišćem i grančicama sa drveta pod koje su pali. Nalazeći novu energiju u sebi, Meklaski se uspravi jednim skokom, vukući ženu za sobom. I drugi rafal ne pogodi cilj, jer su oboje već bili u zaklonu drveta.

Pritiskujući ženu čitavim telom uz deblo, Meklaski oprezno izviri. Strelac sa automatom u rukama, stajao je na prozoru prvog sprata i tražio ih pogledom. Dve stotine jardi... suviše malo rastojanje da bi se smelo rizikovati.

— Šta se događa? — šapnu Keri En. Njene tamnoplave oči

bile su široko otvorene, crvena kosa u ljupkom neredu.

— Čekaj... tip je na prozoru, nafilovaće nas olovom ako se samo pomerimo...

— Znam da je na prozoru, do đavola, ja sam ga prva videla. Napadamo li?

Meklaski nije dugo razmišljao.

— Ne — reče sa uzdahom. — Dugana su već uklonili, nema nikakvih izgleda da ga se dočepamo... najmudrije što možemo da učinimo jeste da kidamo odavde... ako nađemo neki način...

Meklaski to još nije znao, ali rešenje bar jednog od njegovih problema već je stizalo. Odnekud iz šiblja, desno od njih dvoje, prema otvorenom prozoru polete sitna metalna strelica hitnuta snažnom i preciznom rukom...

Jedino što je agent DEA primetio bilo je kako strelac na prozoru iznenada ispušta oružje i hvata se obema rukama za čelo, da bi trenutak kasnije, izgubivši ravnotežu, zateturao i poleteo naniže.

Duboko uzdahnuvši, on se odmače od drveta, shvativši tek tada da je nekoliko minuta osećao čvrsto telo Keri En na svom telu.

— Idemo! — reče tiho, izbegavajući njen pogled. — Idemo dok nije stigla cela banda...

*

* *

— Čudna sprava! — sumnjičavo primeti Tabasko Pit, razgledajući kontrolnu tablu malog aviona na onom istom sportskom aerodromu kraj Santa Ane. — Do đavola, Les, pa ovde, sem altimetra, gotovo i da nema drugih instrumenata!

— I nema ih! — nindin pogled bio je usmeren na drugu stranu, prema ulazu hangara u koji su se vešto uvukli trenu tak ranije. — Mene zabrinjava nešto drugo... imao sam utisak da se ovi aviončići mnogo bolje čuvaju, a mi smo praktično došetal i ovamo!

— To te buni? — sleže Pit ramenima. — Jednostavno nas nisu očekivali, ništa drugo.

— Misliš? Kada znaju da je ovaj aerodrom provaljen i čak i to da je kartica oduzeta od Dugana? Ne, Pite, ovo mi miriše na ne naročito vešto postavljenu zamku... ali ipak zamku!

— Usred dana? Šta ti je, Les, postaješ plašljiv pod starost? Pa aerodrom je pun sveta!

— Je li? Hajde onda da otvorimo vrata, izguramo avion napolje i odletimo. Važi?

Pit se počea po glavi.

— Možda to i nije tako loša ideja promrmlja. — Ima li goriva?

— Ima goriva. Ali pogledaj ovo...

Tabasko se naže da izbliza pogleda mesto pod točkovima koje je ninda pokazivao. Tan-

ka, jedva vidljiva žica spajala je osovine prednjih točkova, a iz njene sredine treća žica spuštala se u pod hangara. Opsovavši, Pit odskoči kao oparen.

— Mina! Prokletstvo, ovi moci se ne šale!

— Aha. Još uvek predlažeš da odletimo?

— Što da ne, do đavola? Ovo bih i ja umeo da razminiram!

— Verovatno. A šta ako ovakvih iznenađenja ima još? A svakako ih ima.

— Dobro, želiš li da mi otkrijemo Rokvelovu jazbinu ili ne? Možda očekuješ da se ona vrata otvore, uđe jedan džentlmen, učtivo skine šešir i kaže: »Dobar dan, gospodo, ja sam Rokvel. Budite ljubazni, pa me uhvatite!«

— Skoro da si u pravu! — nasmeja se ninda, dok je pogledom ispitivao svaki delić prostora oko sebe. Taj pogled bio je dobro poznat Pitu: Lesli je u svoje fenomenalno pamćenje upijao svaki podatak koji bi mu mogao poslužiti u obračunu koji sledi.

I to ubrzo...

— Les? — Pit i nehotice spusti glas u šapat. — Neko dolazi?

— Aha, ali sumnjam da će to biti Rokvel. Pazi, hoću najpre da vidim može li se iz tih ljudi nešto izvući. Neka pomisle da nas imaju. O kej?

Pit žurno, klimnu glavom, jer su se koraci nekolicine ljudi već čuli pred vratima. Otvo-

mila su se naglo, odbačena snažnom rukom u stranu, ali je to bio samo test za nerve dvojice ljudi, jer se u osvetljenom pravougaoniku niko ne pojavio.

— Čekaj da vide hoćemo li pucati? — šapnu Leslie. — Ostani miran, Pite... pre nego što budu odlučili da nas likvidiraju moraju najpre da otkriju koliko mi uopšte znamo.

— Što se mene tiče, ne moraju da se trude! — progundā Tabasko, paleći cigaretu. — Aha, evo ih...

Zaklonjeni velikim kombijem parkiranim tačno ispred vrata, Rokvelovi ljudi nisu morali naročito oprezno da skrivaju svoje glomazne automatske pištolje, kalibra 7,65 milimetara. Njih trojica rasporedili su se oko vrata, pokretima iskusnih profesionalaca, ostavljajući u sredini prostor za četvrtog, očigledno vođu, koji pažljivo zatvori vrata za sobom.

Čak i da nije imao karakteristični štapić u rukama i odeću nalik vojničkoj, Leslie bi pogodio da je taj čovek nekada bio vojnik, po onoj ponekad veoma smešnoj ukočenosti s kojom se drže članovi oficirske kaste, svesni svoje nadmoći nad običnim ljudima.

— Parnel! — zapovednički reče čovek sa štapićem. — Pre tresi ih!

Onaj koga je nazvao Parnel zaobiđe ih u širokom luku, vešto opipavši najpre jednog, a

zatim drugog. Za ovu priliku Leslie je imao kod sebe revolver, oružje kojim se inače veoma retko služio. Psihologija čoveka naučenog da se služi revolverom prilično je jednostavna: bez njega se oseća potpuno bespomoćno i očekuje da se i drugi osećaju slično kada ih razoruža.

Dva revolvera poleteše u ugao hangara.

— Čisti su, kapetane! — reče Parnel. Odstupio je jedan korak, i dalje ih držeći na nišanu svog oružja.

»Kapetan« je sada prilazio bez žurbe, ispitujući ostrim pogledom njihova lica. Preostala dvojica pođoše za njim, kao počasna pratnja, ali su obojica dobro pazili da se kapetan ne nađe u liniji koja bi im zaklonila jednog od zarobljenika.

— Govorite! — oštro reče oficir, zastavši tri — četiri koraka pred dvojicom prijatelja. — Imena, za koga radite, kako ste otkrili ovo mesto i šta tražite ovde?

— Polako, polako, kapetane! — javi se Pit sa drskim osmehom na licu. Leslie mu je prepustio glavnu reč, znajući koliko njegov prijatelj mrzi vojsku posle svog neuspešnog boravka u oficirskoj školi u Fort Beningu. — Kao ratni zarobljenici valjda imamo neka prava... ime, čin i broj, to je sve što smete da zahtevate od nas, boga mu!

— Duhovit momak — primeti kapetan, ali mu nijedna crta na licu ne pokaza da stvarno misli ono što je rekao. — Parnel!

Drška revolvera spusti se u širokom luku prema glavi Tabasko Pita, ali je ovaj to očekivao. Iako okrenut leđima, na izgled nespretno se pomerio korak u stranu, kao da se spotakao. Udarac promaši svoj cilj i Parnel od siline zamaha izgubi ravnotežu.

Srećom, Tabasko Pit se nađe tu da mu pritekne u pomoć ili je tako bar izgledalo trojici iznenađenih ljudi. Bilo kako bilo, Pit pridrža Parnela, a njegov revolver nekim čudom se stvori u Pitovoj ruci. Ona dvojica podozrivo odskočiše u stranu dižući cevi svog oružja.

— Baš nezgodno! — reče Tabasko Pit kao da se pravda. — ove igračke nisu za svakog... sva sreća da je bio zakočen. Izvolite, kapetane...

Pružio je revolver oficiru, držeći ga za cev, tako da ovaj instinktivno kroči korak napred da ga prihvati, zaklanjajući Leslija od čoveka sa oružjem na drugoj strani.

Ninđa je reagovao munjevit, shvativši da je ovo prilika kakva mu se više možda neće ukazati. Odbacivši se obema nogama od poda, on polete kao izbačen iz pračke. Obe ruke bile su mu ispružene napred, sa stisnutim pesnicama.

U trenutku kada su pogodile grudi iznenađenog revolveraša, odjeknu tup tresak, nalik udarcu u suvo drvo. Ninđa se već kotrljao dalje, tražeći pogledom drugog protivnika. Onaj koji je ostao iza njega nikada više neće se uspraviti...

I Tabasko Pit je već bio u akciji, pokazujući svu veštinu jednog od najvećih majstora borilačkih veština na Zapadnoj obali. Obe njegove ruke povukle su ispruženu ruku kapetana i kao lutku ga bacile prema Parnelu koji se spremao za novi napad. Oba čoveka odleteše pod uzdignuti prednji deo aviona, u spletu udova koji neće biti lako razmrsiti.

Treći čovek je neodlučno pomerio cev između dva cilja, potpuno iznenađen naglim razvojem događaja. Oklevao je, istina, samo kratki delić sekunde, ali je i to vreme bilo dovoljno da ninđa stigne do njega...

Oružje istrgnuto iz ruke revolveraša podiže se još jednom, ali ninđe nisu nikada ubijale s mnogo buke, kad se to moglo izbeći. Sem toga, duga, vitka cev mogla je odlično da posluži i kao bodež, ako čovek koji je ima u rukama raspolaže sa dovoljno snage...

Krv linu iz ogromne rane na grudima, u mlazevima koje su izbacivali poslednji otkucaji smrskanog srčanog mišića. Zakrkljavši, čovek pade na leđa, nošen silinom Lesliejevog

zamaha i noge mu još nekoliko puta zagrebaše po tlu.

— Natrag! — vrisnu neko promuklo iza nindinih leđa i on se u skoku ukloni sa svog mesta. Haragei, ono osećanje koje mu je reklo da opasnost još uvek pretili, upozoravalo je i dalje, što je značilo da...

— Pazi, Les — glas Tabasko Pita bio je vrlo tih. — On drži žicu...

Onaj koga su zvali kapetan ležao je preko nepomičnog Parnelovog tela, buljeći u njih dvojicu preko levog ramena. U ruci je čvrsto stiskao onu tanku žicu razapetu između točkova aviona; jedan jedini trzaj, jedan jedini neoprezni pokret i mina smeštena ispod poda biće aktivirana...

— Natrag! — ponovi kapetan preteći. Sa iskeženih zuba kapala mu je pena. — Natrag, inače...

— Ne budi šašav! — oštro reče Tabasko. — I ti ćeš poginuti, budalo!

— Ne! — tiho upozori ninda. Bolji poznavalac psihologije od Pita, znao je da čoveku pred njima nije mnogo stalo do sopstvenog života. U ovakvom stanju bio je mnogo opasniji od zmije otrovnice koja slepo reaguje i na najmanji pokret...

— Natrag! — ponovi čovek po treći put. — Do onog zida tamo... i nikakvog sumnjivog pokreta inače ću sve poslati pravo u pakao!

Njih dvojica povukoše se opreznim koracima prema zidu, sporazumevajući se pogledom. Pit neprimetno klimnu glavom, prepuštajući Lesliju da sada on prvi napadne.

A ovaj je već znao kako će se stvari dalje odvijati. Čim čovek pred njima pomisli da je na bezbednom rastojanju, odbaciće svoje dotadašnje samoubilačko oružje i dočepati se onoga na koje je navikao...

Munjevitim pokretom kapetan dohvati Parnelov revolver, a onda se oprezno izvuče ispod aviona, držeći ih na nišanu. Lice mu je postepeno dobijalo onaj isti, nadmoćni izraz.

— Ni pokret! — upozori. — Kad imam ovu igračku ja ne umem da promašim, znate...

— Možda je sada prilika da nas konačno saslušate, kapetane! — reče Lesli glasom, koji je umirivao svojom hipnotičnom monotonijom. — Vidite, sve ovo je samo glup nesporazum... dajte da prekinemo pre nego što još neko nastrada...

— Govori! — reče kapetan, ali mu u glasu nije bilo pređašnje oštine. — Ko ste vi?

— Radimo za Dugana! — objasni Lesli, nastojeći da još više umiri čoveka pred njima. — Jutros je trebalo da dobijemo instrukcije od njega, ali nas nije pozvao. Ni kod kuće ga nismo našli, pa smo pomislili...

— Da je ovde, a? — prezrivo se nasmeja kapetan. — Pa, momci, bojim se da imam loše vesti za vas. Mister Dugan je imao malu... recimo, nezgodu.

Dva prijatelja se zgledaše kao da su iznenađeni tom novosti.

— Mrtav je? — nesigurno upita Tabasko. — Kako, do đavola?

— To je dugačka priča — odmahnu kapetan rukom. — Zbog čega ste nas napali kada smo ušli ovamo?

— Mi? Do đavola, kapetane — pobuni se Lesli — pa vi ste prvi potegli oružje... A još kada smo čuli da ste kapetan, šta smo drugo i mogli da pomislimo nego da je u pitanju policija!

— Vi me, dakle, ne poznajete?

— Ne! — odgovoriše dva prijatelja uglas.

— Čuli ste za kapetana Eskjua?

Obojica odmahnuše glavom.

— Hmm — progundā Eskju — taj Dugan je izgleda ipak bio oprezniji nego što sam mislio...

— Mislim da je vreme da sklonite taj pištolj, kapetane — nasmeši se Pit šireći ruke. — Časna reč, postajem nervozan gledajući mu niz cev...

— Tako i treba da bude! — suvo se nasmeši Eskju. — Hajde, dođi ovamo i pogledaj šta je s Parnelom... Ne, ti, do

đvola, već taj crnokosi... Ti si suviše krupan za moj ukus, mladiću!

Pit, smešeći se, odmahnu glavom. Kapetan Eskju nije znao šta radi; pustiti nindū u svoju blizinu bilo je opasnije od hoda po razapetoj žici nad ponorom dubokim hiljadu stopa...

Iako on to, naravno, nije mogao da zna...

Sve se odigralo u jednom jedinom deliću sekunde, dok se Lesli približavao avionu. Eskju uzmače jedan korak, na rastojanje koje je procenio kao bezbedno.

I bilo bi, ali...

Jednim jedinim moćnim pokretom ruke, nindā snažno pokrete elisu aviona i široka krilca zazviždaše kroz vazduh. Eskju je imao vremena da jednom pritisne obarač, ali je metak odleteo visoko prema krovu hangara. Nikakvo čudo, jer mu je jedan od krakova potpuno rasparao trbuh odozdo nagore...

Pit se strese na svom mestu.

— Ovaj posao postaje sve gadniji i gadniji — promrmlja za sebe. — Čak i meni počinje da ide na nerve...

Ako je nindā i čuo, nije to ničim pokazao. Ruke su mu brzo i vešto pretresle Eskjuove džpeove. Zadržao je jedan jedini sitni predmet, namerno ga gurnuvši u džep svojih uskih pantalona...

*
* *

Derner ispod oka dobaci pogled pun mržnje Romanofu. »U redu, sve ne ide kako treba, ali zbog čega samo mene krivite za to, do đavola?«, mislio je.

— Čujte. Ernano! — reče svojim moćnim glasom, brišući o pantalone ruke potpuno mokre od znoja. — Iz časa u čas sve više izbija na videlo činjenica da me Romanof ne podnosi. Mislim da je vreme da nas dvojica to raščistimo ... pre ili kasnije, posao će trpeti zbog našeg sukoba!

Rokvel je sedeo za svojim ogromnim stolom, prstiju sklopljenih u piramidu. Činilo se da nije čuo ni reči žučnog razgovora dvojice svojih prvih pomagača, ali Dnera to nije zavaralo; negde iza tih prstiju dva hladna oka i mozak precizan poput računске mašine izvlače svoje neumoljive zaključke...

— Činjenice govore nešto drugo — progovori Romanof svojim mekim nežnim glasom. — Nisi sposoban za ovaj posao. Bez uvrede, ali stvari tako stoje. Pogledaj i sam: tvoji ljudi još uvek ne uspevaju da uhvate tog prokletog glavoseču iz šume; Dugan je mrtav, Eskju mrtav; organizacija u LA skoro provaljena...

Dernerovi mišići se napeše i zarozane usne otkriše jake, bele zube.

— Sedi, Derner!

Glas je bio tih, ali ga Derner smesta poslušao, odnosno shvatio je da ponovo sedi tek kada su mu leđa dotakla naslon fotelje, tako su munjevitost njegovi mišići reagovali na Rokvelovo naređenje.

— Romanof je u pravu — nastavi Rokvel kao da se ništa nije dogodilo — ali samo donekle. Stvari ponegde loše idu, ali se to i mora očekivati u ovako obimnom i razgranatom poslu. Pre svega zato što ne možemo uvek dobiti naj sposobnije ljude za svako mesto; trebalo bi to da znaš, Romanof, jer ti si bio onaj koji je angažovao i Dugana i Eskjua i onu bandu ubica koju sada nazivaš Dernerovim ljudima...

— Ernano, ja...

— Zaveži, Romanof. Dovoljno dobro poznajem tvoj pogani jezik da bih znao kako ćeš već naći neki izgovor. Prestani da izazivaš Dnera, jer to vodi samo vašem obračunu, a meni ste potrebni. Obojica. Nadam se da sam bio jasan?

Romanof obori pogled, ali Dneru nije promaklo kako mu se jedan mišić na licu nekontrolisano trza.

— Potpuno, Ernano...

Rokvel ga je nekoliko trenutaka fiksirao ledenim pog-

ledom, a onda mu se usne razvukoše u bled osmeh.

— Vrlo dobro! — nastavi potpuno drukčijim tonom. — Da pređemo onda na prave stvari. Kako rekoh, usponi i padovi u ovakvom poslu su normalna pojava i moramo naučiti kako da ih savlađujemo. Ono što se dogodilo u Los Anđelesu je prošlost i moramo povesti računa da se ne ponovi, ali, do đavola, šta je Los Anđeles u odnosu na čitav posao? Nekoliko procenata, ništa više. Stvari će se tamo srediti same od sebe kada velika operacija bude završena...

Derner se opusti u fotelji, osećajući kako mu znoj ponovo natapa košulju. Ovoga puta znoj je poticao od osećanja ogromnog olakšanja. On će ipak voditi veliku operaciju... i pokazati tom prokletom lažnom Rusu ko je bolji!

— Vreme i mesto su određeni! — govorio je Rokvel i Derneru to iznenada podseti na način izražavanja velikih vojskovođa; jasno, precizno, sa naglašavanjem bitnih detalja, savršeno uklopljenih u opštu sliku. Ne, nema razloga za strah: operacija jednostavno mora da uspe.

— ... za osam dana u hotelu Statler Hilton u Vašingtonu — produži Rokvel — ambasador zemlje koja nam tako ljubazno pruža gostoprimstvo organizuje prijem povodom nacionalnog praznika. Naravno,

biće pozvan čitav diplomatski kor i svi oni vašingtonski besposličari kojima je tamo mesto, ali i još neko, a taj neko je upravo ono što nas zanima, Dernere...

— Da, Ernano — Derner žustro klimnu glavom, naginjući se napred u svojoj fotelji sa izrazom potpune koncentracije na licu. Preko lica Romanofa prelete prezriv osmeh. Derner je stvarno glup ako misli da će time prevariti šefa...

— Te zvanice prisustvovaće prijemu kako bi se označio kraj dugih i prilično neugodnih pregovora između vlade naših domaćina i Generalne direkcije za droge SAD. U zamenu za prilično nedefinisanu vojnu pomoć, vlada će dopustiti agentima DEA da slobodno vršljaju po njenoj teritoriji, ali nas to ne zanima naročito, gospodo, jer sam uveren da od toga neće biti ništa. Zbog čega, Dernere?

— Na prijemu će biti najviši funkcioneri DEA, je li tako?

— Tačno. Pozivnice su već napisane i odaslate. Ne samo najvišim funkcionerima već i običnim agentima koji su se do sada istakli u poslu. Ukratko: u isto vreme i na istom mestu okupiće se krem DEA. Figurativno da se izrazim, sva jaja naših protivnika biće u jednoj košari. Dernere?

Ovaj se zavalio u fotelji okrutno se smešeći.

— Ostaje samo da se zada snažan udarac, Ernano... i sva ta jaja biće polupana!

— Tačno. U duhu poslovice koju Amerikanci toliko vole: ne može se napraviti kajgana bez razbijenih jaja...

Derner sa uživanjem proteže svoje moćno telo.

— Prepustite sve to meni, Ernano! — reče veselo. — Znam neke trikove iz Nemačke za koje ova hemisfera još nije čula, videćete!

— Zbog toga sam te i izabrao za ovaj posao, Dernere. Želim da budeš brz, vešt, efikasan i — okrutan!

— Ništa ne brinite, Ernano... postoji način da se u pripremljenu hranu unese otrov koji...

— Ne!!!

Derner se trže od Rokvelovog zvika. Oči mu se glupavo zabuljiše u iznenadnu grimasu na njegovom licu.

— Ne, Dernere, ništa što ubija tiho ne dolazi u obzir! Oni moraju umreti na spektakularan, na užasan način. Potenta je u strahu, Dernere! Strah! Svet mora drhtati kada za to dozna! Drhtati, Dernere!

— Da — Derner obrisa znoj sa čela. — Ne brinite, smisliću ja već nešto, Ernano.

Rokvelovo lice ponovo je imalo svoju uobičajenu ledenu mirnoću.

— Da, siguran sam u to, Dernere. Naročito stoga što ću i ja biti tamo kako bih pra-

tio sve što se bude zbivalo. Romanof ide s tobom.

— Šta?!

— Ni reči! Njegov zadatak nema mnogo veze sa tvojim, ali ćete ipak najuže sarađivati. Posao Romanofa biće da u hotel ugradi mrežu interne televizije kako bih ja mogao da uživam u svom trijumfu.

Romanof se promeškolji u svojoj fotelji, a tanke usne raširiše mu se u osmeh.

— Imaćete ložu za veliki spektakl, Ernano, ne brinite. Prizor u kakvom ni Neron nije mogao da uživa...

— Da — Rokvel klimnu glavom. Prsti su mu ponovo bili sklopljeni pred licem, glas tih, ali razgovetan. — Toliko o tome. Ima li još nekih pitanja?

Derner se naže napred.

— Kada polazimo?

— Odmah. Kartice ćete dobiti od dežurnog u kontrolnoj odaji.

Romanof se prigušeno nasmeja.

— Mislim da Derner ima još nešto da kaže, Ernano. O **karticama!**

Rokvel podiže pogled.

— Šta se dogodilo, Dernere?

Dernerovo lice se smrači. Prolketi Rus!

— Dve kartice su nestale — reče oklevajući i razvlačeći reči. — Duganova i Eskjuova.

— Ko ih je uzeo?

— Ne znamo, DEA verovatno.

Rokvel je lagano mahao glavom s jedne na drugu stranu.

— Ne, Derner. DEA ih nema, inače bih ja to već doznao. Ali nije teško pogoditi kod koga su...

— Kod koga?

Dva metalna predmeta zvečnuše na uglačanoj površini stola.

— Kod čoveka kome pripadaju i ove dve čelične zvezdice. Zovu se šuriken, ako nisi znao. Čuvaj se tog čoveka, Derner. Opasan je.

Derner još jednom obrisao znoj sa čela.

— Uz pomoć jedne od tih kartica — reče promuklo — tip bi mogao da dođe... čak i ovamo!

— Pa šta?

Derner obori pogled:

— Mogli bismo da imamo problema...

— Ne, Derner, ovde nam niko ne može stvoriti probleme. Štaviše, voleo bih da se taj tip ovde pojavi... Sposobni ljudi su nam potrebni. U redu, završili smo razgovor, možete da idete. Neću vam reći »srećno«, jer ovo je jedan od poslova u kojima se na sreću ne smete oslanjati. Jasno?

Klimnuli su glavama i nestali, brzo i tiho, praćeni Rokvelovim pogledom.

»Još uvek me se plaše«, mislio je Rokvel sa zadovoljstvom. »Ali tako i treba da bude... taj strah i podozrenje jednog prema drugom — oru-

žja su koja ih drže u potpunoj poslušnosti. Romanof je inteligentniji i to možda i naslućuje, ali mi ni on neće biti još dugo potreban...«

Rokvel ispruži ruku da dotakne dugme interfona. Drugom se nemarno poigravao metalnim zvezdama koje je pokupio sa stola.

— Karvaljo... neka se pripremi onaj novi par. Da, ona debela plavuša i crnac, do đavola! Kaži im da ovoga puta moraju da nadmaše sami sebe, inače... Da, Karvaljo, verujem da znaš šta radiš... dolazim za desetak minuta...

Zavalio se u fotelju, osećajući prijatnu toplinu u donjem delu trbuha. »Čoveče«, mislio je, »to dvoje ljudi pravi su majstori u svom poslu... kad njih gledam, to je gotovo isto kao da i sam učestvujem, časna reč...«

Rokvel se naglo trže i preko usana mu prelete psovka. Ukočeno je buljio u kapljicu krvi koja se pojavila na prstu posećenom oštrom ivicom šurikena.

— Prokleti Vampir! — reče glasno. — Zar i na ovoj daljini uspeva da me povredi?

*

* *

Ninđa je pažljivim pogledom proučavao ono nekoliko instrumenata na kontrolnoj tabli aviona. Njihova funkcija

odavno mu je bila jasna, već posle prvog od gotovo dvadeset sati leta dugog četiri hiljade milja.

Na jedan od tih instrumenata obratio je posebnu pažnju, jer je on po četvrti put pokazivao da se rezerve goriva bliže kraju. Kao i prethodna tri puta, to je moralo značiti da se negde u blizini nalazi aerodrom na koji će uspeti da se spusti bukvalno u poslednjem trenutku...

Ninđa s poštovanjem pogleda glomaznu četvrtastu kutiju ugrađenu između dva prednja sedišta aviona. Kada je prvi put poleteo i ubacio karticu u njen prorez nije se dogodilo ništa, sve dok nije shvatio da treba pritisnuti i dugme porred proreza. Tada je kutija zazujala, a komande aviona postale su mrtve u njegovim šakama. Letilica, međutim, nije produžila svoj put van kontrole. Vođena preciznim elektronskim uređajem krenula je prema jugu, držeći se nisko nad tlom, svakako da bi izbegla radoznalim očima civilnih i vojnih radara.

A onda, prvi aerodrom i glasan zvučni signal koji ga je upozorio da mu se približava. Kontrole aviona oživele su u njegovim rukama i on se vešto spustio na improvizovanu pistu čiji je položaj uspeo samo približno da odredi.

Negde na Sijera Tarahumare. U Meksiku...

Tu je shvatio koliko je u pravu što nije poneo nikakav uređaj za navigaciju, nikakvu geografsku kartu. Četiri do zuba naoružana čoveka detaljno su pretresla avion i njega samog, iako ono glavno, zavežlaj sa kostimom i oružjem ninđe nisu našli. Nijedan od njih nije izgovorio ni reči za to vreme, ali Lesliju nije promaklo da je u rezervoar aviona nalivena veoma precizno odmerena nova količina benzina.

Isti takav postupak ponovljen je još dva puta. Jednom na mestu koje se nalazilo možda opet u Meksiku, a možda i u Gvatemali, i drugi put tamo odakle je iz vazduha mogao da vidi dva okeana jednim pogledom i što je mogla biti samo Panama.

Naravno, zagonetni elektronski uređaj može ga ovako voditi još nekoliko hiljada milja, ali je njegov instinkt govorio da put neće trajati još dugo. Haragei, to šesto čulo svakog ninđe, govorio mu je da svaki novi okretaj elise približava opasnost za nemerljivo mali deo puta...

Svud oko njega sada se sklapala tama i on je znao da to nije slučajno. Tama je uvek bila prijatelj ubicama...

Predveče je leteo nad ograncima Kordiljera, koji su se pružali kroz Kolumbiju prema Karipskom moru. Sada je pod njim morala biti ona velika ravnica pokrivena šumom i iz-

brazdana rekama koja se oдавde nastavljala na dolinu Amazona. Ali ne, tako daleko ipak nije mogao biti i on u svom savršenom pamćenju još jednom uporedi kartu Južne Amerike sa podacima o brzini i približnom pravcu leta aviona.

Uprkos tami pod njim zasvetluca duga zmija jedne velike reke, koja je leno krivudala kroz šumu. Meta? Ili Vićada? Svejedno, te reke su tekle gotovo uporedo, na rastojanju koje je retko gde prelazilo sto milja...

Goriva je imao za još sedam ili osam minuta leta i on naglo donese odluku. Vešti prsti izvukoše iz skrovišta vrećicu sa njegovom opremom i on je hitro navuče na sebe. Dva minuta kasnije bio je potpuno spreman, sa padobranom od crne svile na leđima.

Još pet ili šest minuta. Strpljivo je sačekao na otvorenim vratima aviona, dopuštajući da vlažni topli vazduh, čak i na ovoj visini, klizi po glatkoj površini njegovog kostima. Oči su mu upijale svaki od ono malo detalja koje je tama otkrivala na tlu: najčešće srebrnasto svetlucanje vodenih tokova gotovo skrivenih u mračnoj šumi.

Odbacio se svom snagom u trenutku kada je nešto zasvetlucalo na tlu, desetak milja desno od njega. Najpre se činilo da pada suviše sporo, da će ga dostići duga vatrena zmi-

ja koja se sa mračnog tla ustremila prema krhkoj letelici i uhvatiti u ogromnu vatrenu kuglu...

A znao je da će ta kugla za sekundu ili dve procvetati na mračnom nebu iznad šume...

Svaki delić sekunde ubrzavao je njegov pad, tako da je bio gotovo pola milje daleko od mesta na kojem je poslušni elektronski uređaj doveo avion do susreta sa protivavionskom raketom, ništa manje preciznom.

Zatvorio je oči, sačekavši da udarni talas na trenutak poremeti njegov pad, a onda snažnim pokretom povukao ručicu. Crna kupola bešumno se otvorila nad njim.

Sada je imao vremena da bolje osmotri okolinu, tražeći pogledom mesto sa kojeg je raketa bila ispaljena. Da, onako kako je procenio prvi put: desetak milja prema zapadu, ali na drugoj obali reke...

Šuma pod njim sprečiće ga da brzo stigne do cilja, ali je to imalo i svojih prednosti: potragu za ostacima aviona koja bi definitivno potvrdila da u trenutku eksplozije u njemu nije bilo nikog biće besmislen posao. Gusta džungla već je progutala ostatke razbacane u prečniku od dve ili tri milje i samo se ponegde dizao trag dima koji će vlaga uskoro potpuno prigušiti.

Kolika je verovatnoća da će neko na tamnom nebu zapaziti crnu kupolu? Veoma mala, znao je, ali nije propustio da proanalizira i tu mogućnost. Čak i tom, najgorem po njega, slučaju imaće dovoljno vremena da se pripremi kako bi dočekao tragače.

Naravno, ono što je želeo da izvede biće tada mnogo teže: upozoren protivnik mnogo je opasniji od bezbrižnog, a iznenađenog...

Ninđa sklopi oči koristeći poslednjih žezdesetak sekundi laganog pada. Sada je čitavim svojim telom upijao slabašne vibracije sa tla, jedva čujni šum vetra koji je milovao vlažne krošnje. Jutro će ovamo stići uskoro, znao je.

Haragei je još jednom nepogrešivo upozoravao da je opasnost u blizini, ali ga na trenutak zbuni to što je osećaj opasnosti bio raspodeljen na dva odvojena prostora u šumi.

Postoje li možda dva skrovišta kralja droge? Ili je jedna grupa već krenula u traganje za ostacima aviona i pilotom?

Lagani vlažni vetrić zanosio ga je prema reci i on oprezno počeo da zateže konopce pado-brana, usmeravajući ga prema uskoj čistini na obali. Osećaj opasnosti se ne pojača i on skupi noge, spreman za prizemljenje...

Zgarišta. Mračna hladna zgarišta bila su rasejana po či-

stini i ninđa instinktivno odabra putanju koja će izbeći te vlažne hrpice nagorelih greda.

Ustao je i udahnuo punim plućima vlažni vazduh ispunjen mirisom smrti i raspadanja. Hitrim pokretima privlačio je sebi padobran, skupljajući ga u bezobličnu gomilu crne svile. Pogledom je već našao skrovište za njega: tamo, u podnožju velikog drveta gusto obraslog žbunjem.

Kada je taj posao bio obavljen, on laganim korakom obiđe ostatke malog naselja. U ovim krajevima često se događalo da ljudi napuste i spalje svoje stanište: zbog gladi, zbog bolesti, pojave zlih duhova... Ali je razlog ovde bio sasvim drugi. U to su uveravale gole bele kosti koje su mravi za kratko vreme potpuno očistili od poslednjih ostataka mesa. Smrt je ovde bila nedavno i kosila redom, ne praveći razliku između muškaraca, žena i dece.

Desna ruka ninđe dotače dršku katana, samurajskog mača u raskošno ukrašenim koricama, zavučenim pod širok opasač koji mu je obavijao telo.

Taj pokret bio je veoma spor, ali je njegovo ritualno značenje bilo naglašeno.

Smrt, govorio je taj pokret. Smrt onima koji su doneli smrt na ovo mesto...

HARAGEI!

Jednim skokom ninda se nađe u tamnom zaklonu drveća, čudeći se ko je to uspeo da mu se prišunja tako tiho i napadne samo delić sekunde pre nego što je haragei upozorio na opasnost, u trenutku kada mu je do uha doprlo nešto slično dubokom uzdahu.

Suženim očima ispitivao je mesto odakle je taj šum stigao, a precizni mozak već je davao objašnjenje...

Iz šumske tame neko je duvaljkom izbacio minijaturnu strelicu usmerenu u njegove grudi, mada je bilo potpuno svejedno gde će ona pogoditi; ljudi iz šume dobro su poznavali tajnu pripreme kurarea, otrova koji ubija brže od грома.

Ninda levom rukom oprezno dotače desno rame. Svila kostima bila je glatka na mestu koje je otrovna strelica gotovo dotakla.

Ovoga puta smrt je prošla blizu. Veoma blizu...

Naglim pokretom, ali bez ikakvog šuma, ninda se spusti na vlažnu, crnu zemlju. Njegovo gipko telo provlačilo se između vitkih izdanaka kao zmija, ne uznemirivši nijedan listić.

Samo, da li će to biti dovoljno da zavora čula čoveka koji je rođen u ovoj šumi?

Prsti ninde dotokoše jednu od eksplozivnih kuglica ogromne razorne snage, skrivenih is-

pod opasača. Najjednostavnije rešenje, svakako...

Ali, zašto ubijati čoveka koji brani ono što je do pre nekoliko dana bio njegov dom?

Čoveka koji se sveti za pokolj svojih najbližih...

U svom zaklonu, lovac se kolebao, rastrzan suprotnim osećanjima. Jedan zakon je govorio da mora ubiti čoveka koji je pao s neba: tu moć može imati samo neko ko pripada strašnim belim ubicama na reci...

Ali je zakon samoodržanja, najstariji i najjači zakon ove šume, prezrivim glasom ponavljao da je pred njim protivnik kome nije dorastao.

I da će sukob sa njim doneti samo smrt...

Lovac proteže svoje mršave udove, osećajući kako mu se mišići zatežu. Bio je umoran i gladan, jer sve ovo vreme hrana mu ni na pamet nije padala. Čemu jesti, kada se zna da će smrt ionako uskoro doći...

Ali sada, kada je ona bila tako blizu, on je ipak oklevao, pokazujući time da je ljudsko biće, daleko iznad svakog drugog stanovnika ove šume.

Veliki bogovi koji su sišli sa nebeske planine ljutiće se na njega ako ne dovrši osvetu. Prsti koji iznenada više nisu drhtali namestiše novu strelicu u duvaljku...

Kako...?

Crni čovek, bez lica, stajao je sada pred njim, na samo dva ili tri koraka od zaklona i gledao ga, iako lovcu nije bilo jasno kako, kad crni čovek nije imao očiju...

A šta ako promaši, kao maločas?

Nije mu bilo jasno kako je mogao da promaši... Postoji možda i drugo objašnjenje: da crni čovek nije čovek, već duh koji se ne može ubiti...

Nebo nad šumom maločas je iznenada zatutnjalo i zasvetlelo, iako crnih oblaka nije bilo na njemu. A onda je taj duh sišao sa neba i došao ovamo...

Lovac spusti duvaljku i mršavo lice razvuče mu se u osmeh. Naravno, bio je glup: to je duh koji je došao da mu pomogne u njegovoj osveti. Veliki Uandži gore, na nebeskoj planini, uslišio je njegove molitve i podario mu osvetu pre nego što ga konačno pozove sebi.

Vremena za gubljenje nije bilo, jer će dan uskoro stići. Lovac podiže ruku i pokaza prema naselju belaca. Crni duh klimnu glavom. Da, tamo je želeo da krene...

*

* *

— Peti dan — tiho reče Meklaski. — Znam šta osećaš, Pite, ali... — on zavrte glavom, povlačeći dug dim iz cigarete.

— Ne zameram ti što tako govoriš — reče Tabasko mirno. — Ti ga ne poznaješ tako dobro kao ja.

— Ja nisam jedini koji tako misli! — odvrati Meklaski. Pogled mu je bio uprt naniže, ali je Pit znao na koga misli. Lice Sumiko bilo je potpuno mirno, ali bleđe i umornije nego obično. Kao kod čoveka koji ne spava dobro već nekoliko noći.

— Žao mi je, ali mislim da moramo pogledati istini u oči — ton Meklaskog sada je bio drugačiji, iako je još uvek izbegavao devojčin pogled. — Vašeg prijatelja više ne možemo da čekamo...

— Šta predlažeš? — i Pit je izbegavao da pogleda Sumiko.

— Da iskoristimo drugu karticu, Pite. Znam da je kod tebe...

— Kako?

— Malo drugačije nego što je to Eldridž učinio. Pre svega, ne smemo krenuti jednim jedinim avionom...

— Koliki su izgledi da se dočepamo drugog aviona sa njihovim uređajem za vođenje? — u glasu devojke nisu se mogla primetiti njena osećanja.

— Ne veliki — Meklaski zapali novu cigaretu, s gađenjem mrveći u pepeljari onu tek ugašenu. — Imam utisak da su se naši prijatelji malo primirili, kao da nešto čekaju...

— Zna se i šta. Nove šefove, posle onih koje smo uklonili — Tabasko Pit sleže ramenima. — U ovoj situaciji i jedan dan čekanja je previše...

— Onda je sve jasno! — ponovi Sumiko veoma tihim glasom. — Mi ne možemo da učinimo ništa što bi zaista dalo rezultate. Prema tome... ti se sećaš toga, Pite?

— Da. Mudrost koju Leslie često ponavlja... ako ne znaš šta učiniti, najbolje je da ništa i ne činiš... Samo...

— Samo što mi nismo vrsta ljudi koja bi taj savet umela da poslušaa — uzdahnu Meklaski. — Najgore je što više ni moje ljude ne mogu da nateram da rade, dođavola! Taj poziv u Vašingtonu svima je zavrteo glavu i svi pričaju samo o tome šta će ko obući i kakvo će ko odlikovanje dobiti!

— Nisi otkrio ko je tu vest saopštio novinarima? — upita Pit.

— Kako da otkrijem? — Meklaski je trljao umorne oči. — Jedino da sam počnem da obigravam redakcije i raspitujem se, mada sam nešto ipak doznao... U pitanju je bio telefon i jedan prijatan ženski glas. Moj šef besni i ima razloga za to: ako svi znaju da će najveći deo agenata ta dva dana provesti u Vašingtonu, eto prilike da se banda razmahne, bez straha da će ih neko uznemiravati!

— Ženski glas, a? — lice Tabasko Pita bilo je zamišljeno. Pogledom je kružio po istoj onoj motelskoj sobi koja je danima bila njihovo skrovište. Trebalo je nekoliko trenutaka da shvati šta znači izraz na licu devojke...

— Sumiko!

Ona se uspravila naglim, hitrim pokretom. Meklaski zinu od iznenađenja: u tom vitkom i krhkom telu bilo je snage koja se teško mogla naslutiti.

— Šta se to zbiva s vama, do đavola? — upita nervoznim glasom. — Kao da ste ugleдали zvečarku na tepihu!

— Nešto slično! — oči Tabasko Pita gorele su neobičnim plamenom dok je proveravao revolver, izvučen odnekud ispod majice, iako se činilo da ona ocrtava svaki mišić njegovog moćnog tela. — Meklaski, naši prijatelji nisu tako mirni kako smo mislili...

Agent DEA zapanjeno odmahnu glavom.

— Časna reč — promrmlja — počecu da verujem u telepatiju! Šta se događa, do đavola?

— Slušaj!

Iz tišine jutra u predgrađu izdvajao se jedan šum: urlanje snažnog motora nekog automobila koji se približavao motelu.

— Kola? Pa šta?

Tabasko Pit se podrugljivo nasmija, prilazeći prozoru kako bi provirio kroz zavesu.

— Sumiko poseduje jednu

prilično neobičnu osobinu — reče — ume da nasluti opasnost, File...

— Opasnost?

Motor kola na trenutak se utiša, a onda ponovo proradi bučnije.

— Stara taktika! — uzdahnu Pit. — Izbacili su dvojicu da paze na zadnji deo kućice; druga dvojica dolaze spreda. Te plaćene ubice stvarno nemaju mašte...

— Ovde je neko lud! — svečano izjavi Meklaski, izvlačeći i svoj revolver iz futrole pod pazuhom, dok je zapanjenim pogledom odmeravao Sumiko u čijim se rukama iznenada našao veliki automatski pištolj. — Međutim, ne bih želeo da to budem ja... i zato... — sležući ramenima on priđe Pitu i proviri kroz prozor.

— Bili bismo ludi da smo poverovali kako nam ovde ne pretili nikakva opasnost! — tiho reče devojka. — Pite, ja ću paziti na zadnji deo, u redu?

Ovaj klimnu glavom, prateći napetim pogledom šta se zbiva oko kola sada zaustavljenih stotinak jardi dalje, u zaklonu živice koja je obrubljivala asfaltnu stazu. Sasušeno žbunje nije pružalo potpuni zaklon i on je jasno razabirao obrise dvojice ljudi koji su laganao krenuli prema kućici.

Činilo mu se, međutim, da je još neko u kolima, na mestu vozača.

Žena. Žena upadljivo crvene kose...

Ispod oka je pogledao Meklaskog, ali njegovo lice nije pokazivalo ništaa, kao ledena maska.

— Oni ne znajući da smo opazili njihov dolazak — šaputao je užurbano Pit. — Najnormalnije će zakucati na vrata, a kada otvorimo sasuce odmah rafale iz mašinki. Slušaj, ovako ćemo učiniti...

Tip koji je dva minuta kasnije zakucao na vrata savršeno je odglumio način na koji kuca possluga motela. Preko Pitovog lica prelete osmeh dok je odgovarao promuklim, sanjivim glasom. Ni on sam nije bio loš glumac, što će dvojica ubica brzo shvatiti.

— Telegram za vas, gospodine! — začu se glas spolja. — Iz Južne Amerike...

»Brižljivo postavljena zamka«, pomisli Meklaski, stežući dršku revolvera u očnoj šaci. Oni znaju da je jedan od nas dole... i da dugo nemamo vesti od njega...«

Tabasko Pit iz svog zaklona, iza glomazne fotelje u uglu, snažno povuče konopac čiji je drugi kraj čvrstim mornarskim čvorom obuhvatao kvaku na vratima. Ovaj trik vežbao je mnogo puta; nije bilo razloga da sada ne uspe...

Brava škljocnu i to je bio signal za napadače; odbačena snažnim udarcem ramena, vrata odleteše čak do zida, otva-

rajući prolaz dvojici ljudi sa automatima u rukama.

Počeli su da pucaju mnogo pre nego što su njihove oči mogle registrovati bilo kakav detalj u maloj prostoriji, zasipajući zidove i nameštaj mecima kao što dobri vatrogasci zasipaju mlaževima vode plamičke koji se još ponegde dižu u kući u kojoj gasi požar...

Pet sekundi... pet sekundi užasne buke i oblaka gustog barutnog dima koji je potpuno ispunio prostoriju i sada se leno povlačio prema još uvek otvorenim vratima.

Napadači su tek tada shvatili da pred njima nema nikakvih ispruženih tela koja se grče pod udarcima metaka, nikakve lokve krvi da ukrasi mesto još jednog uspešno obavljenog posla...

Nijedan od njih nije imao vremena da dovrši besni krik koji im je zastao u grlima kada su shvatili da su nadmudreni. Posle sve one pucnjave, dva hica iz dva revolvera zvučala su slabašno i bezopasno, uprkos svojoj smrtonosnoj preciznosti.

— Glupi momci! — procedi Meklaski podižući se sa poda iza stola, još uvek sa revolverom u ruci. — Boga mu, kako su mislili da nešto pogode, a da i ne pogledaju u šta gađaju?

— Oslanjali su se na zakon verovatnoće — sleže Pit ramenima. — Od svih ovih metaka

moralo nas je pogoditi bar desetak... da smo bili tako glupi da ih sačekamo nasred prostorije... Sumiko?

— Sve je u redu, Pite! — dopre glas devojke iz spavaće sobe. — Ona dvojica kidaju...

— Čujem! — progunđa Pit, oprezno se privlačeći otvorenim vratima. Motor automobila ponovo je urlao i gume zaškripaše na asfaltu. U jednom kratkom trenutku on još jednom nazre crvenu kosu i napeto lice skoncentrisano na vožnju.

— Ko je to bio, Pite? — glas Meklaskog bio je veoma tih.

— Ne znam.

— Đavola ne znaš! Keri En Rubije, je li tako?

Pit odmahnu glavom.

— Ne budi lud, File. Sa ovog mesta ništa se ne vidi... mogao je biti čak i muškarac sa crvenom perikom, do đavola!

— Pite, mene je ovaj prokleti posao naučio da verujem samo prokletim činjenicama... Nemoj pokušavati da me zavaráš, do đavola! Znam da ti se ženska sviđa, ali...

— Sedi, Meklaski — reče Pit umornim glasom. — Sedi, do đavola!

Odmahnuvši glavom, agent DEA posluša. Sumiko zastade na vratima spavaće sobe, motreći pažljivim pogledom njeovo lice.

— Nemoj mi reći da se ona tebi ne sviđa, File! — i Pit se spusti u izrešetane ostatke fotelje iza koje se maločas krio. — Neke činjenice zaista govore protiv nje, ali to još uvek nije dovoljno ni za sumnju...

— The! — prezrivi uzvik Meklaskog bio je veoma rečit.

— Znamo šta ti se dogodilo, File — umeša se Sumiko, tihim umirujućim glasom — ali grešiš ako sve žene meriš aršinom podešenim za tvoju bivšu ženu...

— Ne želim o tome da govorim!

— Onda razmisli o tome, File! Keri En Rubije ti se sviđa, ali ti to ne želiš da priznaš ni sebi samom... Zato jer se plašiš da još jednom ne budeš prevaren, File!

— Nema tu šta da se razmišlja! — promuklo odvrati Meklaski.

— Pogodilo te je i to što je ona dobila pozivnicu za Vašington, a ti ne, je li, File?

Meklaski podiže pogled i odmeri ih zakrvavljenim očima.

— Koji vam je đavo? — zareža. — Šta bih ja, uostalom, i tražio u tom prokletom luksuznom hotelu među gomilom birokrata iz Vašingtona? A što se tiče Keri En, činjenice...

— Kakve činjenice, File? To što su je zatekli голу u Duganovoj vili? Ili što ti je malo posle toga spasila život?

Meklaski obori pogled. Drhtavim prstima preturao je po džepu sakoa tražeći cigarete.

Iz daljine dopre tužni zvuk policijske sirene, ali on ne podiže glavu.

Dvoje prijatelja se zagledaše sa tugom u očima. Filip Meklaski bio je čovek po njihovom ukusu kada su ga upoznali, ali sada...

Sada ga je njegova slepa sumnja činila nepouzdanim. A ovaj posao to nije dopuštao.

*
* *

Lovac je s čuđenjem posmatrao kako Lesli širokim nožem kopa vlažnu zemlju u podnožju jednog drveta, ali mu je to brzo dosadilo. Spustio se na tle i sklopio oči, koristeći, kao svaki slobodan trenutak da bi odmorio telo od neprekidnih napora koje su zahtevali poslednji dani.

Znao je da može mirno da drema jer je »duh bez lica« — tako je nazvao ninđu u svojim mislima — imao čula oštrije čak i od njegovih i to je mnogo puta dokazao u trodnevnom obigravanju oko niske zgrade gotovo potpuno skriveno gustim rastinjem. Dva puta za tri dana potere su kretale za njima, jer su, i pored sve opreznosti, strašni beli ljudi bili upozoreni nekom od svo-

jih nevidljivih čarobnih sprava skrivenih među zelenilom.

I oba puta potera je ostala praznih šaka, naravno, i njih dvojica su iz zaklona motrili kako se ljudi umorno vraćaju u svoja skrovišta, savijeni pod teretom mrtvih i ranjenih.

Takođe dva puta posmatrao je ono što je moglo biti samo veliko čudo: kako se drveće zajedno sa svojim korenom uklanja da bi primilo velike ptice belaca i skrilo ih pod zemlju.

Trgao se iz sna kada je do njegovih ušiju prestao da dopire tihi šum kopanja i otvorio oči. Negde u blizini ovog mesta dve velike ptice nestale su u otvoru koji je zinuo da ih proguta. I on se gotovo usprotivio kada ga je duh bez lica pozvao na tu stranu.

Nagnuo se da pored »duha u crnom« zaviri u plitku rupu u vlažnoj zemlji. Ispod providnog poklopca nazirao je splet raznobojnih šara, koje su činile zamršene figure, spajajući dve debele lijanе — ili nešto slično lijanama — koje su na obe strane izlazile i pružale se dalje pod zemlju.

Duh u crnom je sada radio nekim dugim, oštrim predmetom, uklanjajući onaj providni materijal iznad šara i lovac ra doznalo pruži ruku da dotakne jednu od njih, oduševljen kao dete. Nije se naljutio kada mu je duh odgurnuo ruku u stra-

nu. I ovo je neka čarolija belaca, a one su uvek opasne...

Obojica su istovremeno podigli poglede prema nebu, iako se kroz gusti splet granja nije moglo videti ništa.

— Velika ptica dolazi — reče lovac pokazujući prema nebu. — Uklonimo se odavde, da zemlja ne bi i nas progutala...

Duh u crnom odsutno klimnu glavom, a njegovi dugi vešti prsti sada su užurbano preturali po spletu raznobojnih kablova u načinjenom otvoru poklopca od plastičke. Lovac, sa urođenim fatalizmom, ostade na svom mestu. Ako duh bez lica smatra da je vreme da krenu pod zemlju, onda se tu ne može ništa učiniti...

Nedaleko od njih drveće zašumi i lovac se trže. Da, drveće se još jednom sklonilo da bi otkrili čistu i neverovatno glatku površinu po kojoj trče velike ptice belaca. Bilo je to prvi put da se nešto takvo dogodi danju...

Ninđa se ispravi i dade znak lovcu da krene za njim. Jedan od osetljivih senzora na ulazu u podzemni hangar sada je bio efikasno eliminisan, ali je njegovo iskustvo govorilo kako ih u blizini verovatno ima još. Nadao se da će ih do noći pronaći sve, ali je ovaj avion iznad njih stigao mnogo ranije od ostalih, kada se sunce tek počelo da spušta prema zapadu.

Ako propuste ovaj trenutak da prodru u podzemno skrovište, sledeća prilika ukazaće se možda tek naredne noći, a neki osećaj govorio mu je da toliko ne sme da čeka...

Čitav oblak uplašениh ptica sada se podigao iznad sektora rastinja koje je lagano klizilo u stranu. Ninda pod nogama oseti vibracije snažnih motora koji su s lakoćom obavljali svoj neobični zadatak.

Da, čovek koji je uspeo da sve ovo neprimećeno načini usred kolumbijske džungle zasluživao je, kao protivnik, svako poštovanje...

Vitka čelična ptica već je jurila prema njima po glatkoj asfaltnoj površini i Lesli dade znak lovcu. Pognuti, potrčali su kroz žbunje prema niskom polukružnom otvoru koji se pojavio stotinak stopa dalje. Trenutak je bio dobro proračunat i oni iskočiše iz svog zaklona samo delić sekunde pošto je pored njega prošlo široko krilo aviona.

Dvostruka čelična vrata, izvanredno kamuflirana, već su se sklapala kad su uskočili kroz njih. Avion je za to vreme prešao novih pedesetak stopa kroz širok i nizak betonski tunel, osvetljen dugim neonskim cevima, koji se završavao novim čeličnim vratima, upravo otvorenim da bi ga propustili.

Lovac se instinktivno bacio na asfalt čim su se vrata sklopila za njima, ali ninda ostade

na nogama. Skrivanje tu nije moglo pomoći; nemilosrdno oko televizijske kamere postavljene pod svodom tunela već je prikazalo njihova dva lika na nekom monitoru duboko u unutrašnjosti podzemnog kompleksa čije tačne razmere nije ni poznavao.

Mahnuvši rukom lovcu, on potrča prema sledećim vratima, iako su se ona već zatvorila za repom aviona. Brzina je bila bitna, jer je trebalo iskoristiti svaki trenutak pre nego što se ljudi kralja droge pribere i organizuju efikasan napad.

Vrata su se bez sumnje otvorila automatski, iz neke centralne komandne prostorije, ali je logika ljudskog nepoverenja prema mašinama tu negde sva kako predvidela i sistem za ručno otvaranje. Jedino pitanje bilo je da li je taj sistem postavljen samo iznutra, sa one druge strane vrata koje bi zadale posla čak i nekom od savremenih sredstava za protivoklopnu borbu.

Da, ručica obležena mutnom crvenom sijalicom štrčala je iz bočnog zida tunela i ninda je ne oklevajući povuče ka sebi. Uz tihi uzdah pneumatskih uređaja, vrata skliznuše u stranu i on, pognut, iskoči kroz uski otvor. Znao je da vrata neće biti dugo otvorena, jer alarmni uređaj negde sada već svakako pokazuje da je neko prodro u kompleks.

Iza vrata tunel se širio u polukružnu prostoriju koja je ostavljala dovoljno prostora da se avion ponovo može okrenuti prema izlazu. Dva čoveka bila su zauzeta time da tek pristigli letilicu okrenu u mestu i postave iza jedne koja je mirovala blizu vrata, očigledno spremna za brzo poletanje.

Vremena za gubljenje nije bilo i dva šakena, dve čelične strelice, zazujaše kroz vazduh ispunjen vlagom. Samo jedan od one dvojice dospeo je da krikne i taj krik ostade da lebdi pod niskim svodom, izobličen tupim ehom podzemne prostorije. Strelica sa kurarerom, izbačena iza njega, bila je nepotrebna: njen vrh zario se u već mrtvo lice dok je čovek lagano klizio naniže.

Još jedna televizijska kamera poslušno je prenosila sve što se dogodilo i ninda prezrivo mahnu rukom prema njoj dok se hitrim korakom približavao izlazu iz polukružne prostorije. Zatvarala su ga obična vrata od lakog drveta; onaj ko je projektovao podzemni kompleks očigledno je imao previše poverenja u kamuflažu i alarmne uređaje na površini zemlje.

I u stražare kojih je svakako moralo biti u blizini. Sa rukom u blizini brave, ninda na trenutak zastade. Haragei je nepogrešivo signalizirao da iza tih vrata preti opasnost...

Sledećih nekoliko trenutaka

njegovi protivnici nisu smeli da znaju šta smeru i katana, dugi samurajski mač, uz karakteristični zvižduk napusti svoje raskošno načinjene korice. Vrh nepogrešivo pogodi objekativ kamere nad glavom ninde i komadi stakla zasuše pod.

Praćen pažljivim pogledom lovca, ninda vrati katana u koricu i bez napora podiže jedno od mrtvih tela. Jednom rukom dao je znak lovcu da se ukloni od vrata, a onda pažljivo prislonio telo uz njih.

»Uvek traži načina da ti protivnik pomogne«, govorio je, nekada davno njegov sensei. »A takav način postoji. Uvek. Pa čak i kada je jedan od protivnika mrtav...«

Snažno je gurnuo mrtvo telo, pristiskujući istovremeno kvaku slobodnom rukom, a onda se pribio uza zid, izvlačeći katana još jednom iz korice.

Rafali sa druge strane vrata na trenutak su samom masom ispaljenih metaka zadržali telo čoveka na mrtvim nogama, sprečavajući njegov pad. Komadi odeće, komadi mesa, leteli su na sve strane, ali je mrtvac doneo nindi tako potrebni delić sekunde u kojem je mogao proceniti koliko protivnika ima sa druge strane vrata, a gde se nalaze i čime su naoružani.

Kako?

Pogrešno bi bilo reći da ninde brže misle od drugih lju-

di; ili da su obdarene natprirodnim moćima kakve im pripisuju japanske legende. Čitava tajna krije se u dugotrajnoj i nimalo lakoj obuci koja od čoveka stvara užasnu mašinu za ubijanje, kompjuter od krvi, kostiju i mesa, sposoban da za svaku novonastalu situaciju nađe rešenje u jednom od »programa« stečenog u obuci.

Zvuči jednostavno, ali nije tako jednostavno, naravno...

Bilo kako bilo, Lesli Eldridž, jedini ninda na Zapadu, u tom deliću sekunde primao je impresije iz okoline čitavim svojim telom i telo je reagovalo na odgovarajući način mnogo pre nego što bi prosečan čovek dospeo uopšte da analizira tako kompleksan problem.

Skok koji je nindu doveo među njih bio je visok i dug, daleko iznad putanje poslednjih ispaljenih metaka. Prva žrtva ugledala je samo krajičkom oka blistavi luk koji je sečivo katana opisalo u vazduhu da bi se užasnom brzinom spustilo na njenu glavu. Mrtvo telo zaklati se na ukočenim nogama do kojih prestadoše da stižu signali iz mozga izloženog vlažnom vazduhu kada mu katana glatko odnese čitav gornji deo lobanje.

Tek treći čovek dospeo je da učini nešto u svoju odbranu, užasnuto kriknuvši u pokušaju da izmakne, gazeći po utrobi sledeće nindine žrtve. Pomisao da ispali još jedan rafal

iz svog oružja nije se ni rodila u njegovom smućenom mozgu; jedino je instinktivno uspeo da podigne ruke sa poprečno postavljenom puškom prema sečivu koje se još jednom nemilosrdno spuštalo naniže.

Uz oštar metalni zvuk katan preseče drvo i čelik, spuštajući se jedva nešto umanjenom energijom na lice izobličeno grimasom straha.

Ninda dade znak rukom čoveku iz šume koji je ukočeno stajao buljeći u njega. Morali su dalje, što pre, pre nego što njihovi protivnici ne shvate da se taj neobični par uljeza ne može zaustaviti malim grupama od tri ili četiri čoveka...

I pored ovih vrata nalazila se poluga za ručno otvaranje, ali ovoga puta ninda nije morao ni da je dotakne. Vrata su se otvorila sama, uz tihi zvuk koji je podsećao na uzdah.

Ninda zastade, zadržavajući rukom svog ćutljivog pomagača. Prostor iza vrata bio je mračan.

*

* *

Rokvel obližnu iznenada suve usne, zureći u ekran monitora. Prsti su mu podrhtavali nad dugmetom označenim zagonetnom šifrom od slova i brojeva čiju je tajnu znao samo on.

— Još malo — prosikta. — Hajde, čoveče... šta čekaš, do đavola!

Hoakino, korak iza njega, ne rvozno se premesti s noge na nogu.

— Čemu to, Ernano? — upita tiho. — Dozvolite da pođem tamo sa još tri-četiri čoveka i pokupim tog maskiranog klovna...

— Zaveži! Taj čovek je suviše opasan za tebe... i za bilo koga drugog. Gledaj... on već zna da iza ovih vrata vreba opasnost, iako ne i kakva...

— Opasnost?

— Videćeš, glupane! — Rokvel se pobedonosno ispravi gladeći slobodnom rukom glatku lobanju. — Evo ga, prilazi... još samo malo... Da, tu te hoću, prijatelju... I bilo je vreme da doznam od kakvog je materijala sačinjen taj čuveni Vampir...

— Nije sam — tihim glasom upozori Haokino.

— Znam da nije sam. Do đavola, Hoakino, nisi valjda i ti počeo da se plašiš tog golog divljaka iz šume?

— Ne, ali...

Prekide ga glasni uzvik paklenog trijumfa koji je dopro iz uskih Rokvelovih grudi. Ruka zapanjujućom brzinom pade na dugme pod kojim planu crvena sijalica.

— Gledaj, Hoakino! — likovao je Rokvel. — Gledaj sada!

Njegovi prsti hitro preleteše preko niza tastera i ekran se osvetli, jer je i intenzitet svetlosti u prostoriji koju je poka-

zivao iznenada bio pojačan desetak puta. Mlazevi iz skrivenih izvora jasno su ocrtavali i najsitniju neravninu na grubim betonskim zidovima koji su sa svih strana okruživali dve nepokretne prilike.

Haokino ustuknu korak nazad da bi jednim pogledom obuhvatio niz monitora čiji su ekrani zasvetleli jedan za drugim, prikazujući jedan isti prizor iz četiri razna ugla. Zavrteo je glavom sa čuđenjem. Četiri kamere u jednoj maloj prostoriji? Čisto rasipanje.

Ali je Rokvel svakako imao nekog razloga za to. Kao i za sve drugo što je činio.

Kamera na zidu iznad njega zazuja i pokrete se. Sva četiri monitora poslušno pokazaše kako jedan deo zida u onoj maloj prostoriji klizi u stranu otkrivajući da se i tu nalazi mali ekran.

Taj ekran je sada prikazivao uzbuđeno Rokvelovo lice, skoncentrisano na prizor pred njim.

— Zdravo, Vampiru! — glasno reče Rokvel i Hoakino shvati da se on to obraća maskiranom čoveku. — Ja sam onaj koga tražiš... ime mi je Rokvel.

Maskirani se ne pomače sa svog mesta, iako je njegov goli drug uplašeno odskočio korak u stranu, podižući svoju duvaljku prema ekranu.

— Šta je? — nastavljao je Rokvel glasom koji se razliko-

vao od njegovog oubičajenog tona. — Iznenaden si, zar ne? Mislio si da ću pobeći od tebe, a? A ja čak žurim da ti se predstavim.

— Nisam iznenaden.

— Nisi, a? — Rokvel je zadovoljno trljao uske šake. — Pa, Vampiru, ja sam ti se predstavio, kao pristojan čovek... Red je da i ti to isto učiniš, zar ne? Naročito zato što se nalaziš u mojoj kući...

— U tvojoj grobnici, Rokvel! — ispravi ga čovek u crnom, onim istim ledenim glasom. — Odavde nećeš izaći živ...

Rokvel se kreštavo nasmeja i Hoakino u tom smehu oseti prizvuk histerije. Zaista, veliki šef se danas neobično ponaša... mada je i situacija bila neobična...

— Samopouzdan, naravno. Kao i uvek. Dobro su te naučili... nindo! Vidiš, znam čak i tvoju najbolje čuvanu tajnu, Vampiru! Šta hoćeš od mene?

— Od tebe? Ništa. Hoću tvoju smrt, Rokvel.

— Zašto?

— Ti ovoj planeti nisi potreban. Ne mislim da će čovečanstvu biti mnogo bolje bez tebe... ali mu sigurno neće biti ni gore. Korak po korak, Rokvel, udarac po udarac... i svi tebi slični biće izbrisani sa lica Zemlje.

Rokvel je ćutao, grčeci vilice i Hoakino iznenada shvati da na licu velikog šefa vidi ose-

ćanje koje još nikada nije primetio.

Strah...

— Znaš li da mogu da te ubijem jednim pokretom prsta? — reče Rokvel promuklim glasom. — Sa ovog mesta gde se nalazim.

— Ti mene ne možeš ubiti, Rokvel!

Ponovo onaj isti promukli smeh nalik smehu histerične žene.

— Da vidimo, nindo... da vidimo...

— U uglu tog ekrana — govorio je Rokvel — videćeš brojeve, Vampiru. Znaš li šta oni znače?

— Znam.

— Da, znaš... naravno da znaš! To je veličina vazdušnog pritiska u prostoriji u kojoj se nalaziš. A pogledaj sada... gledaj, Vampiru!

Hoakino se naže napred da bi bolje video sitne crvene brojeve u uglu. Prošao je gotovo minut pre nego što je shvatio da iste te brojeve ima i na ekranu u uglu prostorije...

I da se oni lagano — smanjuju...

Stresao se pri pomisli na dvojicu ljudi u toj betonskoj grobnici, zamišljajući sebe na njihovom mestu. Nesvesno je ispunio pluća vazduhom kao da se on guši, a onda su mu se usne razvukle u uobičajeni drski osmeh.

Do đavola, on nije dole, okružen betonom. A ta dva mo-

mka ništa bolje nisu ni zaslužila...

— Kako je, nindo?

Rokvelov glas bio je tih. Vrlo tih. Onako kako se govori u prisustvu mrtvih...

Ili onih koji će uskoro umreti.

Čovek pod maskom je ćutao, ali je Hoakino imao utisak da iza crne koprene njegove nevidljive oči pogledom traže izlaz.

Da!

U dva hitra koraka maskirani priđe vratima i dotače ih vrhovima prstiju u rukavicama. Nekoliko trenutaka je tako stajao, kao da iz njih prima neke tajanstvene signale koji mu govore kolika je debljina i čvrstina materijala. Isti postupak ponovio je i na vratima kroz koja je stigao.

Sve to trajalo je možda tridesetak sekundi...

Lovac je prvi izgubio nerve, jer njegov primitivni nagon za samoodržanjem nije umeo da se potčini zapovestima razuma. Krik iz zvučnika zaglušno je odjeknuo, tako da se Hoakino trgao, ali je to izmamilo samo novi trijumfalni osmeh na Rokvelovom licu.

Ukočenim pogledom posmatrao je kako goli čovek u paroksizmu besa slepo udara pesnicama po čeliku. Kamera je u jednom trenutku prikazala njegovo izobličeno lice, izbuljene oči i široko otvorena usta koja su zevala kao usta ribe

izbačene na suvo. Lice mu je postajalo sve tamnije, udarci po vratima sve slabiji i neprecizniji...

Gotovo nesvesno, Hoakino baci pogled na sat. Zar je moguće da je prošlo samo tri minuta od časa kada su se crveni brojevi približili nuli?

Lovac je ležao, zgrčen kao fetus, skrivajući lice rukama čije su pesnice ostale stisnute. Mišići na golim leđima još su se povremeno trzali.

A maskirani je stajao, potpuno nepomično, kao statua od crnog drveta!

— Pet minuta — šapnu Rokvel za sebe. — Padni, proklet bio... padni! Umri, Vampiru!

Osam minuta.

— To nije čovek! — šaptao je Rokvel pobledelim usnama. — To je... to je...

Hoakino bučno ispuni vazduh iz pluća, zadržavan ko zna koliko dugo.

— Ernano... — šapnu.

— Vidim...

Slika na ekranu bila je savršeno oštra, otkrivajući svaki detalj. Čovek u crnom nije se srušio kao biće koje je iznenađena izdala snaga, već se polagano spustio na betonski pod, slično žutom listu koji dugo leluja na vetru pre nego što će dotaći zemlju vlažnu od jesenje kiše...

— Mrtav je! — reče Rokvel promuklo. — Ipak je mrtav...

Hoakino zavrte glavom. Ono što je video bilo je neobično,

ali, do đavola, svako mora da umre ako ostane bez vazduha. Stvari su se vratile na svoje mesto i sve je ponovo bilo u najboljem redu.

— Da odem tamo, Ernano?
— upita.

— Da, Hoakino. Idi. Donesi-te ga ovamo... hoću da mu vidim lice...

*
* *

Tup... tup... tup...

Tama. I tišina. Tišina moguća jedino unutar tela koje je prekinulo svaku veza sa spoljnim svetom.

Ipak, ne potpuna tišina. U pravilnim razmacima čuje se neodređen i prigušen zvuk koji podseća na kucanje srca...

I negde u dubini, daleko, daleko jedna iskra koja svetli sve slabije i slabije...

Ljudsko telo je živo i nastavlja da živi i onda kada za čoveka kažemo da je mrtav. Potrebno je nekoliko dana da se izgubi i poslednji trag života iz poslednje ćelije mrtvog ljudskog tela.

Ali, postoji način da se telo dovede u stanje prividne smrti, kada srce udara samo jednom u nekoliko minuta, kada grudi miruju i svi su mišići potpuno opušteni i van svesne ili nesvesne kontrole nervnog sistema. Joge u Indiji znaju taj način.

I ne samo oni...

Prvi molekul vazduha koji je u betonsku ćeliju smrti prodro kroz otvorena vrata raspalio je onu iskru skrivenu duboko u telu ninđe, ali je bilo potrebno nekoliko minuta da se život vrati u njegove udove.

Nekoliko minuta u kojima će biti potpuno bespomoćan, prepušten na milost i nemilost ljudi koji su prišli oprezno i zastali nad njim kao da se plaše da mu pristupe bliže...

— Mrtav je! — reče suvo-njav melez, lica žutog kao kod malaričara. Glas mu je bio tih, s mukom ispušten kroz stisnuto grlo.

Hoakino se grohotom nasmeja, dotakavši nogom ukočeno telo.

— Naravno da je mrtav, lu-daće! — reče. — Voleo bih tebe da vidim da ostaneš deset minuta bez vazduha! Hajde, šta ste se ukipili, boga mu! Skinite tu odeću sa njega i ponesite ga. Šef želi da ga vidi...

— Odeću? Ili samo masku?
— Silva, drugi čovek koji je krenuo sa njim, upitno je gledao u Hoakina.

— Rekao sam odeću, do đavola? Šta je s tvojim ušima, Silva?

Slegnuvši ramenima, dva čoveka se baciše na posao, okrećući snažno, mišićavo telo kao lutku, dok su s mukom svlačili tesno pripijeni kostim od crne svile.

— Kao da nije mrtav! — šapatom reče Terensio, onaj sa licem malaričara. I protiv svoje volje njih dvojica su se divili savršenom nagom telu koje kao da je i smrti prkosilo svojom snagom.

— Dajte, ljudi, boga mu! — zaurla Hoakino, bacajući kradom pogled prema najbližoj kameri.

Laka kolica koja su služila za transport dugim hodnicima podzemnog kompleksa bešumno kretoše betonskim podom. Jedna za drugim, vrata su se poslušno otvarala pred njima, vođena signalima sa mesta odakle se mogla kontrolisati svaka stopa betonskog lavirinta.

I čoveku opreznijem od njega promakao bi jedva primetni pokret širokih grudi ninđe, pokret kojim je bešumno ispuenio pluća vazduhom, dopuštajući da se njegov blagotvorni uticaj postepeno širi čitavim moćnim telom. Sva čula sada su ponovo funkcionisala sa savršenom preciznošću i on je, čak i zatvorenih očiju, imao potpuno jasnu predstavu o položaju svog tela na kolicima i rasporedu trojice ljudi oko njega.

Čak i to da se sva njegova odeća, zajedno sa oružjem, nalazi u žičanoj korpi u donjem delu kolica...

Jedna vrata nisu se otvorila kada su kolica zastala pred njima i ninđa shvati da se Rokvel

nalazi iza njih. Psihologija velikog šefa ogledala se i u tom naizgled nevažnom detalju: potčinjeni su morali da čekaju pred vratima, bez obzira što je savršeno dobro znao ko dolazi i sa kakvim teretom...

A onda su se vraata otvorila i ponovo zatvorila i ninđa je znao da se sada nalazi sam sa četvoricom ljudi u centralnoj komandnoj prostoriji skrovišta kralja droge...

»Vrlo dobro, mister Rokvel«, pomisli. »Sada ćemo videti kakve nerve imate...«

Pokret kojim je uspravio gornji deo tela bio je spor i ukočen. Mrtvački. Sa još uvek zatvorenim očima i bledim licem, šok za četiri čoveka morao je biti strašan.

Otvorio je oči kada su Terensio i Silva odskočili od kolica urlajući od užasa i saplićući se preko niza niskih stolica poređanih duž jednog zida, kao u pozorištu. Iza njega je dopro samo zvuk naglog ispuštanja vazduha iz pluća, što je značilo da je onaj koga zovu Hoakino ostao na istom mestu, ukočen od iznenađenja.

Rokvel je sedeo za širokim stolom prekrivenim čitavom džunglom elektronskih instrumenata i buljio u njega.

Kao u duhu...

»Nimalo čudno«, pomisli ninđa. »Za njega ja i jesam duh...«

Spustio je noge na pod prekriven dubokim, mekim tepi-

hom, ali još uvek onim istim ukočenim pokretima oživljenog leša. Isto tako ukočen bio je i pogled kojim je fiksirao Rokvelovo lice.

»Gotovo je«, pomisli. »Prvi šok je prošao i sada...«

— Hoakino! — zakrešta Rokvel. — On je živ! Pucajte, boga mu... pucajte!

Jedino je Hoakino imao pištolj i na njega je bio usmeren prvi napad ninđe u trenutku kada je prestao da glumi oživljenog mrtvaca i produžio da se kreće brzinom uobičajenom za njega.

Hoakino je bio brz, jako brz, ali ni izbliza dovoljno brz da bi njegov metak mogao na vreme da zaustavi tu munju od kostiju i mišića koja se kao vihor sručila na njega. Ninđa je poleteo kroz vazduh paralelno sa podom i vrhovi njegovih nožnih palaca sa savršenom preciznošću se zariše u meki Hoakinov trbuh, odbacujući ga čak do suprotnog zida, niz koji je skliznuo kao lutka od krpa i ostao da leži u položaju koje živo telo nikada ne bi moglo zauzeti.

Otkotrljavši se po podu, ninđa izbeže stolicu koju je Terensio u strahu zavitlao prema njemu, ne posvetivši čak ni jedan jedini pogled tom neefikasnom napadu. Oči su mu bile uprte u Rokvela koji kao da se naglo probudio iz sna, grozničavo odvrćući obema rukama providni plastični poklopac

pod kojim se nazirala mala poluga označena crvenom bojom.

»Šta je to?«, pomisli ninđa. »Uređaj zaštićen od mogućnosti da bude uključen greškom... Neko oružje? Kakvo oružje?«

Uspravio se u trenutku kada je Silva savladao svoj strah i bacio se prema njemu sa isukanim mačtom, krvožedno urlajući. Odbio je udarac podlakticom leve ruke, dopustivši da oružje odleti daleko od njih dvojice, a onda zadao kratak, nemilosrdan udarac u koren nosa. Silvina glava potiljkom dotače leđa i on se sruči na tepih, trzajući nogama.

Krajičkom oka, ninđa primeti da je Rokvel oslobodio polugu plastičnog poklopca, ali da sada čeka sa rukom na njoj, nadajući se možda da će uspeti očajnički Terensiov napad. Usne su mu bile zarožane, kao u zveri, zubi stisnuti u grimasi odlučnosti... Ili straha...

Terensio nije imao izgleda ni koliko kap vode u paklu. Jednim jedinim hitrim pokretom, ninđa se povuče korak unazad, dopuštajući da mu vrh mačete gotovo dotakne gole grudi. U poluokretu zadao je udarac vetrenjače, daleko opasniji i smrtonosniji kada mu je u ruci katana. Ali je ovoga puta i gola šaka bila dovoljna, ispraznivši svu ogromnu energiju na lobanji Terensija, tako

da je kost prsla kao ljuska od jajeta.

HARAGEI!

Upozoren svojim šestim čulom, ninda još jednom zapliva kroz vazduh, motreći preko ramena na Rokvelove pokrete. Lice ovoga ponovo je izobličio izraz paklenog trijumfa dok je snažnim pokretom povlačio polugu k sebi.

Odjeknu prigušena eksplozija koja u deliću sekunde ispunila čitavu prostoriju gustim dimom. U zaklonu jednog glomaznog stola, ninda sačeka da prestanu da padaju komadići drveta i metala, a onda se jednim pokretom uspravi, pružajući ruku da dohvati svoj katanu...

Ali Rokvela nije više bilo pred njim i on u poslednjem trenutku zastade pred otvorom gotovo potpuno pravilnih kružnih ivica, stežući dršku mača u ruci.

Prokleti Rokvel!

Jedan jedini pogled bio je dovoljan da utvrdi šta se dogodilo. Savršena odstupnica: fotelja u kojoj je Rokvel sedeo predstavljala je samo deo lifta koji je niz čvrste čelične nosače munjevitom brzinom skliznuo naniže u okno koje se otvorilo aktiviranjem pažljivo raspoređene male količine eksploziva u podu. Prilično neudobno, ali... i veoma efikasno...

*
* *

Derner se trže od nejasnog osećanja straha i shvati da je zadremao u suviše udobnoj fotelji, okruženoj gomilama crteža koje je satima proučavao. Ruka mu polete pod pazuh, tamo gde je jedva primetna izbočina pod elegantnim sakoom otkrivala da se tu nalazi futrola sa revolverom malog kalibra.

— Bez brige, dečko — reče jedan poznati glas, sa velikom dozom zajedljivosti. — Ovoga puta nisam došao da te ubijem...

— Neka te đavo nosi, Romanof! — zastenja Derner ispravljajući se u fotelji. — Ko te je pustio da uđeš ovamo?

— Ko me je pustio? Niko me nije pustio, Derner. Ušao sam sâm.

Dernerova ruka spusti se da opipa desni džep sakoa. Svežanj ključeva bio je na svom mestu. Prema tome...

— Kako si, do đavola, otvorio vrata? Jedino još šef ima ključeve, a on...

— Tačno! — Romanof je hladnokrvno stajao kraj bara i nalivao sebi piće iz poznate flaše. — Jedino još šef ima ključeve. Kad bi malo bolje razmislio, došao bi do jednog logičnog zaključka Derner.

— Šef je stigao?

Onaj nadmoćni osmeh na usnama, prezrivi gest s kojim je

podigao čašu da nazdravi Derneru.

— Još pre tri dana. Iznenadenje, iznenađenje!

Derner pređe rukom preko čela.

— Znao si za to?

— Nisam! — iznenada se nasmija Romanof. — Maločas mi se javio i poslao ključ, s na ređenjem da ga ovde sačekam. Stići će — on baci pogled na sat — za otprilike pet minuta...

— Prokletstvo! — procedi Derner i skoči na noge. Praćen podsmešljivim pogledom Romanofa grozničavo je prikupljao rasturene planove i u neurednoj hrpi ih slagao na sto. — Zašto to nisi odmah rekao, do đavola?

— Rekao sam ti, zar ne? — sleže Rus ramenima. — Minut ranije ili kasnije ne predstavlja neku razliku. Ionako nećeš stići da središ tu gomilu hartije. Nije mi jasno zašto uopšte gubiš vreme s tim... sada je već suviše kasno da se bilo šta izmeni.

— Nešto me muči — promumla Derner pokušavajući da ispravi jedan od savijenih krutih listova. — Jedan od šefovih planova pokazuje prolaz koji počinje iz kotlarnice hotela... a tamo nikakvog prolaza nema. Kao što ga nema ni na jednom od ostalih planova, do đavola!

— Prolaz? — Romanof se pažljivo zagleda u plan koji je Derner ispravljao. — Boga mu,

neko je lepo zabrljao... taj plan morao je biti odavno uništen!

— Zašto?

— Zato što prolaz zaista postoji. Dobro kamufliran, zato ga nisi ni našao, Derner. Pokušaj da pogodiš kuda vodi...

— Nije valjda...

— Aha — Romanof zamišljenog lica otpi jedan gutalj iz svoje čaše. — Ponekad se zaista divim tom Rokvelu, časna reč, Derner. Hotel je iz temelja renoviran pre osam godina... a on je tu priliku iskoristio da sagradi tajni prilaz i još nekoliko iznenađenja o kojima uprava hotela i ne sanja. Dalekovido, zar ne?

— Da, Romanof! Nisi znao da uvek vidim deset poteza unapred?

Obojica su se trgli od glasa koji se iznenada začuo iza njih.

Rokvel je stajao na otvorenim vratima, u belom večernjem odelu, sa jednom rukom nehajno zavučenom u džep pantalona. Tanke usne bile su mu razvučene u fini osmeh.

Derner se glupavo osmehnu, skrivajući iznenađenje.

— Dobro došli u Vašington, Ernano! — reče. — Trebalo je da se najavite, pa bih naredio da se ovde malo sredi, ali...

— Ali nisi imao vremena — preseče ga Rokvel. Zatvorio je vrata pokretom ruke i spustio se u fotelju koju je nekoliko minuta ranije zauzimao Derner. — Je li sve u redu?

— Potpuno, Ernano. U susednoj prostoriji je detaljni plan sa označenim mestima na kojima je postavljen eksploziv. Pritisak na dugme i hotel »Stalter Hilton« leti u vazduh. Na spektakularan način, Ernano, kako ste i zahtevali...

— Jedno dugme, Derner?

Ovaj zavrte glavom, osmehujući se.

— Ne, Ernano, naravno da ne... Možete izazivati jednu po jednu eksploziju. Recimo tako da najpre blokirate liftove i stepeništa za slučaj opasnosti, a posle toga možete uništavati deo po deo. Moji ljudi...

— U redu! — prekide ga Rokvel pokretom ruke. — Romanof?

— Sve spremno! — odgovori ovaj mirnim glasom, ali je Derner opazio kako mu prsti desne ruke nervozno poigravaju duž šava pantalona. — Kamere su postavljene na ukupno dva naest mesta, tako da ćete moći da vidite gotovo sve... možete ih odmah isprobati ako želite...

— Ima vremena — Rokvel se zavalj u fotelju, zamišljenog lica i sklopljenih očiju. Derner i Romanof razmeniše po jedan upitan pogled i ovaj drugi je dva primetno podiže obrve. Ne, sa Rokvelom nešto nije bilo u redu, to se dalo videti iz gotovo svake reči koju je do sada izgovorio...

— Ernano...

— Šta je bilo, Derner?

— Ovaj... je li dole sve u redu?

— Dole? Sve je u najboljem redu, Derner. Zašto pitaš?

— Juče sam pokušavao da dođem u vezu sa vama. Nisam uspeo, pa mi je palo na pamet...

— Ah, to? — Rokvel se nasmeši osmehom koji je podsećao na santu leda. — Kompleksa više nema, ljudi. Uništen je.

— Šta?!

— Da, uništen. Ja sam sâm doleteo jednim od poslednja dva aviona i aktivirao uređaj za samouništenje... drugog izlaza nije bilo.

Derner zatrese glavom sa nevericom.

— Ali, kako... zbog čega?

— Vampir.

— Vampir?

— Da, Vampir! — nestrpljivo ponovi Rokvel. — Koji je, uz to, bio i japanski ninda. Ninda! Da li uopšte shvatate šta to znači?

— Ninda... — zanimljivo ponovi Romanof. — Ako je tačna i polovina od onoga što legende tvrde, onda drugog izlaza zaista nije bilo...

— Tačno je — klimnu Rokvel glavom — i mnogo više od onoga što legende tvrde, Romanof. Recimo, izdržao je više od deset minuta bez vazduha u komori broj osam — ti znaš to mesto, Derner. A potom, čim je došao svesti, napao je i golim rukama ubio Hoakina

i dvojicu njegovih ubica. Bili su naoružani, naravno...

Romanof i Derner se zгледаše.

— Da li... da li je preživio eksploziju u kompleksu? — Dernerov glas bio je promukao.

Rokvel je zamišljeno zurio u pod.

— Ne znam — reče — ali sa takvom mogućnošću treba računati... Romanof, ti znaš onu izreku o nindama?

— Znam... nemoj veorvati da je ninda mrtav sve dok ne vidiš njegovo mrtvo telo. A čak ni tada nemoj biti potpuno siguran...

— Da, tako je uz dubok uzdah Rokvel se uspravi. — Idem da se odmorim — reče, bacajući pogled na sat — nemamo više mnogo vremena... za nešto manje od osam časova počinje naš mali vatromet, gospodo!

*
* *

— Još uvek ne mogu da poverujem sebi da sam zaista ovde — reče Meklaski zbunjeno se osvrćući oko sebe i nastojeći da utvrdi koji je njegov odraz u ogromnom ogledalu koje je verno preslikavalo svaki pokret u velikom salonu hotela »Statler Hilton.« — Boga mu, Pite, budi fer i reci mi kako si ovo izveo!

Tabasko je sa mučeničkim izrazom na licu pomerao levo

i desno čvor kravate koji se nemilosrdno urezivao u njegov bikovski vrat. Smoking na njemu stajao je kao pozajmljen, što je i bilo logično, jer je zaista i bio pozajmljen. Na suprot njemu, Sumiko je prosto blistala od jednostavne elegancije duge večernje haljine koja je obavijala njeno vitko telo.

— Rekao sam ti da to nije moja zasluga! — zakrklja Pit pokušavajući da zakopča poslednje dugme na košulji. — Za ovo mučenje kriva je samo Sumiko i niko drugi!

— Nije teško dobiti pozivnicu za bilo koji prijem u Vašingtonu — osmehnu se devojka. — Naravno, ako poznaješ prave ljude...

Ali je Meklaski nije slušao, buljeći otvorenih usta u impozantnu pozadinu jedne vitke dugonoge dame čija se smaragdno zelena haljina savršeno slagala sa dugom crvenom kosom.

— Hej! — reče on, oblizujući se. — Vidi se da je Vašington glavni grad... ovakvo nešto ne možeš da vidiš kod nas u Kaliforniji!

Ridokosa se okrete u mestu, prkosno isturajući grudi koje je duboki izrez samo s mukom prikrivao.

— Poznajem taj glas! — reče iznenađeno. — Tako ružan glas... i tako glup komentar može doći od samo jednog čoveka...

— Keri En! — zinu Meklaski. — Sto mu gromova, devojko, kako to izgledaš? Kao... kao...

— Kao javna ženska, hoćeš da kažeš? Mister Meklaski, moram vas podsetiti da **nisam** na svom radnom mestu, što znači da neću dopustiti nikakav komentar o mom oblačenju!

— Čekaj, do đavola! — pomirljivo zabrunda Meklaski pružajući ruku prema njoj. — Časna reč, nisam imao nameru da...

— Dalje od mene s tim tvojim ručerdama! — preseče ga ona pogledom i još jednom se okrete u mestu, ostavljajući Meklaskog da stoji otvorenih usta.

— Divna je! — reče sa ushićenjem Pit prateći pogledom njihanje kukova gospođe Rubije. — Sad znam zašto DEA nema nikakvog uspeha u svom poslu... suviše vremena provode piljeći u ženski deo organizacije...

— Pite! — upozori ga Sumiko tihim glasom i Tabasko se trže, motreći gomilu koja se naizgled besciljno vrzmala u naokolo sa čašama za koktele u rukama.

Jedan visok čovek u zaslepljujuće belom smokingu prilazio im je dugim koracima, ukočenog i vojničkog držanja. Bela tkanina davala je fini kontrast sa maslinastom kožom preplanulom od sunca i tankim crnim brčićima.

— Do đavola! — progundala Pit. — Sad se drži, devojko! Stiže originalni latinski ljubavnik...

— Oprostite, gospođice — reče pridošlica, energično klimajući glavom na pozdrav — što sam se odlučio da vam ovako neočekivano priđem, ali se bojim da vas u ovoj gomili više neću pronaći, a to bi, verujte, bila zaista velika šteta. Dopustite da se predstavim: Alehandro Ljama Aruba, inače sekretar u ambasadi...

Visoki čovek preplanulog lica naglo prestade da govori, iznenađen izrazom na licu devojke, sličnom onom kada se borimo da zadržimo smeh u nekoj ozbiljnoj situaciji.

— Šta je ovo, do đavola? — umeša se Pit. — Šta želite vi, mister?

— Alehandro Ljama Aruba — hitro se nakloni pridošlica ponavljajući svoje ime — ja sam...

Sumiko se nemoćno zakikota, prihvatajući se obema rukama za beli sako mladića koji je iznenađeno pogleda. Pit steže pesnice. »Prokletstvo«, mislio je, »do maločas je patila i ćutala zbog Lesa, a sada...«

— Sve u redu, gospođice? — upita Južnoamerikanac sa zabrinutim izrazom lica, nadnoseći se nad devojčinu povijenu glavu. Pitu se učinilo da su mu se usne na trenutak bezglasno pomerale, ali u to nije bio siguran, jer se on odvoji

od devojke, ljubazno klimnu glavom i nestade u gomili pre nego što se Pit snašao.

Iznenadeno je pogledao u devojku čije su oči blistale.

— Sumiko, ko...?

— Slep si! — reče ona kratko, povlačeći ga za ruku. — Hajde, idemo u salu, večera će biti poslužena za nekoliko minuta... Hajde, File!

Meklaski, koji je poslednjih nekoliko minuta proveo kao u snu, ne primećujući ništa oko sebe, poslušno klimnu glavom i pođe za njima. Usne su mu bile zgrčene, kao da se bori sa bolom koji mu raskida utrobu.

Pit se ukopa u mestu, mašući glavom kao mazga.

— Ne idem ni koraka odatle — reče besno — pre nego što čujem ko je taj uglađeni sekretar neke bedne ambasade!

Devojka sleže golim ramenima, ali su joj oči i dalje blistale od sreće.

— Neko ko zaista dolazi iz Južne Amerike, Pite.

Tabasko zinu.

— Priznaješ, dakle, da si slep? — nasmeja se Sumiko, vukući ga za ruku. — Hajde, treba vremena da za ovim stolom nađemo koja su naša mesta!

Pit ispod oka baci pogled na Meklaskog koji je ravno dušno koračao, ne dižući pogled sa uglačanog mermernog poda. Uostalom, nije bilo raz-

loga za strah: ako ni on nije prepoznao Leslija, Meklaskom to svakako ne može uspeti...

— Šta ti je rekao? — upita šapatom, pomažući devojci da zauzme svoje mesto za stolom dugim gotovo stotinu stopa.

— Da budemo oprezni. Ništa drugo.

— Meni je i to sasvim dovoljno! — svečano izjavi Tabasko, spuštajući se na stolicu pored nje. Mesto Meklaskog bilo je s njegove leve strane, dok je prvi sused Sumiko, kako je stajalo na kartici postavljenoj na sto, bio izvesni senjor Aruba...

— Kako mu je samo uspeo? — progundā Pit vrteći glavom. — To je zaista pravi đavo, a ne čovek...

Na trenutak se okrenuo da pogleda kako Keri En Rubije zauzima svoje mesto pored Meklaskog. Ovaj je skočio na noge, ali ga ona samo preseče prezrivo pogledom i agent DEA se mlitavo spusti na stolicu. Pit sleže ramenima. Nije to bilo naročito lepo od gospođe Rubije, ali momak ništa bolje nije ni zasluživao...

Večera je proticala u uobičajenom žamoru iz kojeg je iskakala tek poneka glasnije izgovorena reč, zveket srebrnog pribora za jelo ili tihi kristalni zvuk čaša sa skupim pićima. Pit je pažljivo motrio na lica oko sebe, ali nijedno od njih nije najavljivalo opasnost na koju ih je Lesli upo-

zorio. Naravno, od stotinak zvanica poznavao je samo nekoliko njih i to mu je otežavalo posao, ma koliko se zavaravao svojim poznavanjem fizionomija.

Stolica namenjena senjor Alehandru Ljami Arubi ostala je prazna i Sumiko se sve češće osvrkala oko sebe, tražeći pogledom preplanulo lice i tanke crne brčiće...

Uz glasni zvuk iznenađenja, ogromni kristalni lusteri pod tavanicom nekoliko puta iznenada zatreperiše, paleći se i gaseći u fascinantnom ritmu. Pit skoči na noge, tražeći pogledom uzrok tog događaja, ali svud oko njega ljudi su sedeli ili stajali sa zbunjenim izrazima na licu.

Svetlost pod tavanicom sada je samo tinjala, ostavljajući mračne uglove ogromnog salona.

A onda oštar, prodoran elektronski pisak koji je dopro iz snažnog, ali nevidljivog zvučnika. Jednom, drugi, treći put...

Smisao signala bio je potpuno jasan: ogromni salon utonu u mrtvu tišinu prekinutu samo ponekim glasnijim uzdahom iznenađenja...

— Dobro večer, gospodo! — progovori jedan glas u kojem se osećalo treperenje trijumfa. — Žao mi je što ne možete da me vidite, ali je za sada sasvim dovoljno što vidim ja vas. Ne plašite se, sve-

tlosti će uskoro biti više... želim da dobro proučim izraze vaših lica kada čujete ono što imam da vam kažem...

Kao da čekaju samo taj znak, kristalni lusteri blesnuše punom snagom. Pit oseti kako mu Sumiko steže šaku.

— Da, ovo je već bolje — nastavi onaj glas. — Sada vidim da neki od vas oprezno izmiču prema vratima. Imaju nameru da pobegnu od mene, izgleda. Gospodo, nemojte se truditi. Svi izlazi biće blokirani za tačno... tri sekunde. Slušajte!

Niko ne ispusti ni glasa, osluškujući zaustavljenog daha. Jedna, druga, treća... četiri potmule eksplozije od kojih se lusteri zanjihase pod tavanicom. Po bledim licima pređe talas vazduha pokrenutog eksplozijom noseći sa sobom miris prašine i smrti... Iz hola dopreše prestrašeni krici posuge i tutnjava cigala koje se ruše u duboki ponor.

Ljudi se uskomešase, uz lupu oborenih stolica, prevrnutih čaša i nekoliko prodornih ženskih vriskova, ali sve to nije trajalo dugo, jer su tri prodorna piska još jednom namegnula tišinu gomili kojoj je pretila opšta panika.

— To je bio samo početak, gospodo — nastavi glas sa neskrivenim likovanjem. — Pod podom ove sale nalazi se još nekoliko manjih punjenja eksploziva koja ću aktivirati ka-

da ja to budem želeo. Manjih punjenja, pazite! Mnogi od vas uspeće da prežive te eksplozije... ali ne zadugo! Poslednje punjenje biće aktivirano na kraju... a ono je dovoljno da do temelja uništi ovaj hotel i sve koji se u njemu zateknu!

Gomila zaurla neljudskim glasovima, komešajući se tamo i amo, u besciljnom pokušaju da pronađe izlaz. Oborivši, kratkim udarcima nekoliko ljudi koji mu se nađoše na putu, Pit povuče Sumiko prema požarnim stepenicama u suprotnom uglu dvorane.

Fil Meklaski i gospođa Rubije bili su jedini koji su ostali na svojim mestima, gledajući jedno u drugo. On nežno dohvati ruku žene i prinese je usnama.

— Imam utisak — reče tihim glasom — da je ovo prilika za ispravljanje svih grešaka koje sam učinio, devojčice...

— Poslednja prilika — ispravi ga ona mirnim glasom. — Žao mi je, File, ali izgleda da nismo imali sreće...

— Prokleta sreća! — On pogledom zaokruži prema ljudima sabijenim u gomilu oko zidova i izlaza u hol, tražeći u dodiru sigurnost koje više nigde nije bilo. — Pa šta... ako nismo mogli da živimo zajedno, možemo bar da umremo zajedno...

— File... pogledaj tamo!

Još jedan od ljudi ostao je za stolom, osvrćući se oko sebe i kidajući prstima skupocenu košulju na grudima. Usne su mu se pokretale, ali, u opštoj buci, nije se moglo čuti šta govori...

— Naš šef! — iznenađeno reče Meklaski. — Džoš Bilinski! Do đavola, šta on to govori?

— Ne umeš da čitaš sa usana? Gledaj... »Zašto? Zašto i mene? Zašto«?

Meklaski sleže ramenima.

— On je, dakle, bio taj — reče. — Ne čudi me... od početka sam ga smatrao za ljugavog tipa. Ali od tog saznanja sada niko neće imati nikakve koristi...

Eksplorzija u jednom uglu dvorane izazva opšti krik straha, tako da i Meklaski skoči na noge. Oblak crnog dima lagano se razilazio, otkrivajući otvor u podu, okružen pokidanim telima ljudi i žena u skupim večernjim haljinama. Neka od tih tela još uvek su se grčila, neljudski urlajući.

— Užasno! — šapnu Keri En. — Kakav je to čovek, File... to je zver u ljudskom obliku!

Tabasko Pit i Sumiko zastali su pred vratima izlaza za slučaj požara, iskrivljenim i izobličenim od eksplozije koja je odjeknula u njihovoj neposrednoj blizini. Jedan pogled bio je dovoljan da im pokaže kako im pod nogama zjapi po-

nor dubok najmanje dva sprata. Eksploziv je postavio pravi stručnjak i od čvrstog stepeništa ostalo je još samo nekoliko komada betona koji su visili na iskrivljenoj i zgužvanoj armaturi.

— Idemo, Pite! — odlučno reče devojka. — Moramo naći Leslija... on je jedini koji nas može izvući iz ove zamke smrti... ako je to uopšte moguće!

*
* *

Prve četiri eksplozije, one koje su uništile stepeništa i liftove, efikasno razdvajajući čitav sprat od ostalih delova hotelske zgrade, zatekle su nindžu u sporednim prostorijama.

Zastao je u mestu, razmišljajući, suženih očiju. To je, dakle, bilo ono što mu je haragei odavno najavljivao...

Rokvel je tražio osvetu, užasnu osvetu koja će ga jednim udarcem osloboditi najopasnijih protivnika. Slično kao i kada je daljinskom komandom, iz aviona, uništio svoj podzemni kompleks u džunglama Kolumbije, s namerom da uništi i nindžu...

Da li je znao da je ovoj preživeo?

»Verovatno«, zaključio Lesli. »Rokvel je bio suviše inteligentan da bi se smeo potceniti«.

Ali, šta sada? Nije ni sumnjao da je Rokvelov glas iz

zvučnika rekao potpunu istinu i da su njegovi ljudi efikasno obavili svoj posao. Više od stotinu ljudi uskoro će umreti, pre nego što bilo ko spolja uspe da im pomogne.

A među njima i Sumiko. I Tabasko Pit...

I on sam...

Trenutak razmišljanja je prošao i on se baci na posao sa hitrinom nedostižnom za običnog čoveka. Kostim i oružje bili su mu na sigurnom mestu, ali mali arsenal pribora koji spada u opremu svakog nindže uvek je bio uz njega. U rukama mu se pojaviše četiri sitna metalna predmeta oštih ivica koje je postavio u već pripremljene otvore na donovima svojih elegantnih cipela.

A onda jednim udarcem šake razbi prozor nad svojom glavom i izvuče se kroz uski otvor, osećajući kako mu hladan vazduh miluje lice.

Dole pod njim, šest spratova niže, reka automobila još uvek je tekla, zasipajući fasadu raznobojnim svetlostima. Niko još nije verovatno ni slutio da se u hotelu Statler Hilton događa nešto neobično...

Pitanje je bilo — kuda sada?

Jedna jedina zgrada nalazila se u blizini hotela i negde u njenim nedrima moralo je biti i Rokvelovo sklonište. Nindža je to znao sa hladnom izvesnošću, na osnovu svih onih sitnih detalja koje je njego-

va memorija prikupila za onih nekoliko sati bavljenja u hotelu. Onaj debeli splet kablova, za koji je najpre pomislio da predstavlja hotelski sistem za prisluškivanje, nestajao je pod zemljom, negde na drugom ili trećem nivou hotelskog supterena.

A Rokvel je zapretio da će čitav hotel dići u vazduh. Njegovo skrovište dakle mora biti na bezbednoj udaljenosti, a opet dovoljno blizu da ima potpunu kontrolu nad događajima.

Njegovi udovi se odlučno pokretoše, zarivajući naizmeničnim snažnim udarcima sečiva u mermer fasade: tehnika koju su ninđe poznavale stotinama godina, sada razvijena do savršenstva, omogućujući mu da se kao muva kreće i duž potpuno glatkih zidova.

Srećom, morao se spustiti samo dva sprata niže i on bez oklevanja uskoči kroz najbliži prozor, štiteći rukama lice. Apartman u kojem se našao bio je potpuno prazan, ali ga ne bi zaustavilo ni desetak snažnih ljudi da su se nekim slučajem našli na njegovom putu. Hodnik je u ovom delu hotela bio prazan i on punom brzinom potrča prema požarnom stepeništu.

Još jedna potmula eksplozija odjeknu nad njegovom glavom dok je bukvalno leteo naniže, preskačući jednom skokom sa odmorišta na odmo-

rište. Talas vrelog vazduha koji je dolazio odozgo gotovo ga izbacila iz ravnoteže, ali on nije obraćao pažnju na to, trsajući u mislima pravac kojim se pružao onaj splet ne posebno dobro kamufliranih kablova koji ga je danas popodne tako zbunio.

Da je imao više vremena, jedina misao neprestano mu je bubnjala u mozgu: sve se ovo nije moralo dogoditi...

Ali ti kablovi nisu mu se učinili posebno važnim i to je bila jedina krupna greška koju je do sada načinio. Greška koja je mogla stajati žiivota stotinu ljudi...

I Sumiko...

Nekoliko ljudi našlo mu se na putu i on je u prolazu samo registrovao iznenađenje izraze njihovih lica dok su se žurno uklanjali. U hotelu sada već svakako vlada panika, oko zgrade urlaju policijske i vatrogasne sirene, ali će svi oni stići prekasno da bilo šta učine ako on ne bude stigao do Rokvelovog skrovišta...

Ili ako se još jednom prevario... ako je to skrovište daleko, možda čak negde na drugom kraju grada...

Dvostruka vrata na kojima je pisalo »kotlovi« razleteše se pred njegovim naletom i on istim zamahom preskoči nisku metalnu ogradu koja je osiguravala stepenište. Čelične stepenice vodile su naniže, pored zida, ali ni za njih nije

bilo vremena. Ninda se meko dočeka na noge dvadesetak stopa niže, gotovo pred samim stolom za kojim su sedela dva čoveka u plavim kombinezonima i zbunjeno ga gledala.

On ih pokretom ruke vrati na mesta, tražeći pogledom poznati splet kablova. 'Da, to su oni...

Nestajali su u belo okrečenom zidu ogromne prostorije u kojoj su šumeli veliki kotlovi okruženi takođe uskim metalnim stepenicama.

Nestajali u zidu?

Iskusno oko ninde pređe pogledom po tom zidu, istražujući u deliću sekunde svaki njegov detalj.

Ne. To nije bio zid...

Bila su to vrata, izvanredno kamuflirana, ali ipak vrata. Prolaz koji je u pravoj liniji ispod uskog trga morao voditi prema susednoj zgradi!

Ako je do tada samo sumnjao, pokreti ljudi u plavim kombinezonima raspršili su i poslednji trag tih sumnji. Njihove ruke posegle su za skrivenim oružjem, ali je ninda ubijao brzo.

A naročito kada mu se žurilo!

Dva šurikena predoše kratak put do grudi dvojice ljudi i oni se bezglasno sručiše pored stola sa razbacanim kartama za igranje.

Kako se ta vrata otvaraju? Prsti mu predoše pločom

stola sa donje strane. Ništa... još uvek ništa... da!

U tihi šum čitav deo zida visok šest stopa skliznu u stranu, otkrivajući hodnik osvetljen retkim neonskim svetilkama grubo pričvršćenim za gole zidove.

U trenutku kada je njime potrčao, do ušiju ninde dopre još jedna eksplozija i on stisnu zube, unoseći svu svoju energiju u mišiće nogu. Znao je da juri bezglavo, da ni samom sebi ne daje vremena da se pripremi za iznenadni napad, ali...

Njegov precizni mozak odmeravao je pređeno rastojanje. Odgovaralo je rastojanju do susedne zgrade, što je značilo da se nalazi već blizu svog cilja. Usporio je korak i protiv svoje volje. Nikome neće pomoći ako u bezglavoj žurbi i sam naleti na metak...

Hodnik je na drugom kraju bio zatvoren vratima. Običnim drve nim vratima... a iza njih je vrebala opasnost koju je haragei jasno najavljavao...

Ninda ubrza korak, odbacivši se od poda kada se našao na tri koraka od vrata. Poleteo je nogama napred i drvo pršte kao od eksplozije.

Oveća prostorija uređena kao sredina između salona i radne sobe... sto prekriven hrpom nekih planova, bar, kauč, tri fotelje...

I dva čoveka. Jedan vitak i elegantan, uskog lica, iznena-

đen u trenutku kada je prinosio usnama čašu providne tečnosti. Drugi, ogromnih ramena na kojima je pucao uski sako, sedeo je u fotelji prekrštenih nogu.

Njihovo iznenađenje nije trajalo dugo i obojica su reagovali hitro, veoma hitro, kao pravi profesionalci.

— Beži, Romanof! — zaurla onaj krupni lako podižući svoju ogromnu telesinu iz fotelje. — Ja ću...

Revolver malog kalibra pojavio se u njegovoj ruci posle jedva primetnog trzaja šake, ali on ipak nije imao vremena da ispali hitac.

Čak ni da završi započetu rečenicu...

Eksplzivna kuglica, jedna od manjih kojima se ninda služio, završi svoju kratku putanju na njegovim širokim grudima. Ninda odskoči u stranu, tražeći zaklon ispod teškog stola, od eksplozije koja je Dernerovo telo bukvalno preplovila na dvoje. Drugi, Romanof, kao zmija, skliznuo je prema vratima na drugom kraju prostorije. U desnoj ruci svetlucalo mu je kratko sečivo noža.

Imao je vremena da izleti kroz ta vrata, jer ninda kod sebe nije imao više nikakvog oružja koje bi ubijalo na daljinu, ali Romanof načini svoju poslednju grešku. Grešku rođenu iz preteranog samopouzdanja...

Nož iz njegove ruke polete prema nindinim grudima i on ispusti trijumfalni krik. Mnogo je ljudi ovako stradalo od njegove ruke i on je znao da niko — niko — ne može izbeći smrtonosnoj oštrici zavitalanoj ogromnom brzinom!

Visoki čovek u beloj odeći ne pomeri se sa mesta, ali mu desna ruka načini jedva primetan pokret. Romanof se ukoči od iznenadnog straha...

Nož nije bio zariven u grudi... nož se sada nalazio u ruci tog užasnog protivnika!

Okrenuo se da proleti kroz vrata i prsti ruku gotovo su dotakli drvo kada je vazduh iza njega zašumeo. Nož mu se zario tačno u srce, odbacivši ga na vrata o koja je teško lupio čelom...

Rokvel otrže pogled od ekrana koji je prikazivao ogromni salon hotela »Statler Hilton«. Jedan deo stola bio je uništen poslednjom eksplozijom i mermerni pod bio je posut ostacima drveta i kristala, prošaran velikim lokvama ljudske krvi...

Šta je to pred vratima, do đavola? Neko lupa? Ali...

Talas straha steže mu srce i on se oprezno uspravi, nesvesno izmičući prema izlazu iza sebe. Nije moguće da je to...

Kada su se vrata pred njim otvorila, bio je samo korak do spasenja, slepo tražeći rukom

bravu iza sebe. Da, njegov instinkt je bio u pravu...

Vampir!

— Zdravo, Rokvele! — reče čovek koji na prvi pogled nije imao nikakve sličnosti sa onim čije je nago telo prvi put video u podzemnom, kompleksu.

A ipak, ti gipki, mačji pokreti... i taj užasni ledeni pogled suženih očiju...

Jednim skokom Rokvel prolete kroz vrata zalupivši ih za sobom. Iza njih pružao se dug mermerni hodnik, deo velikog prostora koji je Rokvel posedovao u podzemlju zgrade u Šesnaestoj ulici...

Stotinak koraka. Sasvim dovoljno...

Drhtavom rukom Rokvel izvuče iz džepa pljosnatu crnu kutijicu, otkucavajući nesigurnim prstom kombinaciju brojeva na tasteru sličnom tasteru digitrona.

Eksplוזija buknu na kraju hodnika, uništavajući vrata kroz oblak žutosivog dima. Ne, do đavola, ovo sada nije mogao... nije **smeo** preživeti

A onda... Zvuk za koji je odmah shvatio šta znači...

Korak po korak, smrt je dolazila dugim mermernim hodnikom, još uvek nevidljiva za Rokvelove zamagljene oči, uprkos krugovima svetlosti rasutim daleko jedan od drugog.

»To ne može da bude ninda«, pomisli Rokvel. »Ovo je neko

drugi, ali ništa manje strašan od njega...«

U hladnom vazduhu ostade da lebdi odjek poslednjeg koraka i Rokvel se trže. Iznenađna tišina delovala je kao krik iz tame, krik besa, krik straha...

Međutim, tišina ga nije mogla prevariti. Smrt je ipak prilazila sve bliže...

Noge ga više nisu služile i on se nasloni na hladni zid, osećajući kako mu se ježe leđa mokra od znoja. Desna ruka bila je skrivena za telom, oči sklopljene, glava zabačena unazad, sa jezivo iskeženim zubima.

Lesli je prilazio lagano, jer je haragei upozoravao na opasnost i pored Rokvelovog položaja koji je govorio da se on potpuno predao. Taj čovek bio je opasniji od zmiје otrovnice... i mnogo podliji od svake zveri. Jedan od onih koji se nikada neće predati... od onih koji će i poslednju snagu svog tela iskoristiti da bi zadali fatalni uzvratni udarac.

— Tu sam, Rokvele — reče tiho kada je stao korak ispred krhkog tela pred sobom — ja... tvoja smrt...

Desna Rokvelova ruka polete prema njemu i on krajičkom oka zapazi oštri vrh igle koji je štrčao među skupljenim prstima. Haragei nije bio potreban da ga upozori kako vrh te igle nosi brzu i strašnu smrt...

Ali je igla proletela daleko od mesta gde se njegovo telo nalazilo. Udarac po laktu izazva bolni krik sa Rokvelovih usana i igla tiho zazveketa po mermeru...

Čelični prsti ninđe sklopiše se oko Rokvelovog vrata, kao da ne oseća slabašne udarce pesnica koje su mu dobovale po širokim grudima. Više, sve više, dve snažne ruke podizale su lako telo čije je lice postajalo sve tamnije...

Odbacio ga je od sebe kao prljavu krpu. Nešto od čega više niko nikada neće imati koristiti...

*
* *

Prošlo je gotovo deset minuta pre nego što je Tabasko

Pit shvatio da sledeća eksplozija nikada neće odjeknuto. On i Sumiko osmehnuli su se jedno drugom.

— Pogledaj! — reče ona tiho. Pogled joj je bio uprt naniže, kroz prozor kraj kojeg su se našli.

— Šta je to? — upita Meklaski. On i Keri En Rubije, priljubljeni jedno uz drugo, stajali su pored njih.

Jedan visok, vitak čovek u beloј odeći, lagano je odmicao po suprotnom obodu malog trga, sada ispunjenog policijskim i vatrogasnim vozilima. Čudno miran u opštoј gužvi, kao da ga se sve to što se tu zbiva nimalo ne tiče...

— Ko je to? — nabra obrve Meklaski. — Tog čoveka nikada nisam video...

— K R A J —

U junu Ninđa 25

PURPUR, ZLATO I KRV

... Nebo je sada dobilo purpurnu boju i zlatna površina okeana polako je postajala sve tamnija. Ljudi na obali instinktivno se povukoše unazad, kao da će svakog trenutka sa mračnog dna podići svoju užasnu glavu neko nezamislivo morsko čudovište ...

– Gotovo je! – prošaputa Majkldžon vrteći glavom. – Deset minuta ... to niko ne može da izdrži bez gnjuračke opreme ...

Grober je ćutao, a pogled mu je bio uprt u sunce koje je već nestajalo u okeanu.

– Još malo – reče. – Još malo ... on nije običan čovek